

Fem alldeles

Nya Visor.

Den första:

Fiskarflickan.

Den andra:

Peters lefnadsöden.

Den tredje:

Juliawisa.

Den fjärde:

En ny kärleksvisa.

Den femte:

Rosen på ön.

Pris 12 öre.

Malmö, C. A. Andersson & C:s boktr., 1893

Ej förre dumbet giftes än bli förtjust och kär,
Med kärlet följer alltid förtret och stort besvär.

Åh! många flickor finnas som söta på allt sätt,
Att kunna mig behaga; de pryda sig så nått
I guld och silfverkedjor och allehanda prål,
Och på en utsydd frage syns glimma en bröstnål.

Med all sin konst och möda de likväl ej förmå,
Mitt ömma hjerta tjusa och i sin snara få;
Jag låter mig ej fånga af qvinnolifi och swel,
Men tager mig till wara för sådan farlig lek.

Den femte:

Rosen på ön.

1. Ser jag wägen som bvälfwer på stormande sjö
Sina fransar af silfwer mot land! O! då tänker jag: för
mig till wägomhöljd ö, Till min "flammas" förtjusande
strand! .:.

2. Ser jag foglarne kretsa i klarnande blå Öfwer stog
öfwer dal, öfwer sjö; O! då grips jag af längtan att likna
de små, För att fly till den äffades ö! .:.

3. Hör jag lundarne ljuda af sångarens röst Sedan
solen i purpur sig sänkt; O! då längtar det åter mitt flam-
mande bröst, Dit så ofta det saligt sig tänkt .:.

4. Hör jag vinden en qväll genom lunderna gå Med
en suck, som en ålstande stön; O! då sänder mitt hjerta
en helsning derpå Till den renaste rosen på ön! .:.

Kristina Petry

Den första:

Fiskarflikan.

Det var en gång en liten tärna,
 En fiskarflida täd.
 :: Så dristig glad och käd ::
 Och ensam i sin båt så gerna
 Hon far på hafwet ut
 :: Trots stormens wilda tjut ::
 En dag der döto upp ur wåg,
 Sjöjungfrur små med wänlig håg
 De hördes henne wara,
 Utta dig
 Wid böljors gång,
 Så klingar deras sång:
 Fiskarflida lilla
 Det kan gå dig illa,
 Far ej ensam ut på haf,
 Du så lätt kan gå i qwas.
 Fiskarflida lilla,
 Det kan gå dig illa,
 Far ej ensam ut på haf,
 Du så lätt kan gå i qwas.

Hon sad' till dem: så låt mig wara,
 Och for trots stormens tjut
 :: På wida hafwet ut, ::
 Då döl der upp tronens skara,
 När dem hon komma såg.
 :: Då bröts den djerwas håg, ::
 De gripa hennes lätta båt
 Och förr'n hon anar ondt försåt
 De slunga den mot skären.
 Utta dig
 Wid böljors gång
 Då klingar deras sång, etc.

Kristina

En sijnman ung så skön att skåda,
 Wid hennes jemmerfri,
 :: Nu står den arma bi ::
 Nu är hon frälst ur dödens wåda
 Med wan och säker hand
 :: Han rör sin båt i land, ::
 Snart fatt hon der på ången grön,
 Men roddarn nu begår sin lön,
 De små sjöjungfrur wara
 Utta dig
 Wid böljors gång,
 Så klingar deras sång ::

Den andra:

Peters lefnadsöden.

Mel: "Pinnorpafrun."

Jag föddes till werlden så liten och rar,
 I skugan der nere wid grinden.
 Välkommen till wärlden min gosse sa' far,
 Och kypte mig wänligt på kinden.

Min fader han köpte en wagga så rar,
 Helt enfom för främmande gästen.
 Jag åt och jag sof både nätter och da'r
 Och sedan så skrek jag för resten.

Jag wärte helt hastigt, blef knubbig och stor,
 Och lefnadsfrist, gladlynt och yster.
 Men rätt som jag gick der, så fick jag en bror
 Och wips fick jag också en syster.

Och bröder och systrar i hast jag nu fick,
 Och detta för utan all måtta.
 Ty när in på tionde året jag gick
 Jag hade ej mindre än åtta.

Nej nu, sade far, är mitt tålmod slut
 Nu är jag på barnstrik beläten.

100

Det skulle du tänkt på, min gubbe, förut,
Sa' mor min och strattade åt' en.

Och dagar förflöto och tiden förgick,
Ej mer hördes faragubben knota,
Och ännu en bror och en syster jag fick,
Men mor min sa, aldrig "ett jota."

Men, sade gubben, en aften på skämt,
Det wore väl skam för oss sjelfwa
Om inte wi skulle ha' dusfinet jemt,
När som wi ha hunnit till elfwa.

Jag fick nu en bror till, han kallades "Knut,"
Med oss så war dusfinet wordet.
Att det nu på bröderar och systerar tog slut,
Wist war det väl namnet som gjord'et.

Nu började hemmet besökas af nöd,
Då fingo wi faragubben höra,
Att hålla ett helt dusfin ungar med bröd,
Må sjelfwaste poter så göra.

Nej hör du min gosse, sa' far min en dag,
Nu måste du lätta min börda,
Ty du har väl bögon så stora som jag,
Så genast och tjena din föda.

Och himlen wälsigna min son om jag hör
Att du will arbeta och tråla
Men fanken skall ta' dig det lofwar jag för,
Om du börjar ljuga och stjåla.

Jag gick, som man säger, på himlens försyn
Och lyckan den gynnade Petter,
Ty genast jag mötte en bonde i byn
Som sade: för wall mina getter.

Men fattas en enda till qwällen så wet
Jag klappar dig, lägg det på minnet,
Men midt för min näsa tog wargen en get
Och slöt na' med benen och skinnnet.

J skumrastet kila jag af som en pil,
Jag fruktade strykt som hin onde,
Men när som jag sprungit en fyra fem mil
Så mötte jag åter en bonde.

Jag bad om anställning, kort blef wår process,
Ty se'n han mig hunnit betrakta,
Han sade jag har ett par hundrade gåf,
Och dem kan du gerna få wakta.

Till himlen jag sände en brinnande bön,
När jag uti gäsfloden wandra,
Men dagen derpå sprungo några i sjön,
Att skogen de slögo de andra.

Nu sprang jag som aldrig jag sprungit förut,
Helt ledsen och hungrig för resten,
Och långt ut på landet jag mötte till slut
En bonde, jag tror det war presten.

Han frågte om jag wille wakta hans swin
Och glad tog jag gubben på orden,
Men re'n innen qwällen kom sjelfwaste hin
Och for med sitt anhang i hjorden.

Nu brast jag i tårar, hwem undrar på det,
Jag stod der helt stum och förlagen,
Jag såg ingen utwäg, allt mörkt för min själ,
Jag tänkte hwart skall jag ta' wägen.

Stall ändtligt jag ända mit fattiga lif,
Mit hänga som fisken på restwen
Men då kom en flicka med ett positiv
Och frågte om jag wille dra' westwen.

Från kunden jag torlade genast min tår
Och glad tog jag tösen om lifwet,
Och sade jag följer och här om jag får
Både dig och det der positivet.

R W
Vi drogo fring landet, min sköna och jag,
Och spelte för herrar och bönder,
Men bäst som jag stod der och westwa en dag
Så ramlade spelverket sönder.

Min sköna tog saken förwånande lätt,
Hon jade god natt med musiken,
För den som är fri fins det tusende sätt
Att draga refsens af publiken.

Men jag tog se'n wärfning, blef andra gardist,
Och lät så med lull lull mig smyckas,
Ty det är en utväg som man har till sist
När ingenting annat will lyckas.

Den tredje:

Juliawisa.

1. En jägare gick att jaga Allt uti skogen grön,
Kom Julia wi gå, kom Julia wi gå, kom Julia kom fallera,
kom Julia wi gå.
2. Då mötte han en flicka, En flicka som war skön.
kom Julia wi gå, o. s. w.
3. Smart hän du stolta flicka? Smart hän du stolta
mås? Kom Julia wi gå, o. s. w.
4. Jo jag skall gå till min fader, Som bor i skogen
grön? Kom Julia wi gå, o. s. w.
5. Hvad skall du hos din fader Som bor i skogen
grön? Kom Julia wi gå, o. s. w.
6. Jo jag skall plocka blommor Och binda kransar
af. Kom Julia wi gå, o. s. w.

7. Hvem skall de kransar hafwa som du nu bundit
har? Kom Julia wi gå, o. s. w.

8. De skall min fästman hafwa som plöjer böljan
blå? Kom Julia wi gå, o. s. w.

9. Hvad heter då din fästman, Som plöjer böljan
blå? Kom Julia wi gå, o. s. w.

10. Min fästman heter Silja, Han plöjer böljan blå
Kom Julia wi gå, kom Julia wi gå, kom Julia kom falera
Kom Julia wi gå.

Den fjerde:

En ny kärleksvisa.

Mel: Jag gick mig ut i lunden att höra fågelsång.

Jag hafwer nu fått höra, att du ej älskar mig,
Fästän jag alltid varit uppriktig emot dig;
Att du mig öfvergifwit det tager jag så lätt,
Och att jag icke förjer, du wäl förläter det?

Men nog kan jag wäl tänka att du inbillat dig,
Att jag nu skulle tjuta och gråta bitterlig
Och mina händer wrida af grämselse och sorg,
För det din kärlek kallnat och du gett mig en sorg?

Men det får jag dock säga, att om du ångrar dig,
Och börjar bittert gråta och klaga ömkelig,
Att du förwillad varit som öfvergifwet mig,
Så må du icke wänta, att jag will hafwa dig.

Om du än mina händer med tårar öfvergöt,
Och mig i dina armar med warma böner slöt,
Ja, om du wille falla på dina bara knä —
Du mig dock ej beweter — jag är ju ej ett få.

Jag är nu riktigt gläder, att jag från dig är fri,
Du skall jag mig wäl akta för sådant klammeri:

49 51

Fem alldeles

Nya Milor

Den första:

Ny Bewäringswisa för 1897.

Den andra:

Isabella.

Den tredje:

Kalle P.

Den fjerde

Gubben Noack.

Den femte:

Smålands-wisan.

Pris 15 öre.

Kalmö, C. N. Andersson, & C:s boktr. 1897.

Men skutan höll ty den var ej af engelsk plåt,
Från Sverige var hwarenda bit af Noack's båt,
Och gubben Noack glad att vara än wid lif,
Omfamnar söner, dottrar och sitt eget wif
och grät trallala .:

Men hade gubben Noack drunknat med sin fru,
Wi hade gästet då på hafwets botten nu —
En skål för Noack då i botten tomma wi,
Ty han har räddat oss ifrån att fiskar bli
.: hans skål trallala .:

Den femte:

Smålands-Wisan.

I Småland der är så ljustigt och godt,
Och allting man får för en plåt, plåt, plåt,
Ja intet annat land, jag uppräknat kan,
Der man har det så ljustigt och godt, godt, godt.

Ja bönder det fins så rita som få
Och pengar de få för potatis och få,
Ja oxar och swin och kalfwar och kor
Det gör uti börsen så godt, godt, godt.

A festa de gör de som herrskapsfolk,
Och äta så magen står fuller af wjölf,
Ja pannkaka, mos och lutfisk och säs,
Det gör uti magen så godt, godt, godt.

Och slidor der finnes så röda som här,
Med armar så runda och ögon så blå
När man tar dem om lifwet och ger dem en pus
Ja tusan i det, det war godt, godt, godt.

A presten han ä' så trinder som så.
Och länsman han ä' så han knappast kan gå.
Och klostersar han ä' alltid så rar.
När han sjunger så gör det så godt, godt, godt.

Den första:

En ny Bewäringswisa för 1897

"Känd melodi."

Som krigsman vill jag lefwa, som krigsman vill jag dö,
Ty på en ärlig krigare går aldrig någon nöd
Jag slickan tar i fannen och säger ömt farväl
Sen går jag glad i fältet ty då mär jag rätt wäl.

Men slickan min hon säger: "min vän kom snart igen"
Ty i ditt bröst det flammar den rena kärleken,
Se till att inga kulor dig till skottastla tar
Ty dig jag kom att sakna i alla mina dar.

War lugn det är ej farligt, jag svarar henne glad,
Bewara dock en känsla för mig till sist så att
Jag får dig åter ega när som jag kommer hem
Ty kanske det kan hända ej blir så snart min vän.

Jo om de nittio dagar jag har dig här bestämdt
Doch sen jag får behålla dig hemma ju för jemt
Så snyftar slickan lilla då adjö ta's wid grind
Doch tårarne de trilla så bittert utför lind.

Nu skall wi upp och kriga, nu skall wi upp och slå
Doch kronans granna kläder skall passa bra på oss
Doch grödt det skall wi äta och ärter likaså
Doch sill och så potatis hwar dag till frukost så.

Hwar aston klockan nio wi krypa så till kajs
Men så till klockan tio wi hålla lite nojs
Doch sen wi somna trygga uti vår warma säng
Doch wakna då reweljen oss väcker klockan fem.

(Eftertryck förbjudes enligt tryckfrihetsförordningen.)

Den andra:

Isabella.

Jag har en blomma på hjertats grund
Isabella

Född af en blid i en mänstenskund,
Blid från min Isabell.

Ä — jag wet om du will med mig
Gå under brudapall

Men jag will gifwa mitt lif för dig
Förtjusande Isabell!

I — sa — bel — la!

Skänk åt mitt hjerta tröst

Låt nu gälla

Kärlekens ljuswa röst!

Wi kunna så härligt språka

Fast ej i wagn wi åka

Ty du kan få

Plats ändå

På min bicykel gjord för två.

Som ätta makar på lifwets ståt,
Isabella

Hjula wi skulle med fröjd framåt
Jag och min Isabell.

Ingen polis skull' oss hejda då
Ty i den mörka gväll

Lysse vår färd dina ögon blå
Min strålande Isabell.

I — sa — bel — la!

Skänk åt mitt hjerta tröst,

Låt nu gälla

Kärlekens ljuswa röst.

Wi kunna så härligt språka

Fast ej i wagn wi åka:

Ty du kan få

Plats ändå

På min bicykel gjord för två.

Men om en fara och hota må —

Isabella

Då skall med pinglan du passa på
Pling, Pling, Pling Plang, Isabell!
Jag tar den kurs som dig synes bäst

Och — är du riktigt snäll
Sta' du styra båd karl och häst,

Min tusande Isabell!

I--sa--bel--la!

Stänt åt mitt hjerta tröst,

Låt nu gälla

Kärleken's ljuswa röst:

Vi kunna så härligt språka

Fast ej i wagn wi åka:

Th du kan få

Plats ändå

På min bicykel gjord för två.

Den tredje:

Kalle P.

Will ni se

Kalle P.

Så bdmjuka tjenare!

Jag det är.

Fast man plär

Kalla mig "Herr Egentär",

För mitt sätt

Är så nått

Att jag fått mera wett.

Men jag tror

Åfund stor

Att Norden bor

Hör min sång,

Se på min gång

Och min wärt så smärt och lång

Ja min röst

Är min tröst,

Tack ware mitt höga bröst

Derför jag

Går hwar dag

Uti lungsträdgå'rn ett slag;

Gången lätt,

Fin och nått

Tar man mig för sprätt,

Då säger folk:

Nej se så sant

Den der är högst Charmant

Och intressant!

Sen säger man;

Wist ingen ann.

Kan gå som Kalle P.

Om, hm, hwad sägs om de.

En gång jag

Gick ett slag

På Norrebro en wader dag

Wes så glad

Till den grad

Då jag såg en waktparad

Ett tu tre,

Kalle P.

Då beslöt att följa me'

Börja gå

Trafwa på

Och bar läppen så.

En och hwar

Sa'd man har

Åldrig sett så stilig kar

Nej se — skrek en — se Kalle P!

Ja, ja ja: wa' lugn för de,

Gick så raf

In med båt,

Fast kanske en smula staf.

Denna gång

Kungen lång

Stod på sin balkong,

Och tungen sa' etc. etc.

Ufven jag
Går nå'n dag
Ut på wift ett litet slag.
Hände så
Jag skul' gå
För att mig en "fogel" få,
Och jag fick
Med allt till
Dit der jag en whisky fick
Denna gång
Var det sång
Ut i Berns salong,
Det är så
Såna som
Båd Blanka och De Froche.
Sur le bi
Sur le ba
Sur le bi de banc.
Noligt då
Höra på
Men när hem jag skulle gå
Så ej ord
Men wa' smorb
Oryksia fram bland bord.
Då säger folk:
Nej se så fant,
Den der är högst Charmant!
Och intressant!
Se'n säger man!
Wift ingen ann'
Kan gå som Kalle B.
Om, hm, hwad sägs om de.

Den fjerde:

Gubben Noack.

Wi yrsla högljudt gamla testamentets dar,
Då lesde paradiset lif i en och hwar
Wår herre skipade sjelf både lag och rätt.
Men nu för tiden går det till på annat sätt,
;: Gudnäs trallala ;:

Men när som onstan börjat blifwa allt för swår
Då gaf gud människan ett tusen nådår:
Om efter denna tid hon ej war bättre då
Så stulle hwarje käst inunder watten stå
;: för synd trallala ;:

Men när de tusen nådåren togit slut
Så war man ej en smula bättre än förut:
Wår herre sände då en wäldig syndaflob,
Allt bota både folk och få för oswermod
;: bra hårdt trallala ;:

Men för att jorden ej för folktom stulle bli,
Så lät Gud Noack från förflörelsen gå fri:
Han jemte sin familj från sjöudd räddades
Och i en ark af Herren sjelf insluswades
;: med gods trallala ;:

Men när de lågo i sin sömn en stormig natt
Så stötte stutan uppå Ararat —
I skjortan Noack då på däckat rusar opp,
Och gumman efter honom kom i kort galopp
;: och skrel trallala ;:

Då blef det strik och willerwalla i en hast,
Man trodde hin skul' taga både båt och last,
Men Noack räbligast af alla man på däck,
Kröp ner i stutan för att se om den war läck
;: af törn trallala ;:

Tre alldeles

Nya Visor

Den första:

En märkvärdig wisa

om

Kämpen Grimborg.

Den andra:

Kolf-Wisa.

Den tredje:

Sungfrun wid stranden.

Pris 12 öre

Ralmö, C. N. Andersson, & C:s boktr. 1897.

Den tredje:

Jungfrun wid stranden.

Stön jungfrun hon vandrar wid sjöstrand,
Hon leker i wåg med sin hwita hand,
Hon ställer på marken sitt fagra strin:
"Mig lyfter att twaga mitt hwita lin".
Men lyf, hur det spelar i löfwen!

Nå, Näden den falste han gungar på wåg,
Han hwälsmer så liflig en plan i håg,
Han knäpper på strängen en ljuslig drill;
Den jungfrun så gerna han dära will.
Men hon blott på kärestan tänker.

Klart ljuder en ton från harpans sträng
Den dallrar i stog och den klingar på äng.
Och foglarna lysna i stogen swal
Och djuren de stynda från lund och dal
Att lyf, hur det spelar i löfwen.

Men jungfrun wid stranden hon twär sitt lin:
Så snöhwitt som det, är den wäls hån,
Hon hör icke Näden, som harpan slår;
Ty söder ut — söder ut tanken går.
Och hon blott på käresten tänker.

Men Näden han höjer sin röst till sång,
I wägen det glimmar som perlor mäng.
På stranden der öppnar sig bergets sal
Och trollen sig samla i tujental,
Att lyf, hur det spelar i löfwen.

Men jungfrun deraf ej i tanken förs
Ej sången till henne af vinden förs,
Ett kärleksfullt hjerta, en trofast håg
Ej näden kan dära med sång på wåg,
Och hon blott på käresten tänker.

Den första:

Kämpen Grimborg.

Der satt två kämpar en sommarqväll
Framför sin boning i Nordens fjell,
Stallbroder woro de, söga rädda,
I jern och stål beständigt klädda.

Men Grimborg hette väl en af dem,
Han grep om hornet med fingrar fem.
Han sa': Jag vågar att för min flicka
Det fulla hornet i botten dricka.

Stallbroder, säg min en trosast mö,
Så röd som rosor, så hvit som snö,
En kungadotter så skön och fager,
Och henne genast till brud jag tager.

Min stallbroder, han svarade då,
Om du på friare-wall will gå
En mö jag känner, så skön bland alla,
Att henne vinna lär swårt sig falla.

Hon wistas upp på sin faders gård,
Inom ett hundrade kämpars wård,
Det kostar lifwet att dit sig wäga
Och efter jungfrun det minska fråga.

Dit will jag rida, strax Grimborg skrek,
Jag lodas alltid af bardalek.
Ej som små jungfrur, jag går och krusar,
Och kärlekslyran mig ej mer rusar.

Stallbroder, sade den käre wän,
Den dittät far kommer ej igen,
Den borgens kämpar, de äro wilba
Och kungens hofmän ej håller milda.

Käre, wisa mig wägen blott
Till denne konungens hof och flott,

Ja, Grimborg sade, ja du skall hafwa
Den gängar'n hwite, som bäst kan trafwa.

De kämpar rebo en midnattslund
Igenom borgens heliga lund,
En bäck de sågo bland blomstren flöda,
Det war ej watten, men blodet röda.

Stateten woro af idel jern,
Mot Grimborgs styrka ett ringa wän,
Med foten golfwen han sönderstötte,
Och ingen wäktare honom mötte.

Till jungfruns dörr gick han ensam då,
Med jernskodd handste han klappar på,
Statt upp min sköna, skjut ifrån regeln
På dörr'n ty annars jag bräcker spegeln.

Men jungfrun svarade, stolt och fräck,
Hvem är den friare djerf och täd?
Med ingen ännu jag mötte skände
Men hennes wrede ej Grimborg skände.

På dörr'n han lade skulbran bred,
Så läs och regel de föllo ned.
Den stolte friare sig inträngde
Och dörr'en åter behändigt stängde.

Just inte höfvelig han då war,
Statt upp min sköna och war snar,
Det måste sig eber nu behaga,
Att mina söflar utaf mig draga.

På gyllne stolen han satte sig,
Men jungfrun svarade utom sig:
Dina söflar jag ej draga tänker.
Din näswisheit mig för mycket tränder.

Den stolte Grimborg skidnade då,
Han sprang i sängen med söflar på,
Hans stora sporrar i denna willa
Det wackra täcket nu rispar illa.

Det gick nu genast till kungen bud,
Med magt vill Grimborg sig taga brud.
Hos kungens dotter han redan hvilat
Och till undsättning ej någon ilat.

Och kungen ropte i vredesmod:
Upp kämpar, gerningen kräfver blod,
I skal er kläden, men passen tiden
Ty Grimborg är som en björn i skiden.

De kämpar sprungo i fullt galopp
Och dörren wille de stäta opp,
När Grimborg hörde på dörren klämta
Han sa: Jag kommer, men wänta wänta,

Han kom som stormen på upprödt haf,
Hwärt kämpahufvud han högg utaf.
Som gräs af strå, för hwärt högg han gjorde,
Strax ingen mer honom bida torde.

Men kort förrän det blef ljusan dag
De föllo hundrade för hans slag
Sin stridshäst han till dörren ledde,
Och sen till afresa sig beredde.

Han tog nu jungfrun i snöhwit hand.
Han sade: Kom, följ mig till mitt land.
På sabelknappen han henne höjde
Och något motstånd han ej mera röjde.

Men Grimborg stannade inte förr
Än han kom framför sin moders dörr,
Der stod nu gumman och neg och sade:
Wälkommen hem, jag dig wäntat hade.

Men säg mig, hwem är den unga brud,
Som dig nu följer i dyrbar skrud,
Med gyllne bälte och herrligt smycke,
Hon måste winna all werldens tycke.

Men Grimborg svarade att hon är:
En kungadotter, mig hjertligt kär.

Med swärdet hafwer jag henne tagit
Och hennes wäktare nederlagit.

På högloft han följt sin mö,
Med henne wille han lefwa, dö;
Han sa' till henne: Will du min blifwa,
Och hand och hjerta åt mig gifwa?

Jungfrun svarade blygsamt då:
Hwem är som kau emot Grimborg stå?
Min man, min herre, det må du wära,
Ty du har styrka att mig förswära.

Så hölls der bröllop, så dracks ur horn,
Och lurar hördes från wäktartorn,
Det unga paret till sångs man leder,
När midnatt sig öfwer jorden breder.

Men kort förrän från östansky
Den nya dagen har börjat gry,
Ett wapenbrat öfwer gården hördes,
Af hwilket sömnen för mången stördes.

En skälklädd hop utaf hofmän stod
Kring Grimborgs gård uti öfwermod:
In trängde kämpar, som hördes fråga
Om inte Grimborg sig ut lörs wäga

De stöto på dörren med wapen och spjut
Ur Grimborg hemma, så skall han ut,
Så ropte hela den wilda skaran,
Men ännu hördes det ingen swära.

Men Grimborg inom en windsglugg låg,
För spjut och pilar han ej himlen såg.
Han sade: Jag ströft ut skall träda,
Men annorlunda skall jag mig kläda.

Hans unga brud hon war ej sen,
Hon trängde stöflarna på hans ben,
Kring höften spände hon swärd och bälte,
Sen satte hon hjelmen uppå sitt ställe.

Sen steg han ut på trappan bred,
Han högg omkring sig på kämpaled;
De remnade och de hjälmars klyfdes,
De stolta hofmän ej mera yfdes.

De föllo tusenden för hans swärd,
Den leken blef dem helt dunkanswärd,
Och ingen enda sig orkar röra
Att rida hem och budskap göra.

Men Grimborg war ej trött, ej seg,
Han genast på sin stridshest steg
Sjelf så red han till kungaborgen
Och bådär kungen den nya sorgen.

Då steg han in till Hans Majestät.
Så golfwet swigtade för hans fjät,
Men kungens tjenare stodo blea,
Dem syntes swårt att med Grimborg leka!

Men kungen sade: blott swara mig,
De tappre hofmän jag sände dig,
Säg hwar äro de alla, alla?
Jo, de hwilla nu i Walhalla.

De ligga många uppå min gård,
Den leken blef dem för mycket swår,
Och kungen ropte: jag hämnd skall taga
Och hädan skall du ej mera draga.

Och kungen med sina swenners hof,
Som swärden höjde med glädjerop,
Tillstänger borggår'n dit Grimborg trängde
Och hastigt sig på sin stridshest swängde.

Hans swärd det blizirade rundt omkring,
I denna hofmäns tillslutna ring,
Och intet säråd och intet slungen
Han stod allena till slut med kungen.

Och Grimborg såg ut så fruktanswärd,
Han blodet torkar utaf sitt swärd;

Han sa' till kungen: blott för din krona
Och för din dotter will jag dig stona.

Kungen sade: du man af jern,
Tag du min dotter, blif landets wärn!
Ar bättre jag har dig på min sida,
In för din framgång emot dig strida.

Grimborg red hem, han blef i frid
Och hwad han gjorde det blef berwid,
Och ingen fiende sig wägar röra,
Så länge swärdet han orkar föra.

Grimborgs sista ord.

Om allt gick redligt till på jorden
Om endast bygden blef belönt.
Om man den andre ej bedrog,
Om äran fans, der äran blänkte,
Om men'stan talte hwad hon tänkte,
Då wore lifwet lyckligt nog.

Den andra:

Folk-Wisa

Och jungfrun gick te' tillan,
hon skulle hemta wann;
där stod en liten hasselgren,
han war så mycket grann.

"Åh hör du liten hasselgren,
hwarför är du så grann?
"Jag äter mull och dicker wann,
därför är jag så grann".

"Åh, hör du liten jungfru,
hwarför är du så fin?
"Jag äter soder, dicker win,
därför är jag så fin".

Säg alldeles

Nya Visor.

Den första:

Till "henne".

Den andra

Friare-Wisa.

Den tredje.

Den förälskade skomakaren.

Den fjerde:

Fröken "Chic".

Den femte:

Han som spelte på harmonika.

Pris 12 öre.

Malmö, C. A. Andersson & C:s boktr., 1898.

Den femte:

Man som spelte på harmonika.

Jag är kommen uti werlden för att tjena,
För jag har hwarken far eller mor,
Jag får wandra här på jorden helt allena,
Men min lycka i speleverket bor,
För jag spelar på harmonika så ljusligt,
Och jag spelar till min blefaste död.

En gång jag egde mig en flicka så fager,
Men af falskhet så gaf hon mig en sorg.
För hwarje dag blef jag blekare och mager,
Men i speleverket dränkte jag min sorg.
För jag spelar på harmonika så ljusligt,
Och jag spelar till min blefaste död.

När som jag hån till himmelen skall fara,
Och jag då min ändalyft ser,
Då skall så ängsligt säkert mången fråga,
Swar har du gjort af ditt handflaver,
För du spelar på harmonika så ljusligt,
Och du spelar till din blefaste död.

Och adjö du min fader och min moder,
Och adjö du min falskaste vän,
Och adjö du min syster och min broder,
Nog wi träffas uti himmelen
För jag spelar på harmonika så ljusligt,
Och jag spelar till min blefaste död.

Förälskad jag blef då en gång jag tog mått,
Till halvhöga kängor åt Lotta.

Jag swor henne trohet wid spannrem och läst,
Och tjugande log hennes öga,
Men Lotta hon sade wi få väl härnäst
Ta' kängorna dubbelt så höga.

Och åtta par kängor jag henne beställt,
Jag blygs ej min swaghet att blotta,
I dag jag för nionde gången tog mått
Till alshöga kängor åt Lotta.

Då frågte jag will du nu blifwa min fru,
Men Lotta sågs tveksamhet röja.
Och skasten är inte nog höga ännu,
Jag tror några år att wi dröja.

Ja wänta i fyra år till har jag kraft;
Men nog wille gerna jag pruta,
Ty är efter år blir det högare skast
Jag undrar hur detta skall sluta.

(Eftertryck förhjudes.)

Den fjerde:

Fröken "Chic".

Bland unga damer jag modernast är,
Och smakfullt jag mig klär
Hittills ej jag mött en herre,
Omwilkens hjerta ej betwangs
Utaf min elegans.
Jag är så fin, så ytterst delikat
Som sparris uppå fat.
Smunden, spetsar, mun och ögon
Allt som blifwit mig beskärmt;
Är extra ordinärt.

Titta blott på min figur
Smärt och smidig eller hur?
En hwar kan se som möter mig så här
Allt fröken Chic jag är.

Wid bad och brunnar wistas jag ibland
I watten som på land,
När min lätta badkostym sig sluter
Mjukt kring min gestalt,
Jag kan besegra allt.
På swala böljans stumbekrönta topp
Jag gungar ned och opp,
Socleteten som står på stranden
Skaklar ifrigt så som gäsk:
"Min gud en så'n nobleki!"
Titta blott på min figur
Smärt och smidig eller hur?
En hwar kan se som möter mig så här
Allt fröken Chic jag är.

O säcksvestsvet ut jag gerna ses,
När stora fester ges,
Konwersera har jag mig lärt
Af en dam ifrån Paris
Som varit min lektris
Och därför, när i festens ystra larm
Min kawaljer blir warm
Samt swärma will wid min sida
Swarar jag så peu om peu:
"Très bien, très bien, mossöö!"
Allt sådant är blott min natur
Ytterst nobelt eller hur,
En hwar kan se, som möter mig så här,
Allt fröken Chic jag är.

Men de wa dumt som häfen
för Stina ble så rädd,
att hon i häpenheten
fej reste i sin bädd,
å blåste huns ut ljuset
å frågte hwem de wa,
då ble ja gla kan tänka
å swarte: de wa ja.

Zaha de hdr ja fälle
för husinge, ditt sä,
hur ska ja kunna weta
din dumbom hwem du ä.
Joho de ska ja säja
ja swarte i ett nu,
om inte ja hört galet
så ä de fälle du.

Men tänk en tocken toka
ho öppna ej ända,
men wäl ho innansöre
en hake te la på.
Ja ja ja skulle ge na
från mor ett par tjog ägg,
men de wa liadana som
å tala te en wägg.

Då ble ja arg å peta
å häfen utifrån,
å in ja kles i fölet
som kommen ifrån mån.
Ty den som jag så se nu
wa sjelfwa hin jag tror,
ty den som sto framför mej
war sjelfwa Jönsamor.

Å kors! skrek gumman, t:or jag
di inte släppt lös hin.
Ja wist de ja ja äfwen
med samma jag kom in,

Du riktigt borde skämmas
som i kring knuten slår,
Will frie te en käring
som går på nitti år.

Ja wist, sa ja, å sto der
just som en slokad hund,
men lemna Kersti ägga
så ska jag gå på stund,
å sedan ut ja stena
å skanna inte för,
än ja rätt trött i bena
sto för min egen dörr.

Men ja ble utan fästmö
å sorgligt wa nog de
om ja ej get na äggen
till skänk, mitt dumma sä.
Men ja ska aldri fria
te Kersti, mer jag tror,
å de så mycket mindre
te gamla Jönja mor.

Den tredje:

Den förälskade skomakaren.

Den fattiga födan den knogar jag för
Så ryggen den börjar bli krokig,
Om inte jag hade mitt glada humör,
Så tror ja bestämdt jag blef tolig.

Men nu får i wänningen jag vara snäll
Att snedwrikna klackarna ansa.
Charlott skall ju ha sina pjeror i qwäll,
För hon skall på föder och dansa.

Min kärlek i fyra års tid har bestått,
Slik kärlek är ej att bespotta,

Den första:
Till "henne".

Om i ljus i mitt lif sig kläder,
Om i mörkrets natt jag träder --
Oförändradt är du älskad,
O, min drömda brud!

Hvad jag tänker, hvad jag känner,
I min ensamhet bland vänner, --
Alltid, alltid du -- o, tärna!
För mitt öga står!

Om i sommar'ns blomsterdalar
Jag hör språk, som kärlek talar, --
Ständigt är det dig -- o, flicka!
Som mitt bra hör!

Huru, huru dock förklara
Dessa känslor, underbara,
Dessa helga gudalågor,
Våra hjertan nå?

Ha från jordens grus vi flyttat,
Ha vi re'n vår vandring lyttat,
Eller männe är det hela
Blott en salig dröm?

Du all kärleks milde fader
Ibland englars hvita rader,
Låt -- ad, låt då tvenne hjertan
Ewigt drömma få!!

Serker.

(Eftertryck förbjudes enligt tryckfrihetsförordningen.)

Den andra:
Triare-wisa.

Ja skull' mej ut å fria
en dag jag war så fin,
å stälde så min kosa
till Anders Jöns Kristin.
Men de wa swårt att weta
hwa ord att hitta på,
Ja grubbla å ja leta
men de wa lögn ändå.

Å weja ho wa länger
å sola brände hett.
Ja tog min bränvinsflaska
ur matsäcken med ett,
sen satte jag mig neder
wid bisesrena kall,
å tänkte på min Kersti
men söp i alla fall.

Å sena emot kvällen
te Jönses gård jag kom,
om det ej war't för stam skull
had jag bestämdt wänöt om
ty hjertat börja hoppa
i bröstet som ett lam,
jag kunde ej ett enda ord
besynnerligt få fram.

Så sto ja der å bli
igenom fönstret in,
å tyckte mej se Kersti
som låg i sängen sin.
Jag riktigt för mig ständes
å så ja sa te mej:
Du ska wäl nået säja,
å ja skret te: o hej!

- N:o 1.
Postrånet i Norrland.
15:de tusendet.
- N:o 2.
Polisöfvervåldet i Trelleborg.
Anno 1906.
15:de tusendet.
- N:o 3.
Sångens klagan.
- N:o 4.
Polkan.
20:de tusendet.
- N:o 5.
Slickorna som drunknade
i Malmö hamn.
20:de tusendet.
- N:o 6.
Åck Vermeland du Sköna.
ur Vermlänningarne.
- N:r 7.
Åck jag drömde om kärlek.

Pris 10 öre.

För återförsäljare

föres på lager nya visor, småböcker, lyckobref, presentbref, nyckelkedjor, trolspeglar i fodral, nyckelringar, röda rosor, runda fickspeglar med och utan fodral, hvisselpipor, skärpnålar, notesböcker, cigarrmunstycken **med pikanta bilder**, många slags eleganta blyertspennor m. m. till billiga partipriser i

Malmö Visförlag,
Rörsjögatan 6, Malmö.

Positiv

till basarer och andra festtillställningar fins till uthyrning i »Malmö Visförlag», Rörsjögatan 6, Malmö. **Rikstel. 2922.**

Ack, jag minnes ännu, o, jag minnes så väl,
Hur i barndomens dalar jag sprang,
Och jag hörde en ton, som slog an på min själ
Med sin rena, sin hjertliga klang.
Och jag hörde en ton, o så sällsam och vek
Och så enkel och innerligt sann,
Att jag aldrig hur tiden än skiftar sin lek
Här i lifvet förglömma den kan.

Läs och lägg noga på minnet nedanstående.

Då Ni i bref beställer bröllopostal eller andra fästtal till 1 krona stycket, telegram till 50 öre, poem till födelsedagar, namnsdagar, begrafning eller andra familjhögtidligheter, albumsversar, poem till konfirmation m. m., hvar till priset är 5 öre raden, eller glada visor efter uppgifvet ämne och på begärd melodi, till 2 kronor stycket, är det alltid bäst att insända frimärken i beställningsbrevet, ty då inbesparas postförskottsafgiften, och brevet, hvori det beställda sändas behöfver ej utvisa hvarifrån det kommer.

Alla beställningar

afsändes alltid 2 dagar efter emottagandet, men kunna äfven bli färdiga fortare ifall det är brådska. Är Ni i Malmö så kan bestäldt tal eller poem fås på en timmes tid. Glöm ej att ingenting är så treffigt som ett tal eller ett treffigt poem då någon fyller år eller vid någon annan familjhögtidlighet.

Dessa, **Malmö Visförlags** annonser kunna Ni fullkomligt lita på och beställningar efter dem expedieras lika redbart och fort, som om Ni beställer något efter tidningsannonser, som många gånger äro humbug.

Malmö Visförlag är en framtidsaffär, som så småningom skall förse hela Sveriges befolkning med vackra och glada visor och desslikes sätta enhvar i tillfälle, att för en ringa ersättning uppträda å fäster och tillställningar och roa sina vänner.

Sänd in Edra beställningar till

Malmö Visförlag,

Rörsjögatan 6.

Rikstelefon 2922.

Sänd in 40 öre i frim. till **Malmö Visförlag, Rörsjögatan 6**, så erhålles lilla satsen visor. Insändes 80 öre fås stora satsen omgående.

Skänetryckeriet, Malmö.

Rånmordet i Nikkala.

nära Haparanda, hvarvid postiljonen Abrahamsson och skjutspojken Harrioja blefvo ihjelslagna med en yxa och sedan skjutna genom hufvudet med Abrahamssons revolver af postbetjenten Åberg, som sedan rövade värdeposten, hvilken innehöll öfver 70,000 kronor.

(Melodi: *Skeppet Skuldås undergång.*)

I norrlands kalla bygder begåts ett fasans däd,
Så mördaren helt säkert ej vänta kan på nåd,
Ty mordet samvetslöst han förut ju öfverlagt,
Och slutet blef: två människor han om lifvet bragt.

Som vanligt posten anförtröts åt en postiljon.
Som nog var fullt pålitlig och het' Abrahamsson.
Skjutspojken Harrioja, en yngling, var ock med,
I vagnen fans det vapen allt efter gammal sed.

På postkontoret Åberg med girrighetens blick
Fick se ett mycket pängar med posten der afpäck
Och djefvulen med ens då fick honom i sin makt,
Så att på samvetsron han ej gaf det minsta akt.

Han lånte häst och släde och gaf sig så åstad,
Fast innerst uti hjertat han var nog icke glad,
Men makt han icke hade att kunna vända om.
Postskjutsen träffa han då han till Nikkala kom.

De båda åkande han så med en yxa slog
Och så omedelbarligen till revolvern tog.
Igenom hufvudet så han postiljonen skjöt
Och sedan Harrioja, som deraf döden ljöt.

Han värdeposten då ur postskjutsen genast tog
Och hemåt så med rofvet han hasteliga drog,
Men på den öde vägen i köld och is och snö
Två människor oskyldigt för mördarhand måst dö.

Men vittnen funnos ändock och så blef mördarn fast,
Och trotsigt sinne småningom för bevisning brast.
Nu ångerfullt i häktet sin dom han väntar på
För att för gud och mennskor sitt brott försona få.

Föräldrar, maka, barn, han förtviflans sorg har bragt,
För usel vinningslystnad, som han ådagalagt.
Deraf man ser att brottet så svåra följder har
Och framförallt utöfvaren i elände drar.

Polisöfverväldet i Trelleborg.

Anno 1906.

af Nisse L.

Melodi: *Killevillevippombom.*

En postbetjent i Trelleborg
Killevillevippombom.
Blef häromdagen, till stor sorg,
Killevillevippombom,
Af en polisbetjent, så bald,
Killevillevippombom,
Ett icke smått för grötets värd,
Killevillevippombom.

I stort behof af läkarvård,
Han låg på stadshotellets gård,
För han bekantskap gjort en gång,
Med Liljedahls polisbatong.

Att postbetjenten, som het' Berg,
År på polisen grundligt arg,
Derpå man icke tvifla gör
Och hans parti man tar derför.

Polisen ska' ju freda oss,
I stället för gå ut och slåss,
Och ut på natten, än så sent,
Han må ej slå en postbetjent.

Kanske att offret lida får.
Framtida men af sina sår.
Fy tusan plåtar — om så är —
Att vara i polisens klär.

Då fria för dagen de voro de två,
Till hamnen begåfvo de sig,
Men tänkte i yrande glädje ej på
Den mörka och farliga stig.

Ej bråddjupets närhet de visste utaf,
De glädtiga gingo framåt,
Då plötsligt framför sig de sågo sin graf,
Så hemsk och så mörk och så våt.

Och plötsligt så störtade båda deri,
I vågornas farliga famn;
Från djupet man hörde ej ens något skri.
Man hörde blott ropas ett namn.

När folk kommo till fans ej ringaste spår;
Den giriga vågen sig slöt.
Som röfvat två lif uti ungdomens vår;
En bubbla på vattnet blott flöt.

Hos vänner och fränder är sorgen så stor,
De fälla mång' saknadens tår,
Och uti förtviflan stå fader och mor
I sorg vid de älskades bår.

Ack Vermeland.

Ack Vermeland, du sköna, du härliga land
En krona för Svea rikes länder
Ack om jag än komme till det förlofvade land
Till Vermeland jag likväl återvänder.
Ja, der vill jag lefva, ja, der vill jag dö.
Och sedan uti Vermeland jag tager mig en mö,
Så vet jag att jag aldrig mig ångrar.

Och Vermelandsgossen, han är så stolt och så rar,
Han fruktar för intet i världen;
När konungen bjuder, så drager han åstad
Mot kulor och blixtrande svärden,
Och komma än Ryssar i tusendetal,
Han fruktar dem ej, han vill ej annat val,
Än dö eller segra med ära.

Och skulle han ej strida med glädje och mod
Och lifvet sitt våga, det unga,
Der hemma sitter moder och gråter för hans blod,
Och bruden den älskande, unga,
En Vermelandsflicka, så fager och skön;
För kung och land han strider och kärlek blir hans lön.
Ho kan då honom öfvervinna.

Kärlek, vin och sång.

Vestling.

Ack jag drömde om kärlek och trohet en dröm
Och den drömmen hur härlig den var,
Den flöt bort som ett flarn uppå tidernas ström
Och allenast jag minnet har kvar,
Och det minnet det gömmes i djupaste bröst
Likt en perla i höljornas famn.
Ty i sorgernas tid ligger vemodig tröst
I att hviska den älskades namn.

Men mig brädde pokalen med drufvornas saft;
Jag vill dricka för glädje som flytt
Och ur skummande vin hemta mod, hemta kraft
För den sällhet som åter har grytt
Ty i vin ligger glömska af sorger och strid,
Ligger mod, ligger kraft och behag
Och det kläder i purpur en bortrunnen tid
Och ger strålgans åt bidande dag.

Och det kläder min tanke i tonernas skrud,
Och ger känslornas brus harmoni,
Och hvar sorg flyger fjerran för sångarens ljud,
Och hvart aggande ve går förbi.
Kan jag sjunga en ton. O, hur jorden blir ljus!
Hvarför suckar, hvi klagar jag då
När min ande bärs högt ur det tyngande grus
Uti toner till rymderna blå.

»Den illa gör, han illa far,»
Så heter det från gamla dar.
Och Liljedahl naturligtvis
Ej lämplig alls är till polis.

21/8 1906.

Sångens klagan.

Skall jag sitta här nu i min ensliga bur
Med mitt sårade hjerta i brand,
Som en fågel i bur, som ett oskäligt djur,
Inom reglade dörrar och band.

O hvad tårar och sorg, i den ödsliga borg,
Och den långsamt bortdöende dag.
Säg hvar fins väl den borg der jag fri från all sorg,
Kan få njuta af kärleksbehag.

O min älskade vän, jag vill fråga dig än
Hvar den eviga kärleken bor.
O min älskade vän, jag vill ila dithän,
Till din kärlek så mäktig och stor.

Men jag nu icke mer genom gallerna ser
Liten skymt utaf himlen den blå.
Dock en stjärna, som ler, jag i tankarne ser,
Att den vänligt till mig blickar ner.

I det fria jag satt, mången dag, mången natt
Jag var lycklig vid sidan af dag.
Men så kom det en dag att en fånge var jag.
Och du ryktes med våld ifrån mig.

O hvad tiden är lång, men nu likväl en gång,
Skola dörrarne öppnas för mig.
Och, då fri från allt tvång, vill jag sjunga en sång,
Vill jag sjunga om frihet för dig.

Polkan.

af Nisse F.

Melodi: Fröken Chic.

Ack hvad en polka locka kan till dans,
Som om annan njutning icke fanns;
Man hurrar om trycker flickan till sin trogna barm,
Så blossande och varm.

Hurra om och låt det gå!
Låt oss än en svängom få!
Man spritter till af verklig danspassion
Vid hvarje liffig ton.

Vid polkans tonen pulsarne de slå
Och hjärtat klappar hastigt då.
Man ser ej väggar, tak alltsamman snurrar rundt omkring
Uti en enda ring.

Hurra om — — —

Man tycker sig på starka vingars par,
Och som upp till himmelen det bar,
Fara liksom liten fågel i den vida rymden ut
I verklighet till slut.

Hurra om — — —

Med rosens färg på väna flickans kind,
Bär det af som en hastig hvirfvelvind.
Det sjuder och det brusar i det varma, unga blod
Som i en jätteflod.

Hurra om — — —

En sorglig visa om de två unga flickorna, som drunknade i Malmö hamn

af — m.

Det växte två plantor i jordlivets vår;
Föräldrarnes glädje och hopp,
De lekte som barn ifrån år och till år.
Till sjutton år nådde opp.

Fem alldeles

Nya Visor

Den första:

Bernwägsrallaren.

Den andra:

Soldathustrun.

Den tredje:

Sjömanssång.

Den fjärde:

Den sköna Nos-Mari.

Den femte:

Skördeflickan, Romans.

Pris 25 öre.

Ralmö, E. N. Andersson & C:s boktr., 1895.

Den första

Jernvägs-Trallarn.

Framåt du friska arbetstrupp,
Du tappra rallarstara,
Som svärmar i ditt segerlopp
För nya vägar bara. Trallera etc.

Du stöflar badar, fyller sank,
Ser planen för dig pridad,
Och bildar så en jernad bant,
Som är till wattring snidad. Trallera etc.

Ditt lif är fritt, du sträfvar glad,
Och är för yrket mogen,
Om detta och ger warma bad,
Ar kraften dig dock trogen. Trallera etc.

Wår ingentör är pröswad man,
Med menstowänligt sinne,
Förwaras måste alltid han
Af oss i tacksamt minn. Trallera etc.

Trätt snält och vret wänder,
Så medlar han, och som wi ser,
Det till wår nytta länder. Trallera etc.

Ly rallarn och har tankar fätt
Som ej kan kritiseras,
Det finns hos honom mycket godt
Som och bör respekteras. Trallera etc.

Han tar ett glas, måhända två,
Och känner ljust behagen,
När som en smörmat deruppå,
Den balsamerar magen. Trallera etc.

Sen börjar han sin gamla trall,
Ser tring sig när och fjerran,
Och derpå följer rall på rall,
Med ölad fart i kärran. Trallera etc.

Och möter någon oss med hän,
Som munktyft börjar fräsa,
Så är ej fritt om det blir dån
Och wärme för en näsa. Trallera etc.

Ly rallarn är ej wettlig man,
Som stubbar när det galler,
För brummar du så smäller han
Så det i klotet sträller. Trallera etc.

Men är du wän af ordningen,
Och redligt räcker handen,
Så är ej rallarn heller den
Som wäldsamst sliter banden. Trallera etc.

Han går så lugn mot hemmets wrå,
Och nöjd till nattens hwila,
Och glad han blir, när barnen små,
På väg mot honom åla. Trallera etc.

Soldathustrun.

I låga ryttartorpet wid höga Gunneberg,
Der satt en ensam kwinna, lit sjudn war hennes färg;
Och tårar föll på linnnet, på hwilket tungt hon spann,
När långsamt uti spifeln den råa weden brann.

Med förkläds-snitthen trastig hon emot ögat tog:
"Wist är det tio år sen min Ola från mig drog.
Uti den polska sejden, men ej ett enda ord
Jag hört af honom sedan, wist ligger han i jord.

Wist är han från mig tagen med kulor eller jern,
Och borta är min glädje, min stolthet och mitt wärn,
Och gosken som wi hade, när han for hemifrån,
Den hafwer Herren tagit, och jag wäl gråta må.

Att sitta öfvergifwen är ut och in som jag,
Det är att långsamt pröfwat af dödens hårda slag,
Jag redan är förgråten och bruten är min kraft,
Och liten är den glädje som jag i lifwet haft.

Ett år wi lefwat samman, blott ett när kriget kom,
Och uti ewig ångslan min glädje byttes om.
Swar natt i mina drömmar han blodig för mig stod,
Och sedan dog den lille, då swel mig allt mitt mod.

Dotter höll jag modet uppe i flera wintrar än,
Jag tänkte att jag skulle få återse min vän.
Det talades om segrar som unge kungen vann,
Att freden skulle komma, så tänkte jag ibland.

Men freden kom dock aldrig, ej hälsning eller bud,
Kanhända att han lefwer och har mig glömt, o Gud!
Den tanken war mig bitter och utsägelig,
Om bergen wille rafa och falla öfwer mig "

Så qwad den arma Elin en bister vinterqväll,
Och såg sig om bedröfwad uti sitt lugna tjäll.
Då hördes fleg derute, hon knappt sig resa hann,
Och i stugan trädde en ståtlig riddersman.

"God afton," så han sade, "god afton och Guds fred,
Jag kommer ifrån kriget och från det rätta led,
Och tröttnat har min gängare, I lånar mig wäl hus,
Och låter mig få sofwa hos er till dagens ljus."

Förwånad hörde Elin den granne herrens ord.
"Jag är en fattig qwinna och ensam på wår jord,
Har ingenting att bjuda en så förnämer gäst". —
"Behöfwer intet heller blott soder åt min häst".

"Jag soder har tillräckligt sen wargen ref min ko,
En sådan ståtlig herre man ej om ondt kan tro,
Och wågar detsför bjuda Ers nåd att sitta ner,
Men jag går ut en wändning och ester hästen ser."

"Blif qwar min goda qwinna, det har jag redan gjort,
Ty utan lof en krigsman t'ar för sig på hwar ort."

"Ni kommer då från kriget", bröt Elin häftigt ut. —
"Det gör jag raka wägen, nu är det ändilligt slut".

"Om annat låt oss tala, jag är på kriget mätt,
Här har ni ganska trefligt, här är så fint och nått,
Och sjelf i bästa åren det synes att ni är,
Hur kommer sig att ensam ni så will sitta här".

"Det är wäl Herrans wilja, hans lag men icke min,
Ty hårdt jag blifwit straffad, men säkert är mitt sinn',
Min man har gått i kriget och säkert är han död,
Jag har ej hört det minsta af honom i min nöd."

"Man hör ej tro det wärsta, war riddersmannens swar,
Ty har han äfwen fallit så finns der männer qwar,
En qwinna som en krigsman bör taga sig för seb!
Bör för det första gifta sig och göra klart bested."

"För Guds skull käre herre, nej tala inte så:
Min Ola will jag trogen igenom lifwet gå."

"Men omssin egen tro emot Ola eder bröt?"

"Då will jag dö, min herre", och rösten Elin tröt.

"Grät ej", sad riddersmannen med en förändrad ton,
"Qwad tjensler han förrättat wid Liljehöbbs lqwadron,
Som riddare benämndes och kallades Hans Lod.
Den karlen will jag minnas det war en man med mod."

"På mina knän jag beder wälsignade Ers nåd,
Wel ni om honom mera!" "Nej ja, ett tappert dåd,
Som uti Sveriges häfder kanhända får ett rum,
Han räddade sin konung i träffningen wid Slum."

"Förwissad jag mig känner och wet att det är så."
En blick sågs derwid lysa i Elin's ögon blå.
"Ja har han räddat kungen så höfves mig ej gråt,
Han har mig warit trogen, min Ola mig förlåt"

"Det gör han af allt hjerta", skrek riddersmannen håld,
Och slöt den arma qwinnan intill sitt bröst af stål.
"Du är en ärlig qwinna och åt mig allt för god,
Fast af din Ola blifwit rytimästare Silfwerlod".

Den tredje:

Sjömanssång.

Min lille Edwin är från mig faren,
Till främmand' land så långt från mig,
Han gungar på de böljor klara,
Jag älskar honom så innerlig.

Modern sade: du stolta flicka,
Som åt en sjöman ditt hjerta gaf.
Nu kan du sitta och säfängt blika,
Kanske din Edwin han går i qwas.

Min lille Edwin jag aldrig glömmar,
Om än min kärlek skall gå i qwas.
Jag gångar mig till de gröna lunder
Att binda kransar till Edwin's graf.

Att binda kransar det kan du göra,
Men ej de stanna på Edwin's graf.
Hvar grafsten finnes det skall du höra:
Han hvilar ljust i det djupa haf.

En sjöman kommer från långa färden,
Till moderns stuga så glad han går,
Från Edwin hälsar, som gått ur werlden,
Ej mer Emeli han ståda får.

Oh Emeli hon föll till jorden,
Men blifwer snart ur sin dwala löst,
När blott hon hör dessa ljufwa orden:
Din Edwin kommer re'n denna höst.

När Edwin segeln skulle berga,
Han halkar ned i det djupa haf,
Men kom i land på en liten färja
Och blef så bergad ur wåtan graf.

Den lille Edwin har tagit hyra,
Han är på väg till sitt kära hem.
Han ämnar njuta mång' stunder dyra
Uti sin Emelis wackra hem,

Den fjerde:

Den sköna Ros-Mari.

Ensam i skogen sjöng den sköna Ros-Mari,
Kom till den klara bäck och säg sin bild deri,
Löse sitt långa hår, log som den sagra wår,
Hwar är den bäck så klar, som bland blommor går,
:: Hwarför ler i dal, skogen i skönt behag,
Hwarför är ängen grön och hwarför sjunger jag ::

Kom sade bäcken, kom! Du sköna Ros-Mari,
Här är din spegel här, kom se din bild häri,
Sätt dig inwid min strand, bada din hwita hand,
Lös dina skor och fäll ditt blåa strumpeband,
:: Sätt dig wid björkens rot, bada din wackra fot!
Skölj dina kinder, tag mitt svar emot ::

Derför är jag så glad du sköna Ros-Mari,
Att jag din spegel är och du dig ser deri,
Derför i skönt behag, blommor min skog i dag,
Derför att Ros-Mari fylt sjutton år i dag.
:: Derför är himlen ljuf, derför sjunger du.
Derför att bortom skogen bor en hjertetjus ::

Derför mottag ett tack från sköna Ros-Mari,
Att jag mig speglat här och varit dig så fri,
Och jag skall minnas den som war min bästa wän,
Till nästa wår jag kommer åter till dig hän.
:: För att så spegla mig; och ja det önskar jag,
För det du rinner saltta här förbi min väg ::

Den femte:

Stördeflickan, Romans.

Hon wärte i torpet wid susande stog.
Qwad liljorna drömde det wiste hon nog,
Hon wiste hwad fogeln i lundarne qwad,
Och jemt war hon sorgfri och glad.

Och ärena gingo och fästman hon fid,
Han lyske så stolt i sitt krigiska stid,
Hon dröjde ej länge, hon dröjde ej alls,
Att leende samna hans hals.

De skulle ha gift sig, men freden tog slut,
Mot kejsarn af Rykland drog konungen ut,
Med Gustaf den tredje drog gossen åstid,
Då war hon så sorgfri och glad.

• En dag när på åkern hon skylarne band,
• Då kom der ett bud ifrån främmande land,
Bäst wisan om Fingal bland tärnorna ljöd
Så sad's det att gossen war död.

Hon stod der så röd bland de waggande ar,
Hur dog han, hon frågde, så darrande strar,
Hur wiste sig manligt bland tulornas bad,
Då blef hon så sorgfri och glad.

I reben bland skylar på grönstande äng,
I systrar, hon sade, min brudliga säng,
Hur skönt är att somna med rågen i frid,
I stördarnes gyllene tid.

Hon lade sig sedan och somnade godt,
På bädden hon bars in i slugan så brådt,
Hon log in i döden, men hwistade rörd
Att aldrig sågs wädrare störd.

Och tärnorna sjöngo på grönstande graf,
O slumra, wi höllo så hjerligt dig af,
Du band på din kärswie, din wisa du qwad,
Och jemt war du sorgfri och glad.

En gosse, en flicka och kaffe på bordet,
sen ger det första det sista ordet.

Kaffebordsvisa.

Mel.: Svarte Rudolf.

När kaffebordet står färdigt
och allting är klappat och klart,
vi måste inviga det värdigt,
för allt är så härligt och rart.
∴ Så låt oss då sjunga vår visa,
där kaffet vår hyllning vi ge.
I toner vi kaffet må prisa,
när bordet nu dukat vi se.∴

När kaffet införts i Norden,
blev genast en ljusare dag.
Det blev mera glädje kring borden
vid möten i lustiga lag.
∴ Ty kaffet är drycken bland drycker,
vi är säkert ense därom.
Och ingen det finns väl som tycker,
att tråkigt det var, att han kom.∴

Så låt oss därför tillsammans
få timmarna lätt till att gå.
Låt tiden förflyta i gamman
och kaffet i centrum skall stå.
∴ Nog klingar från hjärtat väl sången
med rösterna som stå till buds,
men slut är det för denna gången.
Vi smakar på det, som oss bjuds!∴

Efter kaffedrickningen.

Mel.: Samma.

Den sista droppen vi smakat
och urdrucken står varje kopp.
De härliga kakor man bakat,
dom har vi så när ätit opp.
Kläm i både gamla och unga,
som tyckt vi haft roligt i da',
ty nu genom salen skall runga,
ett trefaldigt taktfast hurra!

Hurra!

Hurra!

Hurra!

SÅNGER

vid stabsmusikkårens möten

1.

Guds kämpe, ut till dess seger du får!
Se, tallös är skaran, vid målet ren står.
Se, skyn utav vittnen, som gått samma stig!
Vad Gud var för dem, vill han vara för dig.

Vitklädda här, strålände skär,
helgon, martyrer, som förr stredo här,
ropa till oss, som i kampen än stå:
»Kämpa, håll ut! Snart skall kronan du få!»

Det nya Jerusalems skinande här —
apostlar, profeter, vart helgon är där.
Runt om oss den strålände skaran sig ter,
den följer vår kamp, för vår seger den ber.

»Håll ut», ropar skaran, »om striden blir svår,
om fåfång den synes, om ensam du står!
Visst väldiga makter ses spärra din stig,
men minns att de starkaste äro med dig!

Och se ej på andra! Vad skadar det dig
om de synas vandra en lättare stig?
Nej, se blott på Jesus, ditt levande hopp,
och slå dig igenom, fullborda ditt lopp!

Vad än du må lida, o, bär det med fröjd!
Du glömmmer all sorg, då du hunnit Guds höjd.
För intet du räknar den kamp, du utstätt,
mot segrarens lön, då till målet du nått!»

2.

»Tag ditt kors!» Så Jesus kallar. :.
»Kom att följa, följa efter mig.»

Då han leder, kan jag följa. :.
Jag kan följa, följa ända fram,

Skall Getsemane jag möta, :.
jag kan segra, segra — han är där.

Nåd och ära skall han giva :.
och mig leda, leda varje steg.

3.

På livets väg för varje dag
ser jag en strålgans skön,
då himlens gyllne pärlport
upplåtes genom bön.
I stormens tid, när mörkret rår,
jag hör i vindens brus
en stämna mild: »Se här, mitt barn,
går vägen till Guds hus».

Klart på min stig lyser ljuset från ovan,
styr mina steg, att jag ej irrar bort.
Skönt till mitt öra en änglasång bringar
bud från mitt hem, som jag når inom kort.

En bättre lott jag ej begär
än den, min Herre fick.
Han törnekrönt och slagen blev,
på korsets väg han gick.
För honom bär jag korset glatt,
som så har älskat mig.
Det är mig nog att jag kan se
hans fotspår på min stig.

4.

Din Frälsare sänt dig ett budskap om nåd,
det följer dig varthän du går.
O, lyssna till ordet om underbar nåd,
varhelst du än irrar: »Kom hem!»

Kom hem, kom hem,
varhelst du än irrar, kom hem!
Du arne, som vandrar på syndares stig,
din Frälsare kallar: »Kom hem!»

Om blodröd din synd, Han den utplåna vill,
i kärlek han manar: »Kom hem!»
Han helar din själ, han vill allt göra väl.
Varhelst du än irrar, kom hem!

Han känner din nöd och han ser var det bär
i natten på stormande hav.
Men än strålar ljuset från hemmet i höjd.
Varhelst du än irrar, kom hem!

I nåd och i kärlek han följer dig än.
O, stanna och lyss till hans röst!
Han bjuder dig frälsning; mottag den just nu.
Varhelst du än irrar, kom hem!

14.

Nu om Jesus vill jag sjunga,
prisa högt hans kärlek. Ja,
tagen del båd' gamla, unga,
han är värd att äran ha.

Sjung, o sjung, låt sången klinga
till Hans pris, som offrat sig.
Är du även arm och ringa,
nåd och frihet ger han dig.

Jag var sargud och bedragen,
utan seger i min strid.
Där jag låg i bojor slagen,
löste han mig, gav mig frid.

Syndens börda har han tagit,
vilsna barnet hemmet nått.
För de sår, som synden slagit,
har jag fridens balsam fått.

Alla, alla skola lära
att mig Jesus frälsat har.
Må allt skapat hyllning bära
fridens Furste underbar.

15.

Res dig, kristna kämpaskara, snarligt
upp:
se, tiden kort ilar bort!
Väpna dig och sammanslut din spridda
trupp!
Ej längre värt det är,
att vapnen mot dig själv du bär.
Du kallad är i grund att Satans grymma
härsnakt krossa
och att till räddning för hans arma fän-
gar bli.
Låt Herren nu dig helt ifrån all självisk-
het förlösa!
Sen hand i hand mot Satan ut i striden
tåga vi.

Strida vår glädje är,
strida mot Satans rike.
Ingen av oss nu vike,
ty vår kung är Herren kär.
Mod då, kamrater, mod!
Striden kan aldrig tappas.
Tåga fram med munter håg;
eld och blod
ger oss mod,
och till sist i ordnat tåg
gå vi in i Sions stad.

Döpta uti helig Ande och i eld,
låt oss gå framåt på vår stråt;
och var fiende skall säkert bliva fälld,
när Kristi hela här
fått korsets fana verkligt kär
och, anförd utav Törnekungen själv i
hela striden,
trots faror, hån och spott, framrycker
enig stark,
besjälad av sin Mästares uppdrag att
offra tiden
för arma själlars väl och sist att dö på
ärens mark.

Dagen skall då inom kort begynna gry,
när som på vår jord Kristi ord
blir fallbordat, och då Satans härar fly.
Kamrater, skåden dit
och kämpen glatt med mod och flit!
Sen, ljuset utav dagen börjar ren i fjär-
ran glimma,
från alla länder rekryteras våra led,
och svarta, vita, röda, gula få Guds frid
förnimma
samt svärja villigt himlens Konung tro-
hetsed.

16.

Det namnet Jesus ljuvligt är,
dess klang är för mitt hjärta kär.
Det fröjd och glädje till mig bär,
det dyra namnet Jesus.

Jesus skönsta namnet är,
Jesus än densamme är.
Evigt frälsta skaran bär
det namnet lov och ära.

Det namnet kärast för mig står,
det läka kan vart hjärtasår.
Det torkar bort var sorgens får,
det dyra namnet Jesus.

O, ja, jag älskar Jesu namn!
Det blev för mig en säker hamn,
det lyste mig till Faderns famn,
det dyra namnet Jesus.

17.

I min vakna dröm,
mitt i livets ström,
finner jag mig själv vid väntans port.
Bakom den, jag vet,
finns den ljuvlighet,
som jag endast aningsvis försport.

Gyllene port till min längtans land!
När mitt skepp sig närmar till dess
strand,
ej längre ser jag dig slutet,
gyllne väntans port.
Nej, du står vidöppen som en famn,
när min farkost sakta söker hamn.
Ej något jag saknar, då jag uppvaknar
bortom den gyllene port.

Tiden syns mig lång,
sinnet lider tvång,
jag har fäste bortom väntans port.
Och jag vill ibland
spränga alla band,
för att hinna till mitt hemland fort.

Livet är en dröm,
ömsom grym och öm,
verklighet finns blott vid väntans port.
Hoppet, som jag närt,
längtan, som mig tårt,
blir till sanning bortom väntans port.

18.

Hur dyster över ödselig hed var färden,
då långt från Gud och Fadrens hus jag
var.
Så arm och fattig, jäktad utav flården,
ej någon vänlig stjärna lyste klar.
Så trött min själ i ångest ljuset sökte,
men fann det ej på öde, okänd stig.
Då kom ett bud, som själens hopp för-
ökte:
»Kom, kom till korset, där finns ro för
dig».

Ljusa, ljusa land
långt bortom öknens sand!
Låt glansen ifrån dina nejder skina
och lys de sorgsna, vilsna själar hem!

Vid korsets fot, där Törnekungen blödde,
mitt hjärta fann den skönsta skatten:
frid.
Den renhet, som en trolös värld förödde,
kom åter där och slut blev själens strid.
Mitt sköna hem i fjärran ren jag skå-
dar
och skyndar dit från allt vad här mig
band,
och morgonrodnan redan för mig bådär
jag när den snart, den rena, ljusa strand.

O, sköna land, långt bortom tidens grän-
ser,
du själens hem, när stoftets boja bryts,
jag ser i anden hur du mot mig glänser,
jag när dig snart, i fröjd då smärtan
byts.
O, rika hem, du ägor plats för alla,
din boning fri för rik och fattig är.
Jag hör i fjärran dina klockor kalla
var vilsen själ till evig vila där.

19.

O, jag vet om ett härligt land!
Kunde endast jag nå dess strand!
Under sorgerna böjd,
jag trår efter fröjd
uti himmelens ljuva land.

I det landet jag sist skall bli
från jordens bekymmer fri.
Min Frälsare kär
är före mig där
att bereda en plats för mig.

O, jag vet om ett härligt land!
Mina kära ha nått dess strand,
och de vakta min stig,
mig vinka till sig
uti himmelens ljuva land.

O, jag vet om ett härligt land!
Här är suckan och gråt ibland.
Men vår Frälsare sad'
var själ skall bli glad
uti himmelens ljuva land.

O, jag vet om ett härligt land!
Till farväl där ej räcks en hand.
Bortom dödsduggans dal
är fröjdernas sal,
uti himmelens ljuva land.

20.

Fröjdefullt, fröjdefullt framåt vi gå,
Kursen vi ställt, att vi hemmet må nå.
Jesus i nåd oss välkomnar till sig,
fröjdefullt vandra vi himmelens stig.

Kom då, kom och sjung en jubelsång,
du tappre kämpe, striden skall icke bli
så lång.
Vi tåga hem, vi dröja ej på jord.
Se, himlens morgon bräcker med salig-
het ej spord.

Snart skall vår pilgrimsfärd ändas på
jord,
vi till det okända gå på Guds ord.
Då, om på Herren vi lärt oss att tro,
fröjdefullt, fröjdefullt gå vi till ro.

Döden oss hotar, av rov aldrig mätt,
endast med Jesus vi möta den rätt.
Jesus har gravarnas insegel bräckt,
borttagit fasan, som döden förr väckt.

Och när till sist gryr den skugglösa dag,
döden ej mera har värde och lag,
portarna öppnas till landet av ro,
trygga vi inom de portarna bo.

21.

Jag behöver dig, o Jesus,
dig, som har mig återlöst.
Jag behöver ständigt höra
ljudet av din kära röst.

Jag behöver alla dagar
fyllas med din kraft och nåd
och fördjupa mig alltemera
i ditt dyra frälsningsråd.

Jag behöver dig beständigt
för var dag och stund som går.
Ständigt möta nya faror.
Blott med dig jag målet når.

Jag behöver att du bär mig,
ty min egen kraft är svag.
Jag behöver, ja, du vet det —
allt, ja, allt behöver jag.

Jag behöver dig i livet,
ty du fyller all min brist.
Jag behöver dig, o Jesus,
allra bäst i döden sist.

116

22.

Framåt, framåt, kämpande skara,
vila finner du icke här.
Framåt, framåt! Snart skall du vara
hemma, där ej strid mera är.
Håll din lampa redo! Var färdig!
Snart hörs basunernas skall.
Kämpa redligt, att du blir värdig
kronan och sällheten all.

Rädda, rädda själar från döden,
verka troget, snart är det natt.
Skynda, skynda, lindra nu nöden,
tala, sjung om himmelens skatt.
Lid med Jesus. Var redobogen
honom att följa alltfort.
Vaka, bed, med handen vid plogen,
till dess han säger: »Väl gjort».

Svik ej, svik ej, se hur det skymmer!
Snart vid gravens portar du står.
Lämna oro, sorg och bekymmer,
snart, ja, snart den torkas, din tår!
Jesus går ju själv vid din sida,
vänligt sin hand han dig räckt.
Sköna lott, med honom förbida
gyllene morgonens väkt!

23.

Om du är trött på din synd och ditt ve,
låt Jesus i hjärtat få rum;
om du din levnad förnyad vill se,
låt Jesus i hjärtat få rum,

Gör nu på tyvilet ett slut!
Ej mer din Jesus förskjut!
Öppna i denna minut!
Låt Jesus i hjärtat få rum!

Om efter renhet du trånar och ber,
låt Jesus i hjärtat få rum.
Källan nu flödar och rening dig ger,
låt Jesus i hjärtat få rum.

Om icke stormen du stilla förmår,
låt Jesus i hjärtat få rum.
Om du ej mättnad i världslivet får,
låt Jesus i hjärtat få rum.

24.

Kom, bygg på nådens helga grund,
så att vi evigt må
i oavbrutet, fast förbund
för Herren Kristus stå.

I Jesu kraft vi offra allt,
hans namn till ära blott,
och löfte ge, av äkta halt,
att han skall bli vår lott.

Och det förbund, vi ingå så,
skall alltid hållas stort.
Vi skola ej från Herren gå,
ej glömma vad han gjort.

Dig, Fader, Son och Helig And',
är allt vad vi åtra.
Med skaran uti himlens land
din fulla frid vi få.

Förtrogna oss med blodet gör
och varje synd avtvå.
I livets bok vårt namn inför,
låt oss för tronen stå.

25.

En tillflykt hos Jesus jag funnit,
en tillflykt i glädje och sorg.
För mig har han kämpat och vunnit,
försoningen är nu min borg.
Där finner jag räddning i nöden,
hur illa det än gått,
ja, vila och trygghet i döden.
Mitt straff har nu Jesus utstått.

Som Jesus mig ingen hugsvalar,
och ingen kan mena så väl.
Ej någon så ljuvligt tilltalar
min skrämde och sårade själ.
Nej, vänner de kunna nog mena
så väl och giva råd,
men hjälpa, det kan Han allena.
Han stillar min sorg med sin nåd.

I Jesu gemenskap nu står jag
rättfärdig och ren för min Gud.
Och Kristi förtjänst — ja, den får jag
till prydnad, ty jag är hans brud.
Eländig, förtappad och sårad —
det förr var min attest.
Med Sonen till arvsrätt utkorad
nu är jag båd' konung och präst.

26.

Aldrig än vår Gud övergav den sin till-
flykt tog
till hans löften om evigt liv, ty Sonen
dog.
Ännu aldrig en nödställd själ fått ohörd
gå.
Skulle ej för sitt eget verk Hans hjärta
slå?

O, så fröjdas i Gud, ty det starkhet
ju är!
Varför tyngas av bördor, då Herren
oss bär?
När oss nederlag hotar, han är vårt
stöd.
Fröjd i Gud är vår styrka i liv och
död.

Ack, att som Guds egen bli känd — ha vi
större sport? —
känna Gud, bli hans barn, hans vän —
o, huru stort!
Låt oss då mitt i sorg och strid bevara
fröjd!
Herrens väg över djupen går till ljusets
höjd.

10.

Träng dig fram, träng dig fram,
du som för din Herre strider,
ty det kommer bättre tider
och det ljusnar än en gång!
Om du också blev besviken
och ibland så hopplös var;
träng dig fram! Guds löfte du om seger
har.

Träng dig fram, träng dig fram,
du som för din Herre strider
och för evangelium lider,
hav blott mod, träng längre fram!
Är du frestad, o, så minns då,
Jesus frestad blev för dig.
Prövas skall envar som går den samma
stig.

Träng dig fram, träng dig fram,
du som för din Herre strider,
lönen väntar dig omsider.
Är du trött, stå upp igen!
Träng dig fram i med- och motgång.
Segern syns ej alltid här...
mängden glömde bort att striden Herrens
är.

Träng dig fram, träng dig fram,
du som för din Herre strider,
ty det kommer bättre tider
och det ljusnar än en gång!
Låt ej missmod röva styrkan
av din tro, så fast och god.
Sjung din sång, lyft fanan högt i eld
och blod!

11.

Se, jag en frälsningsklippa har,
som bliva skall som förr hon var.
Se, hon står fast, hur annat än
gestaltar sig på vandringen.

Den klippan är i sorg och nöd
min ankargrund, ja, livets stöd.
Förnöjd i ro där vilar jag.
Den sviktar ej, då jag är svag.

Om stormar ryta, böljor slå
mot klippan, ack, hon står ändå
orubbligt fast i evighet
till min och mångas salighet.

O, du som skeppsbrott led med hust
och klänger dig vid vraket fast,
på frälsningsklippans fasta grund
du får dig bärga denna stund.

Din börda lägg på klippan ner,
låt bördan ej dig trycka mer.
Och när du slipper bära den,
tag henne ej då mer igen.

Så vila trygg och nöjd var stund
på Urtdisklippans vigda grund.
Där skall du ej förgås, ty so
den klippan är din Frälsare.

12.

Han är liljan uti dalen
för min själ.
Han är liljan uti dalen
för min själ.

O, Frälsare, du själens hamn!
Sjung hans lov!
Ej finns musik lik detta namn.
Sjung hans lov!

Han såg mitt djupa syndafall.
Sjung hans lov!
Han höll mig kär, trots bristen all.
Sjung hans lov!

Sitt liv han för min frälsning gav.
Sjung hans lov!
Han fört mig upp ur syndens grav.
Sjung hans lov!

Han varje fiende nedslår.
Sjung hans lov!
Han frälsar den till honom går.
Sjung hans lov!

O, sjung hans pris, när hjärtat slår,
sjung hans lov!
Och sjung, när döden skyntar svår,
sjung hans lov!

13.

Sjung Herrens lov med glädje varm!
Han utfört under mång.
Hans högra hand, hans helga arm
ha segrat mången gång.
Hans frälsning den är nu kungjord,
han sanning till oss bragt,
hans trofasthet är vida spord,
han frälsningsgrunden lagt.

O, sjung, sjung, sjung, låt sången hög-
ljutt skalla!
O, sjung, sjung, sjung, och prisa så
Hans namn!
O, sjung, sjung, sjung med änglar, som
nedfalla,
och lova Jesus som var död, men som
uppstånden är.

Ja, fröjderop till Gud i höjd
från folken höjas må,
ett jubelrop av helig fröjd,
som vida höres gå.
Till harpolek nu lovsjung Gud,
sjung sången ut med makt!
Trumpeters och basuners ljud
uppfylle varje trakt.

Och havet brusa må med makt,
ja, allt på jordens rund
må samfällt uti jubeltakt
Gud prisa varje stund.
Han kommer i rättfärdighet,
att döma folken all'.
I ära och rättrådighet
han evigt härska skall.

5.

Bortom skuggorna jag skönjer
ljuset från den andra strand,
där vi skola skåda Jesus
uti himlens sälla land.

O, hur klingar icke sången
från den frälsta skaran där!
Inför Konungen på tronen
även jag mitt lov frambär.

Bortom böljorna jag skymtar
hemmet, fullt av fröjd och frid;
hamnen, där vi slutligt landa,
frälsta från all sorg och strid.

Morgon skön, mot dig jag blickar,
då i härlighet och ljus
vi få möta våra kära,
jubla i vår Faders hus.

6.

En glimt från himmelen kom ned,
där tyngd jag gick som ofta förr.
»O, fräls mig, Gud!» mitt hjärta kved,
;: och hårt jag slog på nådens dörr. ;:
Nu Jesus kom. Han ljuvligt talte så:
»Mitt blod är mäktigt varje synd avtvå».
Pris vare Honom, som på korset dog!
Nu är jag frälst, nu är jag frälst!
Allt väl. Allt väl. Min synd han tog.

Han i mitt ställe led och dog,
i kärlek villigt allt utstod.
Hans blod för var och en är nog.
;: O, helga liv! O, dyra blod! ;:
Min Jesus kär, din like finnes ej,
en vän så öm, så trofast — nej, o, nej!
För att mig göra fri du led och dog.
Nu är jag frälst, nu är jag frälst!
Allt väl. Allt väl. Min synd du tog.

7.

Pris vare Gud! Nu jubla varje tunga!
Sänd runt all världen detta glada bud:
»God är vår Gud!» Kamrater, må vi
sjunga,
ty han av nåd oss klätt i segerskrud.

Sköna hälsning, för den vida!
Satans tron är bragt på fall.
Gå till dem, i mörkret bida,
säg att Kristus sagra skall.

Pris vare Gud! Vi stridssignalen höra.
Lytt ljusets fana! Ned med synd och
skam!

God är vår Gud! Av nåd han än skall
föra
sin frälsningshär till stora segrar fram.

Pris vare Gud! Oss helig kärlek manat
att rädda dem i synden sjunka ner.
God är vår Gud! Gå fram, tills väg vi
banat
runt om vår jord för sanningens baner.

8.

Stige högt mot himlen opp
kämpars sång om tro och hopp!
Ljude högre än förut
segersång förutan slut!
Vi fått fröjd, som ingen anat,
Gud oss väg till himlen banat!
Sjung, sjung, sjung,
sjung till Herrens pris!

Djupt i hjärtat må den bo,
änglars sång om frid och ro;
över våra läppar må
samma sång till världen gå.
Tränge den till slott och koja,
spränge den mång' syndens boja!
Sjung, sjung, sjung,
sjung till Herrens pris!

Fröjdas i den frälsning, som
genom Jesus till oss kom;
sjung om Honom, vilkens död
löste världen ur dess nöd!
»Frid i himlen, frid på jorden!»
Sjung dem om igen, de orden!
Sjung, sjung, sjung,
sjung till Herrens pris!

Uti kärlek, tro och bön
sjung om Blodsbrudgummen skön!
Han i glädje och i sorg
är och blir vår trygga borg.
När så dag i afton svalkas
och den sista stunden nalkas:
sjung, sjung, sjung,
sjung till Herrens pris!

9.

O, djupa nåd, som frälste mig,
ett spån på livets hav!
Jag sjunken var. Då såg jag dig,
som frälsning åt mig gav.

Jag fröjdas nu, jag vandrar nu
till Guds Jerusalem.
Jag fröjdas nu, jag vandrar nu
till själens rätta hem.

Guds nåd min fruktan väckte opp.
Guds nåd min fruktan bytt
i trons förvisning, tröst och hopp.
Se, allt har blivit nytt!

Igenom favor, mörker, snår
min väg har lyckligt gått.
Guds nåd är ny var dag, som går,
jag därom löfte fått.

Då hjärtats pulsar långsamt slå
och livet sakta flyr,
då lyftes slöjan, att jag må
få se, hur morgon gryr.

Och jorden smälta må likt snö,
och sol få sorgeskrud,
men Gud, vars ord kan aldrig dö,
han evigt är min Gud!

27.

Ut till strid för Gud! Hör vårt ma-
ningsbud!
Ut att rädda vilnsa själar arma!
Än är nådens tid, än finns frälsning,
frid,
ömt vår Gud vill sig förbarma.
Se, vad bitter nöd — skaror gå mot död,
irra bort i världens vimmel.
Sök dem bringa fram till Guds dyra
Lamm!
Han för dem berett en himmel.

Tåga fram med mod,
kämparskara god,
troget följ din Konungs röda fana!
Sky ej stormens hot,
fienden stå mot.
Gud skall trofast än som för vägen
bana.

Ingen dag uppskjut, gå med budskap ut
till var sorgsen själ om härlig frälsning.
Säg att Frälsaren än är syndarns vän!
Sprid runt jorden denna hälsning!
Tappert gå framåt på vår krigarstråt,
tills var fiende är slagen.
Än en liten tid vaka, bed och strid!
Snart den randas, kröningsdagen.

28.

Ack, mörk är världen, fylld av klagan,
sorg och nöd!
Här brista hjärtan, som i Gud ej funnit
stöd.
Men bort fly synd och klagan, evigt
svinna natt och död,
när fridens sköna morgon gryr.

Snart stridens dag är all,
då Jesus komma skall
att till sin himmel föra hem sin
återlösta brud.
Jag bjudits dit att taga del i Lam-
mets bröllofsfest,
och där en plats finns ock för dig.

Glömd då för evigt är var prövning,
glömd var tår.
Ej mera någon suck ur kvalda hjärtan
går.
Till himlens fröjdesalar jordens oro al-
drig når,
då fridens sköna morgon grytt.

O, att en dag förenas få med alla dem
som efter jordens strider nått det sälla
hem!
Vem kan väl räkna skaran där i Guds
Jerusalem,
som segrat genom Lammets blod!

29.

Min Gud och Kung,
kom, giv mig nu det nya livet!
Ditt lov jag nu frambär,
mitt hjärta glatt jag offerar här;
ty du har frälst min själ
från avgrundsmakten svår.
Jag vill dig tjäna väl,
blott kraft av dig jag får.

Jag leva vill till ditt behag
och uppenbara dig.
O, må din kärlekslag
helt uppenbaras genom mig!

Min Gud och Kung,
tag du emot mitt hjärtas kärlek!
Ditt lov jag nu frambär,
ett hjärta rent jag offerar här.
Helt renad i ditt blod,
jag ser ej mörk min stig.
Jag vill med kärlek, stark och god
nu leva helt för dig.

Min Gud och Kung,
min ande, själ och kropp du äger.
Ditt lov jag nu frambär,
ett offer helt jag giver här.
Du köpt mig med ditt blod,
mitt allt nu emottag!
O, Herre, gör mig ren och god,
mig led uti din lag!

30.

Framåt till strid! Nu maningsropet skal-
lar,
att rädda själar undan död och natt.
Så tveka ej, när Herren Gud dig kallar!
Han är vår hjälp, vi följa honom glatt.
Visst är det strid, men seger ock tillika,
visst är den kamp, vi kämpa, stundom
svår.
Dock, städs framåt, och låt oss icke vika,
ty Gud är med, och segern den är vår.

Ja, frälst jag är, och hem det bär
till det land, där Jesus är.
Där blir ej strid, nej, endast frid
råda skall för evig tid.

Nu kampen rasar, men det har ej fara,
se, leden svika uti ondskans här.
Nu svälla leden ibland Herrens skara,
nu är det jubel, och det framåt bär.
Snart stå vi bärgade på andra stranden,
där ingen strid, nej, endast glädje är.
Vi se vår Konung, räckande oss handen,
med segerkransen vänta på oss där.

112

29.

1. Modigt framåt, frälsningshär,
fångna själar klaga.
Skynda — om ock med besvär —
att ur dyn dem draga!

Framåt, framåt, gladt framåt
på din segerbana!
Trösta sorgsna, stilla gråt,
sänk ej korsets fana!

2. Modigt framåt, frälsningshär,
var beredd att lida!
Än du ej vid målet är,
fortsätt då att strida!

3. Modigt framåt, frälsningshär,
om än hård är striden!
Herrars Herre med dig är,
hastigt sviner tiden.

4. Modigt framåt, frälsningshär,
sjung i stridens vimmel!
Rädda många själar här
för Guds sköna himmel!

30.

1. Du ofta hört röster, som kallat,
då Anden till frälsning dig bjöd.
Än en gång han i kärlek dig manar,
han vill komma med hjälp i din nöd.

Säg, hvem klappar nu så trägen på
din dörr? ::

Det Jesus är,
som väntar där.
O, lät upp, ty han väntar vid din dörr.

2. Hans röst du så länge föraktat,
men ändå han kallar och ber.
O, så öppna i dag då för Jesus,
förr'n han går och ej kallar dig mer!

3. En dag skall du honom behöfva,
då dödsfloden börjar sitt brus.
Medan tiden är din, dig besinna,
och släpp Frälsaren in i ditt hus!

31.

1. Höga Majestät, vi alle
för dina fötter nederfalle,
ditt lof från våra hjärtan går.
Evig är din makt och ära;
dig jord och himmel vittne bära,
af allt ditt verk du offer får.
Dig lofva Kerubim, dig sjunga Serafim:
Hosianna! Helig är Gud,
all världens Gud,
all krafts och nåds och visdoms Gud!

32.

1. Framåt på segerstråt
för att skingra fienden
och ur förtviflans gråt
rädda arme syndaren!
Framåt, med mod framåt
att vinna himmelen!
Och i glädjesång, o, sjung ut, att nå-
den är fri!

Öfver land och haf
för hvar syndens slaf
sjung om din Jesu namn,
vår evigt trygga hamn!
Öfver land och haf
säg hvad Jesus gaf,
låt alla veta om hans frälsning!

2. Han döden öfvervann,
och han krossat all dess makt.
Vår synd och skuld och skam
uppå honom Fadern lagt.
Sjung ut, hvar Kristi man,
att hans död har seger bragt.
Vi och tusen andra ha redan smakat
hans nåd.

33.

1. Lilla fågel, glad och nöjd,
sjunger friskt i dal, på höjd.
Aldrig syns han plöja, så,
sörjer ej ändå,
:: aldrig, aldrig sörjer han ändå. ::

Han sjunger så nöjd,
han sjunger så glad
kvi-vi-vi-vitt, så nöjder.

2. Stilla morgonstunden ren
hoppa han från gren till gren,
vet ej hvar han mat skall få,
kvittrar glad ändå.
:: Kvittrar, kvittrar, kvittrar glad än-
då. ::

3. Lyssna uppå sparfvens ljud,
blicka upp till Herren Gud!
Sorger komma, fröjder gå —
sjung din sång ändå!
:: Sjung du, sjung du, sjung din sång
ändå! ::

4. Tacka Herren hvarje dag,
mildt och godt är hans behag;
skulle köttet illa må,
tacka Gud ändå!
:: Tacka, tacka, tacka Gud ändå! ::

5. Om ock dystert är din stig,
Herrrens blickar följa dig.
En gång hemmet skall du nå,
alltid sjunga då.
:: Alltid, alltid, alltid sjunga då. ::

SÅNGER

vid Stabsmusikkårens möten.

1.

1. O, ljufva stund af bönefrid,
som kallar mig från världens strid,
mig bjuder till en fader kär,
med hvarje önskan och begär.
Där fann min själ, i nöd och sorg,
en tillflykt skön, en säker borg.
Och snaran, som var lagd för mig
jag undgick, bönestund, hos dig.

2. O, stilla bönestund, så skön,
på dina vingar går min bön
till Honom, som välsignande
skall möta själen, längtande.
Han bjuder mig att komma så
och af hans nåd och kärlek få.
Sa honom jag, på välsignande,
till dig, o, ljufva bönestund.

3. O, stilla bönestund, må så
din ljufva tröst jag dela få,
tills ifrån Pisgabergets topp
mitt hem jag ser, och svingar opp,
från jordens bojar fri en gång,
att stämma in i ånglars sång.
Då ropar jag mot jordens rund:
Farväl, du ljufva bönestund!

2.

1. Ut i nåd, o, se till mig,
styrk min svaga, trötta hand!
Låt min själ få kraft från dig,
vattna detta torra land!
Skynda, Herre, skynda nu!
Du kan frälsa, endast du.

2. Dyster, hotfull stormen gnyr,
då ej du bredvid mig går.
Glädjelös är dag, som flyr,
till din sol jag skåda får.
Hjärtat värr och själen glad,
mig med helig kraft bekläd!

3. Lyft mig upp från jordens grus,
gif mig åter kraft och lif!
Fyll mig, klara gudaljus,
tviflets mörka natt i drif!
Vike allt för ditt behag,
tills jag når din fulla dag!

3.

1. Ett ansvar stort jag har:
en Gud att ära här, ::
en evig själ få frälst och klar
för mötet ofvan där.

2. Gif, Herre, att jag må
förvalta väl mitt pund. ::
O, hjälp mig, troget bruka så
min styrka hvarje stund!

3. O, Herre, till mig se —
så rent mitt lif du vet — ::
att sist jag räkenskap kan ge
med full frimodighet.

4.

1. Uti dalen skuggor råda,
där vår trötta fot skall gå.
Men de djupa, lugna vattnen
tala frid till hjärtat då.
Och vår Herde hviskar ljufvligt
med en röst, som skänker hopp:
När i dalen skuggor råda
är det sol på bergets topp.

Solsken högre opp,
där är solsken högre opp.
När i dalen skuggor råda,
är det sol på bergets topp.

2. Uti dalen skuggor råda,
men en härlig doft oss når
ifrån bergets sköna ossor.
Vintern flytt och det är vår.
Och på nytt vår Herdes hviskning
skänker frid och ro och hopp:
Fast i dalen skuggor råda,
är det sol på bergets topp.

3. Dalens mörka kalla skuggor
som en drömbild skola fly,
skola svinna för den morgon,
som skall komma ljus och ny.
Äfven nu oss när ett eko,
och vi lyfta blicken opp:
När i dalen skuggor råda,
är det sol på bergets topp.

14.

1. O, hvad strider jag har sett,
o, hvad världen mig belett!
Men i medgång som i motgång min
han är.

O, hvad smälek, o, hvad skam,
jag kan lida för hans namn,
då däruppe han mig nådelön beskär.

Tvagen i blodet så vit som snö,
intet här mig längre skall förströ.
Ty blodet min själ bevarar alltid,
ej något kan störa min frid.

2. Hvilken syndare jag var,
hvilken Frälsare jag har!
Se, han friat mig från synd och evigt
ve.

Då all glädje här försvann,
min förlössare mig fann.
Jag hans rika nåd och kärlek nu kan se.

3. O, hvad gränslös kärlek stor
i min Jesu hjärta bor!
För min synd han led, sitt dyra blod
han göt.

Jag vill tjäna honom gladt,
prisa honom dag och natt;
ty hans kärlek syndens hemska bojor
bröt.

15.

1. Må vi, som älska Gud,
med glädje sjunga ut,
beprisande i helig skrud
hans namn till tidens slut!

Pris vare Gud, halleluja! ::
Halleluja! Halleluja! Halleluja!
Pris vare Gud!

2. Om stumma äro de,
som icke Gud ha känt,
må vi, som fått hans godhet se,
förkunna hvad som händt!

3. Vi honom möta snart
på härlighetens strand.
Hvad här var dunkelt, där blir klart
i löftets sälla land.

4. Men redan på vår jord
bör detta sälla hopp
med fröjd — bland världens barn ej
spord —
och sång oss fylla opp.

5. Guds folk har visshet om
att himlen börjar här,
att lifvets träd slår ut i blom,
då tro och hopp det när.

6. Sjung ut, du Kristi vän,
och torka bort din tår!
Vi skynda till Immanuelns hem,
till salighetens vår.

16.

1. Vi marschera fram
uti Herrens namn
lyfta högt vår Guds banér,
för rättfärdighet
hem till salighet
söka vinna ämnu fler.
Ej han svikit, nej,
så vi frukta ej,
om oss möter blodigt slag.
När han hujder gå,
vi stå redo då
och vi svara: Här är jag!

O, så sjung med fröjd
nu din jubelsång
till din Herres lof,
som från himlens hof
kom och löste bojans tvång!
Låt din melodi
ljuda glad och fri,
till dess världen all
jämte himlen skall
stämma in i samma sång!

2. Lyft banéret upp,
Herrens kämpatrupp,
så det syns kring världen all!
Han är segraren,
och han vinner än
uti hvarje kämpad strid.
Låt oss framåt gå,
oss igenom slå,
uti Herrens stora makt,
hålla troget ut
intill stridens slut,
då vi mötas uti prakt.

3. I vår sång stäm in
med ett fröjdfullt sinn
hvarje kämpe uppå jord!
Uti himlens höjd
skall vår jubelfröjd
och vår seger blifva spörd.
Ifrån hvarje land
emot himlens strand
nu en frigjord skara går,
som hos Gud en gång
sjunger Lammets sång
och på gyllne harpor slår.

17.

1. Min synd nu Jesus sonat har.
— Hvilken underbar kärlek! —
Han tog emot mig som jag var.
— Hvilken underbar kärlek! —

Hvilken underbar kärlek
oss Jesus vill skänka!
Hvilken underbar kärlek
för dig och för mig!

2. O, tänk, han göt sitt dyra blod
— hvilken underbar kärlek! —
att jag må blifva ren och god.
— Hvilken underbar kärlek!

19.

1. O, fröjd! O, fröjd! Nu till Herrens
ära sjung!
Låt pris och lof gifvas Kristus, him-
lars Kung!
Var glad! Var glad, ty för oss han
allt gjort väl,
och på denna segerns dag
sjung Guds pris, min själ!

Pris ske Jesus, han skall äran ha,
honom sjung halleluja!
Pris ske Jesus för hvar dag och
stund

öfver hela jordens rund!

2. Stäm upp! Stäm upp! Låt din lofsång
klinga fritt,
och låt hans nåd blifva känd kring
jorden vidt.
Var god och sann, ty ej bättre vän du
fått.
Han dig alltid leder rätt,
och hans nåd består.

3. Så kom, ja, kom, att förenade till ett
i strid gå fram för det land, han oss
beredt!
Haf mod, ej dröj, på hans kallelse ge
svar!
Se, då han på korset dog,
det för dig ju var.

20.

1. Den börda, som tyngde mitt hjärta,
var tryckande tung och så svår,
och vållade mig mycken smärta,
men Jesus allt ändra förmår.

Jag litar på Jesus, min Herde så
kär,
litar på Jesus, som städs är mig
när.
Troget han följer mig, vårdar mig
väl,
lifvar min ande och fröjdar min själ.
:: Jag litar på Jesus, min trofaste
Herde han är. ::

2. Likt blind Bartimeus vid vägen,
så arm och eländig jag var,
men till mig en röst ljud så trägen:
"Jag, Jesus, dig dock emottar!"

3. Då föll det som fjäll från mitt öga,
och hjärtat blef vekt, ja, det smalt.
Välsignelsen kom från det höga,
och Jesus för hjärtat blef allt.

4. I kärlek mig Frälsaren mötte,
hans kärlek jag äger hvar dag.
Hans kärlek är nog för den trötte,
som känner sig modlös och svag.

3. Ur hjärtat dref han synden ut,
— hvilken underbar kärlek! —
på tvifvel, otro gjorde slut.
— Hvilken underbar kärlek! —

4. Med lofsång fyller han min själ,
— hvilken underbar kärlek! —
och hjälper, skyddar mig så väl.
— Hvilken underbar kärlek! —

5. Han hela vägen med mig går,
— hvilken underbar kärlek! —
och nu med honom allt jag får.
— Hvilken underbar kärlek! —

6. Han leder med sin starka hand
— hvilken underbar kärlek! —
mig sist till himlens sälla land.
— Hvilken underbar kärlek! —

18.

1. Gud är god! I Jesu blod
jag funnit frälsning.
Och uti min kär
som musikan jag får
till korsets stam nu föra fram
mång' syndare.
Då trumpetten ger ljud,
den kallar till Gud enhvar.

Hela äran
lägga vi vid Jesu fot.
Hela äran
Herren skall allena ha.
Hela äran
lägga vi vid Jesu fot
för de segrar, vår musik i stri-
den vunnit.

2. Hvar ackord såväl som ord
om frälsning talar.
Hvarje sång och kör
ett bud om frälsning för
och kallar hem till herden dem
han återlöst.
Och se, under ha skett,
sin nåd han betett, vår Gud.

3. Pris ske Gud, att på hans bud
de unga stått upp,
att med sin musik
nu göra världen rik!
Ej jordisk lön, men svar på bön
de räkna med.
Vår musik och vår sång
skall ljuda en gång rundt jord.

4. Så framåt på segersträtt,
du tappra skara!
Under fanans flik
än låt din sång, musik
dem muntra opp, som mist sitt hopp!
O, musikan,
instrumentet du fått,
du blåse det blott för Gud!

5.

1. Nu juble världen all och änglar sjunge med! Högt lofsång ljuda skall till den som för oss led. Försoning finns, min själ fann hamn. Välsignadt vare Jesu namn!
2. Hans namn med ljus och hopp nu bärs kring jorden ut. Det hjälper syndarn upp och gör på nöden slut. Och sången ny nu klingar klart, ty Herrrens verk är uppenbart.
3. Med tusen tungors ljud jag ville ropa glädt till världen all, att Gud sändt ljus i dödens natt. Vår Jesus kär, du korsfäst var. För oss, för oss du uppstått har.

6.

1. Endast dig min själ åstundar. Hvem i himlen utom du, hvem på jorden så i kärlek leder mina steg ännu?
Endast dig, dyre Jesus, endast dig.
2. All den glädje, som jag söker, är af kalle dig för min, och den glädjen mig förvisnar, du beseglat mig som din.
3. Intet mer än dig jag åtrår; du är mer än allt för mig. Hälsa, lif och hemmets trefnad, allt är intet emot dig.
4. Endast dig, hvars blod mig renat, önskar jag att skåda här, medan hoppets hand sig sträcker, Gud, emot din boning kär.

7.

1. O, Gud, vår hjälp i flydda år, för osedd dag vårt hopp, vårt skydd, då stormen rasat svår, vårt hem vid slutadt lopp!
2. I skuggan af din allmaktstron så trygga få vi bo, och stämma upp en segerton för frälsning, frid och ro.
3. En rastlös hop i glam och kval af tidens ström förs bort och dödens skuggomhöljda dal den hinner inom kort.
4. Så jordens söner skynda bort med dag, som hastigt flvr, och glömmas som en nattens dröm blir glömd, när morgon gryr.

5. O, Gud, vår hjälp i flydda år, för osedd dag vårt hopp, blif när, då Jordans väg oss när och led oss till dig opp!

8.

1. Vi vandra glädt på fridens stig hem mot himlens port. Helt visst en gång vi hinna dig, sköna himlens port! Må våra lif stälds' vittna om — hem till himlens port — att vi ha funnit vägen, som för till himlens port.
Se, änglarna på gafvel vidt öppna himlens port. Vid toners gång och änglasång vidt öppnas himlens port.
2. Från synd och nöd vi ställt vår färd hem mot himlens port, och härlig lön blir oss beskärd sist vid himlens port. Och sist vår ingång skall bli vid genom himlens port, när glömd är jordens sorg och strid sist vid himlens port.
3. Och bäddas sist en gång min graf långt från himlens port, i skugga eller stormigt haf, sist vid himlens port. Jag krönas skall, när jag en gång hunnit himlens port, och evigt sjunga Lammets sång inom himlens port.

9.

1. Åter, åter för mig beskrif huru han älskar mig! Prisa Herren, som gaf sitt lif! Sjung hur han älskar mig!
Jesu namn blifve prisadt, Jesus har bevisat kärlek så stor, kärlek så rik, kärlek så stor till dig och mig; kärlek så stor, kärlek så rik, kärlek så stor till mig!
2. Mildt och ömt har han sett på mig, — o, hvilken kärlek stor! — sagt till mig: Barn, jag dog för dig. O, hvilken kärlek stor!
3. Aldrig glömma jag skall den stund, — o, hur han älskar mig! — då jag kom i hans fridsförbund, O, hur han älskar mig!
4. Jesus tillhör mig, jag är hans, O, hur han älskar mig! Ingen sällare lott än Jannns, O, hur han älskar mig!

25.

1. Jesus kär, min lots du blif, ej i storm mig öfvergif! För min lilla båt i hamn, skydda mig uti din famn! Ej i storm mig öfvergif, Jesus kär, min lots du blif!
2. Karta och kompass du är, känner alla dolda skär, och när motgångsvågor slå, är jag lugn och trygg ändå, ty du känner alla skär, karta och kompass du är.
3. Som en mor ger barnet tröst, kan du stilla stormens röst. På ett enda ord af dig vreda vågor lägga sig. Du kan stilla stormens röst, som en mor ger barnet tröst.
4. Hemmets kust jag säkert när, ty du själf vid rödret står. Lyckligt skall jag hinna fram öfver sista vågens kam. Då du själf vid rödret står, hemmets kust jag säkert när.

26

1. O, den ljusa, gyllne morgon, då han kommer, människans Son, och i glans och majestät han skall sig te! Då ur alla folk han kallar själf de sina fjärran från. Hvilken skara återlösta då vi se!
Hvilken skara, hvilken skara, hvilken skara återlösta där på himlens sköna strand! Hvilken skara, hvilken skara, evigt hemma där i fridens sälla land!
2. När de uti tron afsomnade af Jesus väckas opp att ur gravfvens tystnad, hafvens djup uppstå, och i skyn de Jesus möta, fulla utaf himmelskt hopp, hvilken skara, hvilket segerjubel då!
3. Han skall visserligen komma, timmen närmar sig alltfort, då den efterlängtrade skall vara här. I ett nu vi då förvandlas, i ett ögonblick — hur stort! — för att sedan evigt vara honom när.

27.

1. Upp min själ sig svingar hän mot himmelen, hvarest harpan klingar i det sköna hem. När uti det höga jag min Jesus ser, aldrig från mitt öga tårar flyta mer.

::: Hem, härliga, härliga hem! :::
Aldrig från mitt öga tårar flyta mer. —

2. Himlens millioner höja lofvets ljud, kasta sina kronor ned för himlens Gud. Änglasången höres där på Sions höjd. Hela himlen röres i en helig fröjd.
3. Kära mötas åter, som åtskildes här; ingen mera gråter, ty man skiljs ej där. O, hvad sälla fröjder att där samman bo, uppå fridens höjder njuta evig ro!

28.

1. Min Faders hjärta — ömma hjärta — där själen kan sin oro stilla och alla otrostankars villa försvinna såsom dagg för sol.
Guds fadershjärta älskar mig, hans arm mig säkert förer. Hans öga vakar öfver mig, hans ljufva röst jag hör.
2. Min Faders armar — starka armar — som skydda mig i hvarje fara och alltid redo mig bevåra i sorg och glädje, lif och död.
3. Min Faders öga — vakna öga — så troget på min väg mig följer. Om det sig standom för mig döljer, det dock bevakar väl min stig.
4. Min Faders stämma — kära stämma — i hjärtats helgedom den ljuder och tröstar, varnar, vänligt bjuder, som blott en faders stämma kan.

21.

1. I himmelen, i himmelen,
där Herren Gud själf bor,
hur härlig blifver sällheten,
hur outsäglig stor!
Där ansikte mot ansikte
jag evigt, evigt Gud får se,
se Herren Sebaot.

2. I himmelen, i himmelen,
hvad klarhet hög och ren!
Ej själfva solen liknar den
uti sitt middagssken.
Den sol, som aldrig nedergår
och evigt oförmörkad står,
är Herren Sebaot.

3. O, Fader, Son och Ande, dig
ske evigt lof och pris!
Ack, öppna ock en gång för mig
din himmels paradis!
Ja, när jag fast i trone står,
jag af din hand min krona får,
o, Herre Sebaot!

22.

1. Din själ du måste renad få,
ty snart du möter Gud.
Inför hans tron du måste stå,
ja, snart du möter Gud.

För Herrens dag dig väl bered,
vänd om och fly till Gud!
Sitt lif han gaf
att syndens slaf
se klädd i helig skrud.

2. Gå, två dig i det dyra blod,
ty snart du möter Gud.
Tag mot den bjudna frälsning god,
ty snart du möter Gud.

3. Bered dig nu, bered dig här
att stå inför hans tron,
att med frimodighet du där
må stå inför hans tron.

4. Mig skapa om till ditt behag,
att jag för dig kan stå.
Min själfvishet, mitt högmod tag,
att jag för dig kan stå.

23.

1. Fjärran från Gud har du irrat
blindt på förtappelsens väg.
Synden och världen du pröfvat.
Fann du väl glädje? O, säg!
Fridlös med blödande hjärta
går du den ödsliga stig,
men just för dig finns en ljusning:
Jesus, nu väntar på dig!

∴ Jesus nu väntar på dig. ∴
Hör du de ljufliga orden:
Jesus nu väntar på dig?

2. Minnes du oskuldens dagar,
himlen då fanns i din själ.
Men sedan dess har du blifvit
syndens och djäfvulens träl.
Hoppet ännu står dig åter,
Jesus förnekar ej sig.
Aldrig, nej, aldrig han tröttnar
söka och vänta på dig.

24.

1. Nu till vår Gud och Kung
jublande lofsång sjung
för allt, hvad han oss ger på livvets stig!
Under hans vingar är
tillflykt på färden här,
när sorgor skymma dagens ljus för mig.
Segrande, segrande!
Synden kan mig icke mer fördöma.
Segrande, segrande
genom Jesus, som har dött för mig.
Jublande, jublande
skola sångens klara toner strömma
till hans pris, till hans pris,
som har tagit all vår skuld på sig.
Trygg i hans starka, kärleksfulla famn
har jag från synd och död en säker hamn.
Gud är vårt hopp, hans löfte skall bestå,
allt blir väl, ty vi med Herren stå.

Segrande, segrande!
Synden kan mig icke mer fördöma.
Segrande, segrande
genom Jesus, som har dött för mig.
Jublande, jublande
skola sångens klara toner strömma
till hans pris, till hans pris,
som har tagit all vår skuld på sig.

2. Segerns banér i topp,
fältropet gifves opp,
och trogna bli vi Jesus tiden all.
Ledda af Jesu hand,
nä vi det goda land,
och satans rike säkert falla skall.
Segrande, segrande!
Synden kan mig icke mer fördöma.
Segrande, segrande
genom Jesus, som har dött för mig.
Jublande, jublande
skola sångens klara toner strömma
till hans pris, till hans pris,
som har tagit all vår skuld på sig.
Gud är vår klippta och vår starka borg,
nåden är nog i glädje och i sorg.
Aldrig vi frukta, ej blir striden tung,
med jubel vi kröna ärans Kung.

Segrande, segrande!
Synden kan mig icke mer fördöma.
Segrande, segrande
genom Jesus, som har dött för mig.
Jublande, jublande
skola sångens klara toner strömma
till hans pris, till hans pris,
som har tagit all vår skuld på sig.

10.

1. Stadigt vi marschera fram,
med Guds svärd i vår hand,
vakande och bedjande i stridens larm.
Af Guds kärlek fyllda opp,
vi för dem som sakna hopp
träget tala om vår Jesu kärlek varm.

Förda utaf Herren god,
tvagna rena i hans blod,
fram vi hinna,
själar vinna.
Stadligt vi marschera fram.

2. O, du världens ljus och sol,
lyse du från pol till pol,
att de fattiga din frälsning måtte se!
Må hos dig de hvilas få
och din salighet förstå,
taga mot den gåfva, du åt dem vill ge!

3. Vi till seger tåga fram,
segra öfver synd och skam,
ropa ut vår Jesu nåd och kraft allt-
fort.
Och då svärdet lägges ned,
då miljoner vunnits med,
välkomsthälsas vi till sist vid himlens
port.

11.

1. Jag har lämnat allt åt Jesus längesen.
All min synd han tagit, gjort mig ren.
Då i tron jag såg han blödde, dog för
mig,
klart hans röst jag hörde: Allt för
dig.
∴ Jag blef fri från bördor utaf alla slag.
Sälla dag, sälla dag! ∴

2. O, jag lämnar allt åt Jesus, ty han vet
att borttaga livvets bitterhet.
Sorgens tår försvinner, då han mot mig
ler,
själfva öknen land han fågring ger.
∴ Då jag hvilar mot hans arm bland världens
bus
allt är ljus, allt är ljus. ∴

2. O, jag lämnar allt åt Jesus dag för dag,
tron är trygg med blott hans välbehag.
Hoppet fällt sitt ankar, funnit ro och
tröst
i den stilla hamnen vid hans bröst.
∴ Kärleken är nöjd, ty den har nu för-
stått:
Bida blott, bida blott. ∴

4. Lämna allt åt Jesus, vilsna, trötta själar!
Säg ut allt, ty han förstär dig väl.
So, han råder öfver himlar, haf och jord,
lif och död de lyda Herrons ord.
∴ Han i kärlek kallar. Hvem kan mot-
stå, hvem?
O, kom hem, o, kom hem! ∴

12.

1. Guds soldater ha ett härligt korsbanér,
ha ett kungligt, rent standar.
Och soldaten gläds, då han banéret ser,
och med sång till striden drar.

Vi gå fram. ∴
Hvar kämpe allt för Kristus ger.
Ty vår Kung han är,
då vi här
stå vid Golgata banér.

2. Fastän satan för sin strid med våld och
makt,
låt banéret vecklas ut!
Stå för sanningen, ty Herren själf har
sagt
att den segra skall till slut.

3. Ropa högljudt ut om blodbestänkt ba-
nér!
Till all världen gå med bud!
Låt det ljuda fritt, där syndare du ser,
att försoning finns hos Gud!

4. För vår Konung skola fienderna fly.
Korset segra skall till sist.
Snart vår Herres stora segerdag skall
gry,
världen tillhör då vår Krist.

13.

1. Min Gud och Kung,
kom, led mig i det nya lifvet!
Ditt lof min sång nu är.
Mitt hjärta gladt jag offer här,
ty du har frälst min själ
från afgrundsmakten svär.
Jag vill dig tjäna väl,
om kraft af dig jag får.

Jag lefva vill till ditt behag
och uppenbara dig.
O, må din kärlekslag
beständigt skådas uti mig!

2. Min Gud och Kung,
tag mot mitt hjärtas nya kärlek!
Ditt lof min sång nu är.
Ett hjärta rent jag offer här.
Helt renad i ditt blod,
ej mörk är mer min stig.
Jag vill med kärlek, stark och god
nu lefva helt för dig.

3. Min Gud och Kung,
min ande, själ och kropp du tger.
Ditt lof min sång nu är.
Ett offer helt jag gifver här.
Du köpt mig med ditt blod,
mitt allt nu emottag!
För rikets väl, o, gör mig god,
mig led i din kärlekslag!

Välsigna själens spis.
Ja, lät nu ske,
Som då du öknens bröd
Välsignade.
Stärkt kan jag vandra då
Min levnadsstig
Och ha min frid, mitt allt,
I dig, i dig.

M. A. Lathbury.

N:r 12.

Hem det går.

Hur skönt att vandra på livets stig,
Där frid mitt hjärta får,
Och faderhanden så leder mig,
Att hem, ja hem det går!

Hem det går, o ja, hem det går,
Snart den trötte sin vila får
På ljusets strand i det sköna land,
Där allt i blomning står.

Visst är här möda från år till år
Och nöd en daglig gäst,
Men ingen oro mitt hjärta når
Vid lammets bröllopfäst.

När hälst min prövning och strid är all
I jordens jämmerdal,
En fridens ängel mig föra skall
Till himlens fröjdesal.

Som klockan ringer sabbaten in,
När kvällens timme slår,
Så ringer glädjen uti mitt sinn,
När jag mitt hemland når.

N. Frykman.

N:r 13.

O, himmelska Eden!

Jag har hört om ett land, där ej solen
går ner,
Där ej sorg eller smärta besvära mig
mer,
Ty det första förgånget — Se allt bli-
vit nytt
Och var skymmande skugga för evigt
flytt.

O, Himmelska Eden,
O, sköna land!
Skall min fot också
På dess gator gå?
O, härliga, himmelska stad!

O, jag längtar min Jesus att där möta
dig,
Ty jag hört i den staden Du väntar på
mig
Och de kära som flyttat, som gått
föret
Får jag där se dem åter vid dagens
slut?

Jag har hört hur de tröttade pilgrimer
gå
In i staden, ty portarna öppna stå.
Hur de fröjdas för evigt i stadens ljus,
Hur de sjunga med änglar vid palmers
sus.

Övers. fr. eng. av G. Flodén.

N:r 14.

Sköna hem!

När solen dalar och när aftonskymning
Sig sänker över livets sista dag.
∴ Då glömd är stormen, glömd är
middagshettan,
Jag skönjer hemmets kust och sjunger
sjunger glad:
Sköna hem, sköna hem! ∴

O, sköna tanke för min själ härnere:
Få se min vän, som löste alla band.
∴ Där skall ej tårar kinden mera väta,
Der sista torkats bort av Jesu hand.
Sköna hem, sköna hem! ∴

Jag aldrig någon mera kär skall sakna,
Ej mer vi skiljas där i evighet.
∴ Jag får dem famna, då jag där skall
vakna

Och ingenting förstörer hjärtats frid.
Sköna hem, sköna hem! ∴

Då skall min själ i frid hos Jesus vila
Där är ej sorg, ej djupa hjärtasår.
∴ Dit när ej världens onda, vassa
pilar,

Där är mitt hem och snart dit jag går.
Sköna hem, sköna hem! ∴

N:r 15.

Pris vare Gud.

Pris Gud i makt och kärlek stor,
Pris Gud bland alla himlars kor,
Pris vare Gud i alla land,
Pris fader, son och helge and'!

T. Ken.

SÅNGER

PRIS
25 ÖRE

IMMANUELSKYRKAN, TRELLEBORG 1919.

N:r 1.

Gyllne morgon.

När den gyllne morgon skördemännen
gå
Fram att trohetslönen utav Herren få,
Skall basunen ljuda över hav och land;
Änglar träda fram och räcka dem sin
hand.

Gyllne morgon, gyllne morgon,
Sista natten svunnit hän,
Gå vi ut att möta Frälsaren med
fröjd,
Halleluja, ära vare Gud i höjd!

När den gyllne morgon de avsomnade
Träda fram ur gravarna att Herren se,
Jubelrop och sång skall fylla himmelen
Ty de kära evigt mötas få igen.

I den gyllne morgon inför tronen där
De av glädje stråla, vilka gräto här,
Ty det första är förgånget, anden fri:
Jordisk sorg och möda evigt är förbi.

När den gyllne morgon kommer med
dess glans,
Skall ock jag då räknas såsom en av
hans?
Skall du vara med uti den stora kor,
Som till Guds och Lammets lov sin
harpa slår?

N:r 2.

Håll gyllene porten på glänt.

På bröllopp jag bjudits av urtidens Gud,
I himmelens sköna palats.
I dräkt, o, så vit,
Med blodtvagen svit,
Jag skyndar att taga min plats.
Håll gyllene porten på glänt,
Att den, som dig älskat och känt,
Må lyckligt nå fram,
O, dyra Guds Lamm,
Håll gyllene porten på glänt.

Min synd den var mycken, men allt
han förlät
I blodet, vars kraft jag nu känt.
Han viskade ömt:

Jag aldrig dig glömt,
Se gyllene porten på glänt.

Det kommer från Jordan en skara så
stor,
En skara, som solen har bränt.
Snart helas vart sår,
Snart torkas var tår.
Håll gyllene porten på glänt.

O, tänk vilket jubel, o, tänk vilken
sång,
Den brusar likt svallande flod;
Ty slut är all nöd,
Ej mer någon död
För dem, som han köpt med sitt blod.

Ur stora bedrövelsen komma de då,
En skara, som världen ej känt.
O, tanke, så skön,
Till dess blir min bön:
Håll gyllene porten på glänt.

J. A. H.

N:r 3.

Frälsning i Jesus i dag.

(Mel.: Hur skönt att här få vandra.)
Jesus har frigjort min själ ifrån döden
Givit sin Ande, som pant däruppå
Lovat att föra mig hem genom nöden
Bära mig hult, där jag icke kan gå.
Nu uppå dig Han väntar, o, skall
Han dig få frälsa.
Skynda dig i dag, skynda dig i dag
Dig trötta själ Han väntar att väl-
kommen hälsa.
Kom och frälsning tag!

Blodet som flöt ifrån Golgata kulle
Renar från synderna många din själ.
Helvetets plågor som du lida skulle
Tog han på sig — Han för dig allt
gjort väl.

Solen nu sjunker och skuggorna falla
Fågeln har upphört att sjunga sin drill.
Jesus från Nazaret dock höres kalla:
Frälsning dig bjuder — o, kom, lyssna
till!

Snart går din själ genom dödsflodens
bölja,
Natten blir kall och din kraft tager slut.
Isiga vindar och dimmor omhölja
Allting som nyss såg så solbelyst ut.

Säg, huru länge skall frälsaren kalla?
Öppna i dag, om du ej gjort det förr.
Stöden de vackla och slutligt de falla;
Jesus nu klappar — o, öppna din dörr.
G. Flodén.

N:r 4.

Varpå vilar du?

(Mell.: "Jesu namn blive prisat!")

Har på klippan ditt hus du byggt
Då kan du säker vara.
Bo därinne så lugnt och tryggt.
Har du på klippan byggt?
O, var har du ditt näste,
Har på klippan du fäste?
;: Det går ej an, bygga på sand.
Klippan har rum för dig! ;:

Se, vid synranden mörknar till,
Broder, jag ber dig — vakna!
Ej det duger att sitta still.
Var har ditt hus du byggt?
Om på sanden du vilar
Kommer vindarnas ilar
;: Störtar ditt slott — sorgliga lott
Föras av vägen bort. ;:

Bygg på klippan i dag ditt hopp,
O, du min käre broder,
Ty den sträcker sig högre opp
Än livets stormar nå.
Icke mera jag fasar
Hur än stormarna rasar,
;: Ej mer mitt hus vilar på grus,
Nej det på klippan står. ;:
G. Flodén.

N:r 5.

Han nu klappar på din dörr.

Vet du om att Jesus står för dörren
än?
Att han önskar dig välsigna, kära vän?
Vill du taga honom mot,
Hans gemenskap ha allfort?
Han nu väntar, kallar, klappar på din
dörr.
;: Han nu väntar, han nu klappar på
din dörr,
Han nu väntar, han nu klappar på
din dörr. ;:

Skall han vänta längre utanför din
dörr?
Hör, han kallar, klappar högre nu än
förr!
Öppna hjärtat för Guds Lamm,
Lämna all din synd och skam,
Han vill träda in och hålla fest med
dig.

Vill du hålla hjärtat stängt för vännen
kär,
När att göra gott blott hans åstundan
är?
Han vill ödmjuk göra dig
Och dig leda på din stig
Till den boning, som för frälsta tillredd
är.

O, att tänka, att han väntar utanför!
Kanske går han — och besök ej mera
gör!
Då du lämnad är allen'
Med ett hjärta hårt som sten —
Hasta nu och öppna vitt din hjärte-
dörr!

N:r 6.

Lämna dig helt åt Jesus!

Lämna dig helt åt Jesus!
Själ vill han helt bli din.
Se, med sin nådesfullhet
Vill han till dig gå in.
Lämna dig helt åt Jesus!
Förr blir dock allt ej väl.
Villigt din Gud och Herre
Giv både kropp och själ.

Lämna dig helt åt Jesus!
Han såsom ingen ann'
Hjälpa, upplyfta bära,
Trösta, hugsvala kan.
Lämna dig helt åt Jesus,
Stilla för honom bliv!
Hela ditt hjärtas kärlek
Honom, din brudgum, giv!

Lämna dig helt åt Jesus
Nu, i denna stund!
Han skall dig aldrig svika,
Evig är hans förbund.
Lämna dig helt åt Jesus!
Själ vill han helt bli din.
Se, med sin nådesfullhet
Vill han till dig gå in.

N:r 114 ur Sv. Söndagsskolbok.

N:r 7.

En lärjunges bön.

Ack, göm mig, min Jesus, i såren,
Där är det så gott att få bo.
Låt nåden mig följa i spåren
Och styrk du min vacklande tro.

Se, livet så hastigt försvinner,
Dess lycka, dess fröjd är så kort.
På jorden man skatter ej finner,
Som fägna, då anden far bort.

Giv, Jesus, mig nåd till att göra.
Din vilja och leva för dig
Och låt mig till sist av dig höra:
Väl gjort, kom och vila hos mig.

Ack, Frälsare, led mig vid handen,
Ditt sällskap är ljuvt för min själ.
Ej ögat kan se dig, men anden
Dig skådar och känner så väl.

Ack, hämta mig snart till din himmel,
Jag längtar att vara hos dig.
På jorden är oro och vimmel,
Hos dig är det stillhet och frid.
J. E. Seth.

N:r 8.

Daniels lilla här.

Håll dig fast vid ordets grund,
Tåligt korset bär,
Trogen uti Guds förbund
Som Daniels lilla här.
Fatta mod som Daniel
Mod att ensam stå,
Mod att ha ett fast beslut,
Följa det också.

Mången stark, som faller mod,
Då han ensam är,
Skulle kämpa intill blod
Med Daniels lilla här.

Mången jätte, hög och grov,
Stolt sitt huvud bär,
Men han bleve snart ett rov
För Daniels lilla här.

Ryck till stora segrar fram,
Högt baneret bär,
Satan och hans här till skam,
Som Daniels lilla här.
P. P. Bliss.

N:r 9.

Dyra förvissning.

Dyra förvissning, friköpt jag är,
O, vilken försmak av himlen ren härl!
Arvinge genom nåden allen,
Född av Guds ande, tvagen och ren.
Nu är min visa, nu är min sång,
Jesus att prisa levnaden lång.

Helt jag mig lämnat, helt han mig ger
Frälsningens fröjd, som jag njuter allt
mer.
Änglarna bringa hälsning från Gud,
Viska till hjärtat himmelska bud.

Helt jag mig lämnat, vila jag fått,
Nu med min Jesus jag har det så gott.
Helt i hans kärlek uppgått jag har,
Väntar blott ett: att hem han mig tar.
F. J. Crosby.

N:r 10.

De trognas syskonband.

De trognas syskonband,
O, huru ljuvt det är!
Som helgonen i himlens land
Vi ock förenas här.

I bönen höjs vår röst
Till samme Gud ändå
Med samma fruktan, samma tröst
Och samma hopp också.

Den ene hjälp och stöd
Utav den andre får,
Och ofta för varandras nöd
Vi falla sorgens tår.

Väl gör det hjärtat kval,
Då vän rycks bort från vän,
Men snart vi få i himlens sal
Varandra se igen.

J. Fawcett.

N:r 11.

Bryt livets bröd.

Bryt livets bröd för mig,
O, Herre blid
Som bröd du fordom bröt
På öde lid.
Min själ vill mätta sig
Vid nådens bord.
O, fyll mig med dig själv,
Du livets ord.

Den glada karusellen

(Pack' die Badehose ein)

Text: *Einar Moberg*. Musik: *Gerhard Froboess*
Philips (Inger Lindblad)

Här är lustigt marknadsliv
karusell och positiv,
Klockan ringer då och då,
så du får passa på.
Vill du ha en fribiljett
ordnar jag den saken lätt.
Är du sur och tvär,
blir du pigg och nyter här.
På en scen entré nu gör
akrobat och bolljonglör
men kring oss publiken står,
när karusellen går.
Att få snurra runt med fart,
är det inte underbart?
Alla på en gång
sjunger denna glada sång:

Refräng:

Nu ska' karusellen gå
båd' för stora och för små,
högt i luften ska' vi fara.
Uppå häst och gris och katt
ska' vi snurra runt så glatt,
högt i luften ska' vi fara.
Håll nu i er allihop,
när vi nu snurrar runt i ring:
Och det kittlar uti magen,
det gör inte någonting.
Är du bara glad och snäll,
ifrån morron och till kväll
får du åka med vår glada karusell

Musiken utgiven av *Carl Gehrman's Musikförlags AB*,
Stockholm

April in Portugal

(Coimbra)

Svensk text: *S. S. Wilson* Musik: *Raul Ferrao*
Cupol (Harmony Sisters)

I fjärran länders rad
jag vet en liten stad
vars namn jag ännu minns: COIMBRA
En undangömd idyll
med himmel blå som tyll
mot vilken trädens färger skimra.
Dit kom jag på min färd
från stora världens flärd
och stannade förtjust betagen.
En sällsam harmoni
mig fångslade den dagen
av färg och doft och melodi.

Refr.: COIMBRA skön och rik,
ditt namn var som musik
ett stycke av ett smycke av brokig mosaik.
På minnesbokens blad
jag skriver ner en rad:
COIMBRA, mina drömmars stad.

Vid flodens gröna strand
man vandrar hand i hand
förälskad under guldgul måne.
När dagen stilla dör
det händer att man hör
en serenata *espressione*.
Och ständigt år från år
när allt i blomning står
Manule går med sin Conquita,
och ännu mången gång
en mörkögd *senorita*
skall lyssna till hans kärlekssång.

Refr.: COIMBRA var ditt namn,
du blev min trygga hamn,
ett stycke av ett smycke i flodens gröna famn.
På minnesbokens blad
jag skriver ner en rad:
COIMBRA, mina drömmars stad.

Musiken utgiven av Reuter & Reuter, Stockholm

Bella Bella Donna

Svensk text: *Rick Holmson* Musik: *Gerhard Winkler*
Odeon (Lars Kåge)

BELLA, BELLA DONNA —
BELLA, BELLA MIA!
Vill du följa med mej till en liten osteria?
Vid ett glas Chianti njuter vi av livet
och försöker tyda vad i stjärnorna står skrivet.

Lyckan är en gåva (Kör) Tro det ej, tro det ej!
som jag dej kan lova (Kör) Nej, nej, nej! Nej, nej, nej!
Varför skall man sova? (Kör) Akta dej, akta dej!
Natten är så kort!
Bella, bella, bella, bella, bella!

BELLA, BELLA DONNA!
BELLA, BELLA, BELLA MIA!
Vill du följa med mej till en liten osteria?

Där står cypresserna vid havets strand —
där klingar glada skratt
igenom dunkel natt.
Och mandolinen, som hörs däribland
besjunger omigen
den kärleken,

*Musiken utgiven av Stockholms Musikproduktion,
Stockholm*

Lova Ingenting

(Say it with your heart)

Svesk text: *Ninita* Musik: *Steve Nelson*
Metronome (Staffan Broms) Odeon (Bertil Perrolf)

Lova ingenting
men säg ändå nå't vänligt.
Lova ingenting
men säg ändå nå't rart.
Säg att du gärna vill se mig åter
ja säg vad som helst bara vänligt det låter.
Lova ingenting
men du får hålla av mig
lova ingenting
så har jag inga krav.
Men vad av kärlek du mig ger
utan löften det betyder mer
så lova ingenting
men bli ändå min!

Musiken utgiven av Reuter & Reuter, Stockholm

Hon är min (Han är min)

(Mon Homme)

Svensk text: *S. S. Wilson* Musik: *Maurice Yvain*
Han: Knapp är min lott men min lycka räcker gott
och blir över
ty när livet är kallt har mitt hjärta ändå allt
det behöver.
Vi har ingenting varken vigsel eller ring som
oss binder
men när kärleken brann tog vi lyckan och vi
fann inga hinder.
Men hur kan det vara säj att hon blir kvar
hos mej.
Jag frågar aldrig om hon är mig trogen eller ej.

Händer det att hon är borta någon natt vill
jag gråta
allt hon gör är ju rätt och jag älskar och har
lätt att förlåta.
Jag älskar nog mest och vi lever utan präst
eller kyrka
men hon dyrkar min famn, hennes enda trygga
hamn är min styrka.
Och vill hon ifrån mig gå blir himlen mörk
och grå
trots allt jag följer henne, ty vi hör ihop vi
två (ändå).

Refräng: Hon är inte vacker inte sjutton är
men för mig hon är mitt hjärtas första vår
och jag älskar henne mera än hon själv
förstår.
Hennes like har jag ännu aldrig sett
kanske därför att jag fått mer än jag gett
och när natten smyger in
ger jag henne själ och sinn
och jag vet att hon är min.

Hon: Knapp är min lott men min lycka räcker gott
och blir över
ty när livet är kallt har mitt hjärta ändå allt
det behöver.
Jag har ingenting ingen vigsel eller ring som mig
binder
men en kväll blev jag hans och sen dess det
aldrig fanns några hinder.
Hur kunde det vara säj att han blir kvar hos
mej.
Jag frågar aldrig om han är mej trogen eller
ej (Ack nej).
Händer det att han blir borta någon natt vill
jag gråta
allt han gör är ju rätt och jag älskar och har
lätt att förlåta.

Han snäser mig mest och vi lever utan präst
eller kyrka
men jag dyrkar hans famn och min enda trygga
hamn är hans styrka
och vill han ifrån mej gå blir himlen mörk
och grå
trots allt jag följer honom ty vi hör ihop vi
två (ändå).

Refräng: Han är inte vacker inte heller rik
men hans stämma är för mig som skön musik
han är underbar och inte någon annan lik.
Jag har aldrig träffat på en sådan man
kanske bara därför att han just är han
och när natten smyger in
är jag hans till själ och sinn
och jag vet att han är min.

Musiken utgiven av Reuter & Reuter, Stockholm

Mr. Piano Player

Svensk text: *Karin Wollgast* Musik: *Irving Fields*
Sonora (Charles Judah), Columbia (Gösta Jonsson)
Odeon (Astrid Söderbaum)

OH, MISTER PIANO PLAYER
— din glada spelevink,
i ditt klaver det säger:
Klinke-link, klink, klink, klink klink!
OH, MISTER PIANO PLAYER
— ditt namn är vida känt,
du aldrig nånsin väjer
för en enda svart tangent.
Du takt med foten stampar,
rätta tonen slår du an,
när alla andra trampar kring
och dansar med varann.

OH, MISTER PIANO PLAYER
— i fingrarna så flink,
du basar här
och drillar där,
det klinkar, klink, klink, klink!

OH, MISTER PIANO PLAYER
— säj, vill du ha en drink?
din flyger tacksamt säger:
Klinke-link, klink, klink, klink klink!
OH, MISTER PIANO PLAYER
— du spelar kors och tvärs
och aldrig nånsin väjer
för en enda liten ters.
Med fingrar så diskreta
du på ömma strängar rör —
Får högra handen veta vad
den vänstra handen gör?
OH, MISTER PIANO PLAYER
— din glada spelevink,
du basar här
och drillar där,
det klinkar, klink, klink, klink!

Musiken utgiven av Southern Music, Stockholm

Något tycks vara fel!

(Un petit air un peu faux)
Text: Erik Sandström

Musik: Toni Leutwiler & Louis Rey
Metronome (Alice Babs)

Lyssna på min sång
denna enda gång
hör på min melodi
litet konstifik
är väl dess musik
med just ett uns disharmoni.

Refräng: Något tycks vara fel
i sången eller mitt spel
en ton jag hör på.
Felet har något visst
som jag ej ville ha mist
något som kan slå.
Något får vi alla
av det som vi vill ha
om vi lär oss tralla
ett enkelt tra lalala.
Något kan vara fel
men något rätt till en del
i allt vad man gör.
Får jag bara min chans
ska allting gå som en dans
herr filmdirektör.

Det som är perfekt
saknar ofta fläkt
är för polerat blankt.
Allt som är korrekt
är väl värt respekt
men mitt sätt är mera fritt och frankt.

Refräng som förut:

Musiken utgiven av Reuter & Reuter, Stockholm

P.S. I love you!

Svensk text: Hildegard Musik: Gordon Jenkins
Odeon (Marianne Skoog) Polydor (Sonia Sjöbeck)

Sitter, som du vet,
i min ensamhet,
undrar vad du gör just nu?
Dagarna som går, lång
långa är som är,
— men jag börjar nu mitt brev till dej med: Kära Du!

Refräng:

När jag fick ditt sista brev
jag blev så glad
för varje rad,
kanske mest för att du skrev:
P.S. I LOVE YOU!
Alla ord från dej jag spar,
då är du ej
så långt från mej
och jag skriver i mitt svar:
P.S. I LOVE YOU!
Annars är dagarna mulna och trista,
allt går sin gilla gång.
Regnar det gör, som om himlen vill brista
och utan dej är kvällen lång.
Klockan slog visst elva nyss,
säj, varför är
du inte här?
Slutar med en öm godnattkyss,
P.S. I LOVE YOU!

Nu var stund som går,
säkert du förstår,
hur jag väntar dej min vän.
I ditt nästa brev,
önskar jag du skrev,
att om några dar så är du här, hos mej igen.

Refräng: När jag fick ditt ... etc.

Musiken utgiven av Southern Music, Stockholm

När rosorna står i blom . . .

Text: Gösta Rybrandt Musik: Franz Grothe
Odeon (Zarah Leander)

När rosorna står i blom
känns min själ så tom
och mitt hjärta blir så tungt.
Minnena väller fram
från den tid då livet var ungt.

Vi gick i vår gröna dal.
Rosor utan tal
lyste runt omkring oss där.
Ack, det är längesen.
Jag tror ej, du minns det än,

Och du band en brudekrans
av vilda rosor uti mitt hår.
Du sa: »Du är mig kär
och vi skall gifta oss nästa vår.»

När rosorna står i blom
känns min själ så tom
och mitt hjärta blir så tungt.
Minnena väller fram
från den tid då livet var ungt.

Och då hjälper ej bön
och då hjälper ej tår.
Ingen ros har en doft
som den hade en vår.

Vi gick i vår gröna dal.
Rosor utan tal
lyste runt omkring oss där.
Ack, det är längesen.
Jag tror ej att du minns det än.

Därför känns min själ så tom,
när rosorna står i blom.

*Musiken utgiven av Stockholms Musikproduktion,
Stockholm*

Mången gång

(Many times)

Svensk text: *Lisbeth Stall* Musik: *Félix Stahl*
Columbia (Chris Dane) Decca (Ulla Sallert)
Sonora (Carl Holmberg)

Mången gång, mången gång
har jag önskat din kyss,
mången gång har jag drömt,
du mej kysste som nyss.

Mitt hjärta jag gav dej som kärlekens garant, —
jag drömde så ofta . . . till slut blev det sant!

Med ett smil, med en suck
kom du till mej en gång;
nu skall vi, du och jag,
sjunga kärlekens sång.

Av stjärnan på himlen
vi fick vår refräng:
Håll mej hårt MÅNGEN GÅNG igen.

*Musiken utgiven av Stockholms Musikproduktion,
Stockholm*

Isabella

(Manlig version)

Svensk text: *Lasse Klefelt* Musik: *Erwin Halletz*
Sonora (Åke Söhr)

Isabella,
Isabella,
Isabella-bella-bella i Sevilla,
minns du natten,
sorlet, skratten,
kastanjetten och gitarrens sång, därtill, ja?
Isabella,
Isabella,

124

var det bara stundens tjusning — ej mer?
Nej, jag vet, jag känner,
hur het den bränner,
kyssten som i tangon du mej ger!

Vackra dröm i Sevilla,
ska du nån'sin bli sann?
Vackra dröm i Sevilla,
ja, vi tillhör varann.
Andalusiska flicka
som den natten jag fann . . .
Andalusiska saga
ska du nån'sin bli sann?

Musiken utgiven av Stockholms Musikproduktion,

Isabella

(Kvinnlig version)

Svensk text: *Ulla Sallert* Musik: *Erwin Halletz*
Decca (Ulla Sallert)

Isabella, Isabella,
Isabella-bella-bella från Sevilla,
så man ropar, när man ser mej,
i bodegan varje kväll i min mantilla.
Men jag lyssnar ej till ropen,
förrän ljudet av din stämma jag hör;
Allt är dött, se'n jag dig mött,
jag drömmer blott om dig, det rår jag inte för!
Andalusiska nätter
med er heta mystik —
alla hjärtan ni sätter
uti brand med musik.
Andalusiska nätter —
det var så jag dig fann
med musik, kastanjetter
har vi älskat varann.

*Musiken utgiven av Stockholms Musikproduktion,
Stockholm*

Du är den enda som jag
Håller av — håller om — håller i!

(Here comes my Daddy now)

Svensk text: *Karin Wollgast* Musik: *Lewis F. Muir*
Cupol (Lisbeth Bodin),

Du är den enda som jag
— HÅLLER AV — HÅLLER OM — HÅLLER I!

Är jag den enda som du
— håller i — håller om — håller av?

Då jag lär igen
snart va' där igen,
jag blir kär igen
och jag svär igen
att du är den enda som jag
— HÅLLER AV — HÅLLER OM — HÅLLER I,
vända kanhända blir svårt.
Mitt hjärta du låser opp.
Men om det blåser opp,
då får du hålla mej hårt.

Nu finns det ingen, som jag
— HÅLLER AV — HÅLLER OM — HÅLLER I!

Nej, det finns ingen, som jag
— håller i — håller om — håller av.

Om du kom igen
kan det om-igen,
småningom igen,
bli tvärtom igen.

För då finns det någon, som jag
— HÅLLER AV — HÅLLER OM — HÅLLER I,
allt som vi drömt om blir vårt,
och när jag kan lita till
att du ej smita vill,
då får du hålla mej hårt.

Om du har någon, som du
— HÅLLER AV — HÅLLER OM — HÅLLER I!

Då har jag någon, som jag
— håller i — håller om — håller av.

125
Det ska' vara du,
bara bara du,
lilla rara du,
vill du svara nu?
För det är väl mej, som du nu
— HÅLLER AV — HÅLLER OM — HÅLLER I!
kärlekens språk ska' bli vårt.
När månen förvillar oss,
för att han gillar oss,
då får du hålla mej hårt.

Utanför mitt fönster

Text: *Einar Moberg* Musik: *Rolf Degerman*
Philips (Inger Lindblad)

Sista rutan brinner
nu en kort minut,
och dagens sorl försvinner,
tonar sakta ut.

Refräng: UTANFÖR MITT FÖNSTER
faller skymning blå,
och vinden spelar sakta på sin luta.
Vackra silvermönster
får min ruta då,
och månen kommer tyst och hälsar på.
Kanske att Du väntar,
som Du så ofta gjort,
på fönstret tyst jag gläntar
och ser Dig vid min port.
UTANFÖR MITT FÖNSTER
endast Dej jag hör,
när skymning sakta faller utanför.

Musiken utgiven av *Southern Music, Stockholm*

Är du ensam i kväll?

(Are you lonesome to-night?)

Svensk text: *Karl-Lennart*

Engelsk text och musik: *Roy Turk* och *Lou Handman*
Husbandens R. (Lars Klintorph och Viola Langby)

(Obs! Texten i verserna skall talas, ej sjungas)

Det var för fjorton dar sen,
du sa bara »Farväl min vän!»
Jag visste inte vad som hänt
och vet det inte än
Du skall inte tro på skvaller
och rykten för då går allting itu.

Refräng:

Är du ensam i kväll?
Saknar Du mej i kväll,
finns i ögonvrån en liten tår?
Tänker du liksom jag
på en ljus sommardag
när vi trodde att världen var vår?
Att försöka att glömma, det är allt för svårt
när vi bär på ett minne som bara är vårt...
Jag behöver dej nu,
för mej finns bara du,
känner du dej så ensam som jag?

Jag nästan anar vad det är:
Andra vill att allt skall gå isär.
Kanske de lyckas
att för en tid skilja oss åt
men jag tror att du
en dag förstår och jag får ett förlåt!

Refräng: Är du ensam i kväll etc.

Musiken utgiven av Reuter & Reuter, Stockholm

Hon sa, Han sa

(Ma says — Pa says)

Svensk text: *Erik Sandström* Musik: *Josef Marais*

Odeon (Astrid Söderbaum — Bertil Perrolf)
Cupol (Lisbeth Bodin)

Säj till din mamma att vi går ut vi två
säj att vi ska dansa och att du är hemma två.
Säj till din pappa du kan ej komma förr
men att jag på slaget två dej följer till din dörr.

Refräng:

Hon sa, han sa, vi får gärna dansa
hon sa, han sa, vi får gärna dansa
för om vi dansar bara
är det ingen fara.
Men om vi slutar dansen
kan vi tappa sansen.

Säj till din mamma, vi går på restaurang
säj att jag ska bjuda på en fin chateaubriand.
Säj till din pappa du är så hungrig så
att du nog kan äta allra minst till klockan två.

Refräng:

Hon sa, han sa, vi får gärna äta
hon sa, han sa, vi får gärna äta
för om vi äter bara
är det ingen fara.
Men om vi slutar äta
kan man aldrig veta.

Säj till din mamma vi tar en promenad
säj att vi ska titta på små stjärnors myriad.
Säj till din pappa att vi ska ut och gå
se på månen som är vackrast framåt klockan två.

Refräng:

Hon sa, han sa, vi får promenera
hon sa, han sa, vi får promenera
för om vi vandrar bara
är det ingen fara
men om vi väl har stannat
blir det lätt nåt annat.

Musiken utgiven av Southern Music, Stockholm

Anna

(El Negro Zumbon)

Svensk text: *Lasse Klefält* Musik: *Ramon Vatro*

När nån stannar och stirrar så där,
vet jag genast vad orsaken är,
vet han tänker: »Det är inte sant —
det finns ingenting hälften så grant!»
Och jag tror att om du vore här,
skulle du med i henne bli kär.
Ja, jag sätter gitarren i pant
på att du bar dej åt likadant...
— Du skulle ligga på knä
för henne, tigga och be
att hon en enda blick, ett ögonkast dej gav.
Du skulle glömma ditt jag
för henne, drömma var dag
om hennes leende som gjorde dej till slav.
— ANNA ler mot dej och ingenting är som nyss —
ja, det känns som om ditt hjärta stod still.
Vad väntar du på? Vad väntar du på?
Så kyss till.
— ANNA ler och räcker läpparna till en kyss,
ja, hon vet så väl vad det är du vill...
Vad väntar du på? Vad väntar du på?
Nå, kyss till.

Musiken utgiven av Stblms Musikproduktion

Jag älskar Paris

(Le gamin de Paris)

Svensk text: *Lisbeth Stahl & Rune Moberg*

Musik: *Adrien Marès*

Columbia (Gösta Jonsson) Sonora (Berith Bohm),
Odeon (Lars Kåge)

Refräng: JAG ÄLSKAR PARIS,
ja, runt hela världen man sjunger ditt pris
i tusende visor, på tusende vis —
där bor det glädje och kärlek, kärlek...
Där går vi en natt
ditupp till Montmatre, där livet tar fatt —
vi dränker bekymren i cancan och skratt —
ja, där ska du finna din skatt i natt!

Se, längs kurande gränder
vandrar par vid par.
Händer mötas med händer,
hjärtan finner ett svar.

JAG ÄLSKAR PARIS —
Se Champs Elysées i en sommardags dis —
just där flög min hjärtesorg bort med en bris
jag längtar tillbaka till dej, PARIS!

Vers Staden, ja staden vid Seine —
broar av guld och av marmor
och Boulevard Madeleine —
där bor mina drömmar ännu!

*Musiken utgiven av Stockholms Musikproduktion,
Stockholm*

Månskensmiljonären

(Moonlight Millionaire)

Svensk text: *Karl-Ewert*

Musik: *Jimmy Davis—Charles Noonan*

Odeon (Calle Reinholtz)

Jag har inte några pengar
i den plånbok, som jag bär.
Men vad gör väl de'
varje natt jag ä'
dock månskensmiljonär.
I augustikvällen särskilt,
när allt romantiskt är,
och jag möter dej,
jag känner mej
som månskensmiljonär.
Små stjärnor är mitt silver,
och månen är mitt gull.

Allt obehag
glömmer jag
för vackra ögons skull.
Jag på da'n är alltför fattig
för att va' din hjärtans kär.
Men i natt, min vän,
blir jag igen
din månskensmiljonär.

Jag har ingenting på banken,
jag gör aldrig nå'n affär.
Men jag tycks ändå
kunna fram mig slå
som månskensmiljonär.
Kapitalet, som jag äger,
ej vållar nå't besvär.
Ingen skatt jag fått,
då jag ju blott
är månskensmiljonär.
Små stjärnor är mitt silver,

och månen är mitt gull.
Dess romantik
gjort mig rik
och öm och kärleksfull.
Mitt på da'n, när solen skiner,
ingenting för dej jag är.
Men i natt, min vän
blir jag igen
din månskensmiljonär.

Musiken utgiven av Southern Music, Stockholm

Gauchos avsked

(Der Südwind, der weht)

Svensk text: *S. S. Wilson*

Musik: *Lena Samara & Jerry Mengo*

Cupol (Harmony Sisters)

»Mitt hjärta är fångat
långt borta där lyckan blev kvar,
men allt är förgånget
från flydda och lyckliga dar.»

Refräng:

Med blicken i fjärran
står gauchon i Sierra Nevada,
sin häst han nu vänder
mot främmande länder.

När sunnanvind klagar
om dagar i Sierra Nevada,
han längtar tillbaka,
men måste försaka.

Hans sång, som eko bär
kring berg och dalar,
den är en hälsning så kär.

Med blicken i fjärran
står gauchon i Sierra Nevada —
hans hjärta är fångat,
men allt är förgånget.

Musiken utgiven av Stockholms Musikproduktion

Burr, burr, burr!

(Busy line)

Svensk text o. musik: *Karin Wollgart*

Engelsk text o. musik: *Murray Semos—Frank Stanton*
Odeon (Cacka Israelsson)

En liten frusen häst vid vägen stod.
Säj, har du sett på maken?
Titta! Burr, burr, burr en naken häst.
Den stod där utan sadel, utan töm
och frös där stackars kraken.
Jag sa': »Burr, burr, burr en naken häst».
Men jag vågade försöket,
hoppa modigt upp på öket
som en smörklick på en varm potatis jag satt, (satt, satt)
Kunde ej med svansen styra
ett, tu tre på alla fyra
jag i diket kröp och Pälle gnägga glatt, (glatt, glatt)
Men nästa gång en häst mej frestar
tar jag nog apostlahästar
jag skall lära dom att lägga manken till.
Gnäggar sist som gnäggar bäst
och ser jag nå't i hästväg
säjer jag: »Burr, burr, burr en naken häst».

En liten flodhäst sam i floden fram
så ensam och så frusen.
»Titta: Burr, burr, burr en naken häst.
Nej så'na djur väl inte finns», sa jag,
så kuslig var den kusen, —
Titta: Burr, burr, burr en naken häst.
Männe stora sjöodjuret
liknar detta kreaturet
varken fågel eller fisk! vad är du för ras? (ras, ras). —
Jag blev matt och yr i knoppen,
men jag fattade galoppen,
och i sporrsträck red jag bort på min pegas (gas, gas)
Men denna hästkur jag ej glömmer,
varje natt om den jag drömmer,

aldrig skall jag hoppa över skaklarna —
Bäst att bliva vid sin läst,
och ser jag nå't i hästväg,
säjer jag: »Burr, burr, burr en naken häst».
Musiken utgiven av Southern Music, Stockholm.

Kärlek i det blå

(Il chantait tout le temps)

Svensk text: *Inger Lindbladh* Musik: *M. Emer*
Philips (Inger Lindbladh)

Många sånger har jag hört, handlande om tärnor
Hur de gunga uppå moln, talande med stjärnor
Det kan vara intressant, kanske också rätt pikant
men i längden blir det nog för luftigt, inte sant?

Refräng: Jag här älskat Dej, högt i det blå
ibland stjärnorna, högt i det blå
uti fantasin, högt i det blå
men jag saknat Dej här på vår jord.

Så jag ber Dej nu, förgät mig ej
om och om igen, förgät mig ej
Du mitt ideal, förgät mig ej
Jag vill älska Dej här på vår jord.

För hjärtat är det en tröst
när som jag hör på Din röst
att jag är Din
Då vill jag dansa och le
jag vill att alla ska' se
att Du är min.

Då är jag åter där, högt i det blå
ibland stjärnorna, högt i det blå
i en verklighet, högt i det blå
i ett himmelrike på vår jord.

Musiken utgiven av Southern Music, Stockholm

Bara en häst!

Musik: *Jules Sylvain*. Text: *Fritz Gustaf*.
Odeon (Cacka Israelsson)

Jag är en häst som ligger jämt i selen,
och kusken Svante är den enda vän jag har
Fastän han brukar kalla mej "kamelen",
jag travar gärna på, och tunga lass jag drar.
Är det allt för tungt
säger jag helt lugnt,
"ingen brädskå..." därmed punkt.

Refräng:

Till min barndoms gröna vall
Jag längtar åter när jag står där i mitt stall,
min mage den behöver
både timotej och klöver,
som ju smakar bäst,
och man är ju inte mer än en häst.
På en grön och saftig äng
där ville jag nu gå, långt bort från lass och dräng,
en häst som jämt får skubba
längtar till en havrekrubba
där man kan ha fest,
och man är ju inte mer än en häst.

Från Hovstallet där härstammar min moder,
min Far av Hingstföreningen fått många pris.
Till cirkus sålde man min äldste broder
min syster kom till Stockholms ridande polis.
Bara jag går kvar
här och lasset drar
som en annan dromedar.

Refräng:

Till min barndoms gröna vall etc.

I tömmen sitter Svante jämt och rycker
när med mitt lass jag lunkar fram i maklig takt.
Nog kan jag se på honom vad han tycker
och vad han tänker, fast han ingenting har sagt
Svante han vill ha
nån som orkar dra,
och det kan snart inte ja.

Refräng:

Till min barndoms gröna vall etc.

Musiken utgiven av Odeon Musikförlag, Stockholm

Jag vill tro

(I believe)

Svensk text: *Sölve Forsell*
Words and Music by *Ervin Drake, Irvin Graham*
Jimmy Shirl and Al Stillman
Polydor (Sonia Sjöbeck)

Jag vill tro på livet som en vacker dröm så full av
hopp.

Jag vill tro på livet som ett mandelträd i vårskir
knopp.

Jag vill tro att ljuset är den livssymbol
som ger oss kraft att nå vårt mål.

Jag vill tro, jag vill tro

Jag vill tro att varje litet vänligt ord betyder mer
än all världens klokskap som är hjälplöst blind och
intet ser.

Även i det minsta får det stora rum
men lyckan är försagd och stum.
Men jag vill tro. Jag vill tro.

Musiken utgiven av Reuter & Reuter, Stockholm

Bela Bimba

Svensk text: *Harry Sylöner* Musik: *Oscar de Mejo*
Cupol (Sylvan Beri)

Från äng och snår
En hälsning går
En hälsning som säger, att nu är det vår
Från varje prång
Hörs fåglars sång
Min sång, min glada sång.

Refr.: Du är min lilla BELA BIMBA
:/: BELA BIMBA :/
Du är min lilla BELA BIMBA
BELA BIMBA — du är min.

En svekfull vän
Kommer igen,
Kommer tillbaka och flera med den
Gör blott som jag
Sjung varje dag
Min sång, min glada sång.

I nedan och ny
Låt sorgen fly
Försök håll dig uppe i marträskets dy
Blir tiden lång
sjung än en gång
Min sång, min glada sång.

Musiken utgiven av Ehrling & Löfvenholm AB, Sthlm

Nu går solen ner

Text och musik: *Leon Landgren—Fritz Gustaf*
Philips (Thory Barnhards)

Kvällsolen i varje ruta
ger en reflex
innan den släcks...

Refräng:

Nu går solen ner,
bortom Bretagne
den endast försvinner
i en rosensky
långt från vår by.

Nu en stund vi ser
hur vår kastanj
av solglöd brinner
när
vi sitter där
och väver drömmar...
var gång som solen återvänt
vi en oändlig lycka känt,
då sina vita ljus den tänt
vår kastanj
i Bretagne.

Nu går solen ner
bakom en sky
vid horisonten
men
vår kärlek den
är varje morgon ny.

Bort seglar fiskeflottiljen,
vem vet när den
kommer igen!

Nu går solen ner etc.

Musiken utgiven av Lelands Förlag, Stockholm

Hi — Lili, Hi — Lol

Sv. text: *Karl-Lennart* Musik: *Bronislaw Kaper*
Husbondens R. (Ingalill Gahn)

En fågel sjunger i vart träd,
sjunger en kärlekssång.
Jag vill så gärna sjunga med,
jag sorgsen är precis som han:
Han sjunger ensam i sitt träd,
sjunger sin kärlekssång...

Refräng:

En kärlekssång är en moll-sång
HI — LI — LI, HI — LI — LI, HI — LO,
min kärlekssång är en sorgens sång:
Jag väntar dagen lång...
En kärlekssång är en moll-sång
nu vet jag att det är så
jag sitter vid fönstret, hör regnet slå,
HI — LI — LI, HI — LI — LI, HI — LO,
min älskling han (hon) vill mej ej alls förstå,
HI — LI — LI, HI — LI — LI, HI — LO.

En fågel sjunger i vart träd,
sjunger en kärlekssång.
Jag vill så gärna sjunga med
för jag just nu är glad som han:
Hans älskling sjunger också med,
sjunger en kärlekssång!

Refräng:

En kärlekssång är en glad sång,
HI — LI — LI, HI — LI — LI, HI — LO.
Min kärlekssång är en solskenssång,
det växlar gång från gång!
En kärlekssång är en dur-sång,
min älskling sagt det är så!
Jag sitter vid fönstret, hör regnet slå,

HI — LI — LI, HI — LI — LI, HI — LO,
det gör inget för det blir sol ändå,
HI — LI — LI, HI — LI — LI, HI — LO!

Musiken utgiven av Reuter & Reuter, Stockholm

Du Du Du

(You You You)

Svensk text: *S. S. Wilson* Musik: *Lotar Olias*
Karusell (Lily Berglund) *Sonora* (Charles Judah)
Columbia (Siv och Maj) *Husbonden* (Ingalill
Rossvald) *Odeon* (Bertil Perroff)

DU DU DU!

Älska mig som nu, nu, nu
ingen är som du, du, du,
när du i din famn mig tar.
Vill vill vill
du mig höra till, till, till?
Säg mig att du vill, vill, vill
så blir världen underbar.

Första kyssen du gav mig
byggde kärlekens grund.
Vet du att jag höll av dig
från allra första sekund
DU DU DU!
Älska mig som nu nu nu
ingen är som du du du
just i denna ljuva stund.

*Musiken utgiven av Stockholms Musikproduktion,
Stockholm*

Mänskenskyssen

Text: *Ake Gerhard* Musik: *Leon Landgren*
Sonora (Lily Berglund) Husbondens R. (Ingalill Gahn)
Philips (Thory Bernhards) Polydor (Sonja Sjöbeck)

"Mitt hjärta äger Du,
min hand Du håller nu,
men får ej kyssen som,
Du alltid ber mej om."
Men månen i det blå
till Per han sade så:
"Ta' själv den kyssen, som
Du jämt ber henne om."

Per han gick han,
ja, han lämnade sin vän.
Men till flickan
kom han da'n därpå igen.

"Förlåt mej, Ellinor,
— Jag var så stolt i går.
Den kyss jag bad att få,
den kan jag vänta på."
Men månen i det blå
han tänkte: Därar små!
Vad tjäna till, så'nt hyss?
Blott för en liten kyss.

Per han gick han,
ja, han lämnade sin vän.
Men till flickan
kom han da'n därpå igen.

"O, Per", sa' Ellinor,
"Du var så snäll i går.
Nu får Du kyssen, som
Du länge bett mej om."

Och månen i det blå
han rodnande såg på.
Men just då rördes skyn
och skymde bort hans syn.

Per han gick han,
da'n därpå ifrån sin vän.
Men den flickan
saknar honom säkert än.

*Musiken utgiven av Lelands Musikförlag
Sthlm — Färentuna*

Sången från Moulin Rouge

(Var är ditt hjärta?)
Svensk text: *Olof Ernebo* Musik: *Georges Auric*
Cupol (Lars Lönndahl) Roulette (Bibi Nyström)
Husbondens R. (Ingalill Gahn) Sonora
(Carl Holmberg)

Du ger mig din kyss, men var är ditt hjärta?
Jag saknar dig så, fast nära du är.
Nog drömde jag nyss att vinna ditt hjärta,
men kan dig ej nå, fast du hos mig är.
Nu förstår jag fast det är svårt,
att aldrig vi kan få varann,
att ditt hjärta är alltför hårt,
för att min dröm ska bliva sann.
Du gav mig en kyss; men aldrig ditt hjärta.
Jag kan dig ej nå, fast jag har dig så kär.

*Musiken utgiven av Carl Gebrmans Musikförlag,
Stockholm*

Vänd blicken tillbaka så finner du mej

(I'm Walking Behind you)

Text och musik: *Billy Reid* Svensk text: *Berco*

Min älskling jag vandrar
tätt bakom dej jämt.
Fast du gått ifrån mej
jag finns där alltjämt.
När du går i brudstol
jag viskar till dej:
Vänd blicken tillbaka,
så finner du mej.

Om jag en annan kär
någon gång kan få,
det blott ditt minne är
som jag kysser då
för det att jag älskar
dej evigt min vän
och tror att vår lycka
kan komma igen.
Och skulle så ödet
bli bittert mot dej,
Vänd blicken tillbaka,
så finner du mej.

Musiken utgiven av *Nils-Georgs Musikförlags AB*,
Stockholm

Sju ensamma kvällar

Svensk text: *Tommy*

Musik: *Earl Shuman, Alden Shuman, Marshall Brow*
Polydor (Sonia Sjöbeck) Sonora (Brita Borg)
Husbondens R. (Harry Brandelius)

Många, långa dar —
en vecka så trist —
sju ensamma kvällar
sen jag såg dej sist.
Ändå trodde jag du skulle ändra dej —
sju ensamma kvällar ha sagt du kommer ej...

Refräng:

Jag vill inte förneka
en korg jag fick!
Nu vill du mej beveka
med tårfylld blick...
Men våra roller är bytta,
de märker du —
det är ingen nytta
att gråta nul
Många, långa dar
jag väntade dej —
sju ensamma dagar blev veckan för mej.
Jag var kanske kär, men du mej lärt en del:
Sju ensamma kvällar ha sagt mej jag tog fel...

Refräng: (som förut)

Musiken utgiven av *Reuter & Reuter, Stockholm*

Wonderful Copenhagen

Svensk text: *Gösta Rybrandt*

Engelsk text och musik: *Frank Loesser*

Philips (Thory Bernhards) Decca (Ulla Sallert)

Med kurs över Skagerack
och sen över Kattégatt
har jag äntligen seglat i hamn.
Och där står du, mitt Köpenhamn,
med ditt smil och din öppnade famn.
Wonderful, wonderful Copenhagen,
färdernas lockande mål!
Du är staden som
alla drömmer om.
Fyll ett krus och töm en skål
för wonderful, wonderful Copenhagen
kär som en kär gammal vän!
Jag for bort en dag,
men nu kommer jag
hem till Copenhagen,
wonderful, wonderful Copenhagen igen.

Musiken utgiven av *Nils-Georgs Musikförlag, Stblm*

29.

1. Kristus är vår Höfding, nu i strid vi gå,
fienden är synden, som vi skola slå.
Ej vi skola falla, nej, vi modigt stå,
och vi följa hvart det bär.

Kör: Framåt, framåt
på vår Guds kommand!
Framåt, framåt
hem till löftets land!
Framåt, framåt!
Nu i korus sjung:
Segev vinna vi för Gud, vår Kung.

2. Om än satan söker göra oss förtret,
följa vi blott Jesus, ty vi säkert vet
han oss seger gifver uti striden het,
och vi följa hvart det bär.
3. Låt oss fanan höja högt bland synd och
flärd,
rädda hvarje själ, i syndens bojorsnård.
Kristus öfvervunnit djäfvul, kött och
värld,
och vi följa hvart det bär.
4. Häftigt striden rasar, men den blir ej
lång;
sedan i triumf förenas vi en gång.
Fröjdefullt då ljuder evig segersång.
Nu vi följa hvart det bär.

30.

1. Snart jag skåda får min Jesus.
Vill du vara med oss då
och beskåda himlens Konung,
som för oss blef dödad så.

Kör: Ja, jag skåda får min Jesus
fjärran bortom stjärnströdd rand.
Där i härlig glans och ära
få vi vandra hand i hand.

2. Nu blott uti tron vi kunna
se vår käre Frälsare.
Men en härlig dag skall komma,
då vi verkligt honom se.
3. Tänk hvad glädje i hans närhet,
sorg och smärta flyktat har.
Vi då stråla få för evigt
i en himmel underbar.
4. Då jag skåda får min Jesus,
— o, välsignadt ögonblick! —
se den vän, som återlöst mig,
och som all min kärlek fick.

31.

1. Fyr af för Arméns gamla fana så
kär,
som snart vajar rundt världen vid;
den fana, som skrämmar all helvetets
här,
som bådär för strid och för fred.
Den fana, som renhetens sköldmarke
bär,
den fana, som sanningens häröld och är,
den fana, som segrande leder Guds här,
det är Frälsningsarméns röda fana.

Kör: Den fana, som till Kristus visar fram,
som täljer fritt om korsets stam
att mörkrets makt sist står med skam,
det är Frälsningsarméns röda fana.

2. Nationernas fana! Vi följa dig åt,
med ditt motto om eld och om blod.
De tappas baner under marschen
framåt,
som lifvar och eldar vårt mod.
Den fana och sång, som oss fyller med
hopp,
den fana, som segrar mot fiendens tropp;
den fana, som leder mot himmelen opp,
det är Frälsningsarméns röda fana.
3. Den fana, som talar om frälsning och nåd,
som höjes af löftenas folk;
med gyllene stjärna och blåfärgad bård,
om Anden och blodet en tolk;
den fana, som samlar, där den lyftes opp;
den fana vi följa, tills slut är vårt lopp;
den fana oss höljer, då fylldt är vårt
hopp,
det är Frälsningsarméns röda fana.

32.

1. Himmelskt jubel kan du äga i ditt bröst
och en frid, som följer dig i ålderns höst.
Lef för Jesus hvarje dag,
vandra i hans ljus och lag!
Jesus gifver jubel, jubel i din själ.

Kör: Jubel, jubel i din själ! ::
Må du under vandrigen
troget följa Frälsaren!
Jesus gifver jubel, jubel i din själ.

2. Låt Guds rika kärlek fylla helt ditt lif,
och af denna kärlek åt din nästa gif!
Tala tröstens milda ord,
låt Guds nåd bli skönt förspord!
Du skall känna jubel, jubel i din själ.
3. Blir ock vägen stundom lång och svår
att gå,
godhet och barmhärtighet dig stödjadå.
Fast osynlig, är han med,
följer dig på nattlig led,
gifver härligt jubel, jubel i din själ.

SÅNGER

vid

Stabsmusikkårens möten

1.

Upp till strid, båd' gammal, ung,
upp, att kämpa för vår kung;
fruktan ingen hysa må,
då i strid för Gud vi gå.
Framåt till strid i Jesu spår!
Han, som ger seger, med oss går!
∴ Framåt till strid! ∴
Med oss är Gud, vi seger få!
Framåt till strid! Framåt!

Höj om högt vår kära fana, fana!
Gud skall trofast vägen bana, bana.
I hans kraft vi modigt tåga
fram mot fienden och striden våga.

Höj om högt vår kära fana, fana!
Gud skall trofast vägen bana, bana.
I hans kraft vi modigt tåga
fram mot fienden, och seger få.
Framåt till strid!
Framåt till strid! Framåt! Framåt!
Framåt till strid! . . .

Upp till strid, båd' gammal, ung,
upp, att kämpa för vår kung;
fruktan ingen hysa må,
då i strid för Gud vi gå.
Framåt till strid i Jesu spår!
Han, som ger seger, med oss går!
∴ Framåt till strid! ∴
Med oss är Gud, vi seger få!
Framåt till strid! Framåt!

Midt i stridens larm
är Herren med sin starka arm
oss städse när
och kraft beskär,
han går i teten för sin här. — Ja!
Midt i stridens larm
är Herren med sin starka arm
oss städse när
och kraft beskär.
Han går i teten för sin egen fräls-
ningshär.

Upp till strid, båd' gammal, ung,
upp, att kämpa för vår kung;
fruktan ingen hysa må,
då i strid för Gud vi gå.

Framåt till strid i Jesus spår!
Han, som ger seger, med oss går!
∴ Framåt till strid! ∴
Med oss är Gud, vi seger få!
Framåt till strid! Framåt!

2.

1. Sverige för Gud! Hör de jublande
toner
klinga så klart öfver berg, öfver dal.
Helvetets makter vår höfding be-
tvingar,
honom att följa är hela vårt val.

Lör: Framåt, kamrater,
trösten på Herren,
tågen till striden vid lofsångers
ljud!
Trogha mot fanan, som öfver oss
vajar,
framåt till seger!
Sverige för Gud!

2. Sverige för Gud! Må vi allvarligt
verka,
själarna krävas en dag ur vår hand.
Tusenden sjunka i synd och förtviflan.
Rädden dem alla, ja, rädden vårt land!

3. Sverige för Gud! Må vårt motto det
vara!
Domsdagen nalkas med hast för vår
jord.
Fören dem hem ifrån stigar och grän-
der!
Herren så bjuder. O, lyden hans ord!

4. Sverige för Gud! Från palats och från
hydda
bjuden dem komma att söka Guds frid!
Sjungen om Kristus, tills alla in-
stämma!
"Sverige för Gud", är vårt fältrop i
strid.

11.

1. Jag på bergets höjd så ofta stått
och mitt hjärta där sin längtans mål
 har nått,
ty jag där en blick af himlen fått
och min själ blef fylld af Andens eld.

Kör: Elden städse brinner,
ja, den härligt brinner,
elden städse brinner i min själ. ∴

2. Jag vill vandra med min Jesus kär,
likna honom är nu städs min åtra
 här.
Himmelsk låga Jesu kärlek är,
nu min själ är fylld af Andens eld.

3. Allt jag lägger på hans altare ner,
då i stilla bönevrån jag honom ser.
Allt uppbrännes, medan där jag ber,
och min själ blir fylld af Andens eld.

4. Ögat mitt kan skåda fram i tro,
redan nu, jag ser det hem, där jag
 skall bo;
ser dess ljus, som vinka mig till ro,
sen min själ blef fylld af Andens eld.

12.

1. I de mörka profvostunder,
då ej solen mot dig ler,
då det tycks som allt gick under,
ingen är som tröst dig ger —
minns, i sorgens djupa dalar
finns en vän, som har dig kär.
Lyssna, hör, han till dig talar:
"Frukta ej, jag är dig när!"

Kör: Med din börda ila
till Guds dyra Lamm;
där finns ro och hvila
invid korsets stam.

2. Han har lidit och bedröfvats
här på jordens ökenstig,
och i allt, ja, allt han pröfvats
för att kunna hjälpa dig.
Med sin frid han dig hugsvalar,
om du blott hans hjälp begär.
Lyssna, hör, han till dig talar:
"Frukta ej, jag är dig när!"

3. Kan du väl den kärlek mäta,
hvarmed han har älskat dig?
Aldrig skall han dig förgäta,
hur det än gestaltar sig.
Blicka upp mot himlens salar,
öfver floden snart det bär.
Lyssna då, när Jesus talar:
"Frukta ej, jag är dig när!"

13.

1. Fast blott en ringa kämpe, trogen jag
 står,
redo närhelst mig Kungens order när.
När han befäller, framåt skyndar jag,
kämpar vid min Höfdings sida natt
och dag.

Kör: Härskriget kallar oss: Framåt, framåt!
Framåt vi skynda på segrande strät.
∴ Säkert min Höfding minnes mig
 en dag,
fast blott en ringa kämpe, fattig
och svag. ∴

2. Fast blott en ringa kämpe, drar jag i
 färd,
rustad med hjälm och sköld och Andens
 svärd;
och när jag kallas ut till blodigt slag,
är jag redo svara: Herre, här är jag.

3. Fast blott en ringa kämpe, äfven för
 mig
har han en härlighet beredd hos sig.
Är jag i striden trogen mot mitt kall,
jag på mönstringsdagen kronan bära
 skall.

14.

1. Någon klappade på mitt hjärtas dörr,
när jag sof utan sorg i mitt sinn'.
Det var Jesus, som ofta klappat förr,
så jag sad: Käre, Herre, kom in!

Kör: Så öppna, öppna, öppna och släpp
 din Jesus in!
Du får ljus, du får fröjd
och din själ blir nöjd,
om du endast släpper Jesus in.

2. Och på välkomstfest blef jag bjuden
 sen
hos min vän ingen ann' honom lik.
Och jag undrade, om i himmelen
fanns en fröjd, mera härlig och rik.

3. I hans helga krig emot ondskans här
jag bland andra en plats också har.
Han är sol och sköld, han mig strida
 lär,
på min bön ger han seger som svar.

4. Han mig följa skall, jag förvisst det
 vet,
och mig skydda tills målet jag når.
Jag ej tälja kan hvilken härlighet,
som en gång i hans rike jag får.

15.

1. Sen, kamrater, hvilka skaror
mot fördärvet gå!
Onda människor trotsa Herren
och hans nåd försmå.

Kör: Fröjd, o, se vår Höfding!
Fröjd, han bud oss ger:
Jag är nära tills det dagas,
jag hjälper nu, ej frukta mer!
Ja, jag är nära tills det dagas,
jag hjälper nu, ej frukta mer!

2. Se, den stora hop framtågar,
satan anför dem.
Syndens bojer offren binda;
hvem vill rädda, hvem?
3. Se, banéret härligt vajar,
frälsta jubla högt.
Djupast sjunkna också räddas;
hären blir förökt.

16.

1. Det finns en ström, som hvarje själ
kan rena, två från synden väl.
Den flödar här så full och fri.
O, syndare, stig ned däri!
~~Ditt hjerta särjer, synden tog~~
din frid och ned i sorg dig drog.
Till korset fly med dina fel
och Kristus gör dig åter hel.

Kör: Jesus dig väntar,
tåligt han väntar,
kallar och manar. O, syndare, hör
nu hans röst!
Jesus dig älskar,
önskar dig frälsa;
dröj icke längre, nu sök hos din Fräl-
sare tröst.

2. Till denna flod ha skaror gått
och en fullkomlig rening fått.
Ej någon ångrat att han gick
till denna ström och renhet fick.
Den hälsofloden sinar ej,
den sjunker ej och stiger, nej.
Stig ned uti dess vågor nu;
du kan bli ren, hvi dröjer du?

17.

1. Frälsaren vid korset fann jag,
tillfredställt blef hjärtats kraf.
Stillad blef min djupa längtan;
lifvet där mig Jesus gaf.

Kör: Solsken, himmelskt, härligt solsken
fyller hjärtat — allt är väl;
ty ett leende från Jesus
drifver mörkret från min själ.

2. Nu ej längre tyngd af bördor
vandrar jag mot jorden böjd.
Hvarje börda Jesus tager,
själen lyfts mot himlens höjd.

3. Hvarje tvifvel, all min fruktan
bringar jag i bön till Gud.
Omt han talar till mitt hjärta,
lyssnar till mitt böneljud.

4. O, hvad frid, hvad tröst, hvad sällhet
jag i Jesus funnit har!
Hjälp mig höja Lammets lofsång,
tills kring jord den klingar klar.

18.

1. Han leder oss på okänd väg framåt
mot hemmet, om än sakta på vår stråt;
om än vi tveka, stappla tag på tag
och mörka skyar göra skum vår dag.

Kör: När mörkret skingrat sig,
vi se han för oss fram, ..
han för oss fram. ..

2. Han leder oss hvar dag, hvart år, som
flyr,
i lugn och hvila, som när stormen
gnyr.
Han styr vår fot, där vi ej vägen se,
och hjälper oss igenom jordens ve.

3. Och så en dag vi ändtligt målet nå
och himlens ljusa stränder skåda få.
De kära möta vi, som gått förut,
och jubelsången tager aldrig slut.

19.

1. Ett bud har utgått i världen
från din Fader kär,
söker bland synden och flården
bortlupna barnet där.
Han länge sett din bittra gråt
med kärlek i sin blick.
Ville dig hejda uppå din stråt,
när du bort från din fader gick.

Kör: Affälling, o, skynda, kom hem!
Än dörren står öppen för dig.
Motstå ej längre den vänliga bjud-
ning.
Affälling, o, skynda, kom hem!

2. Till fadershuset vänd åter
från din villas stig!
Gärna han dig förlåter,
öppnar sin famn för dig.
I glömskans bottenlösa haf
han allt fördränka skall.
Smaka ej mer på syndernas draf,
han vill resa dig från ditt fall!

20.

1. O, sälla dag, som snart skall gry,
då eyighetens sol går opp,
då alla nattens skuggor fly
och då fullbordadt är mitt lopp.
Snart tidens korta stunder gå,
min pilgrimssång förklingar här.
Min sång skall klinga högre då,
när andra stranden himnen är.

Kör: Fullkomligt skall jag känna då,
när jag inför Guds tron skall stå.
Ja, jag skall se min Koning kär
och all hans nåd besjunga där.

2. Den smala väg, som uppåt går,
till härlighet mig här förvisst,
Till ljus och ro och evig vår,
till salig ro hos Gud till sist.
Sjung, sjung, min själ, på vägen hem,
sjung om den nåd, som frälsar här,
tills evigt bärgad snart du står
uti det land, där Jesus är!

3. Vål målet skymts af dimman tung,
men vid min sida alltid går
min bästa vän, mitt hjärtas Kung,
han trofast varit är från år.
Och när en gång jag tågar in
i staden bortom flodens svall
och himlens härlighet blir min,
hörs om hans nåd jag, sjunga skall.

21.

1. Om en Frälsares kärlek jag hört
att den gränslös och underbar är;
ty den kärleken honom har fört
ned att lida och dö för mig här. ;:

Kör: Ja, o, ja, för mig, för mig.
Ja, o, ja, för mig.
För mig kom han ned
från sin himmel, och led
på sitt kors för att frälsa ock mig.

2. Jag har hört om hans blod och hans
sår,
hur han pintes och offrade sig,
men säg, om i Ordet det står
att han ångslats och lidit för mig? ;:

3. Jag har hört om det himmelska hem,
där beständigt Guds barn fröjda sig.
Säg mig, finnes ett rum i det hem
gjordt i ordning och ämnadt för mig? ;:

4. Mig sijn kärlek har Jesus betett,
han i döden själf offrade sig;
nu Guds Ande mig vissheten gett;
det finns frälsning och himmel för mig. ;:

5. Herre, låt mig få vota det nu
till hvem jag skall gå, utom dig.
Med din Ande, o, svara mig du,
det finns frälsning och himmel för mig. ;:

22.

1. Hvart skall jag fly, om ej till dig,
Jesus af Nasaret,
du, som gick korsets stig för mig,
Jesus af Nasaret!

Kör: Jesus af Nasaret, Jesus af Nasaret.
Hvart skall jag fly, o, s. v.

2. Du är för mig en säker borg,
Jesus af Nasaret,
dit kan jag fly i nöd och sorg,
Jesus af Nasaret!

3. Rena mig i ditt dyra blod,
Jesus af Nasaret!
Aftvä hvar synd och gör mig god,
Jesus af Nasaret!

23.

1. Snart skall vår Frälsare komma igen,
löftet står fast och vi bida det än.
Allt skall bli nytt, då han kommer med
makt,
allt skall igen bli vår Gud underlagt.

Kör: Allt skall bli nytt, ;:
då jag får se hans anlete klart.
Allt skall bli nytt, ;:
när jag får se min Gud.

2. Ensamhet bytes mot sällskap hos Gud,
främlingskap känner ej Frälsarens brud.
Alla, som sofvit i gravarnas famn,
uppstått igen, han dem kallat vid
namn.

3. Sol, som går upp, sopar skuggorna
bort,
dimmorna vika för solljusets fort.
Stormarna tystna och vågornas gång,
klagan förbytes i jublande sång.

24.

1. Gif Jesus ära, han hopp alla gifvit,
högt till hans pris klinge lofsångens
hjud.

Nu få de komma, som fjärran ha drivvit,
löftet åt släktena alla han gifvit.
Ära ske Gud! Ära ske Gud! ;:

2. Gif Jesus ära, hans namn är ett fäste,
mörker och synd flykta bort på hans
bud.

Han ibland vännar förblifver den bästa,
klyftan han är, som gerflyktingen näste.
Ära ske Gud! Ära ske Gud! ;:

3. Gif Jesus ära, han seger har vunnit,
alla de fallna till korstrådet hjud!
Själff han dig hämtar, då tiden förunnit,
krona dig ger, när du målet har hunnit.
Ära ske Gud! Ära ske Gud! ;:

7.

1. Finns det någon, som kan hjälpa, som
vårt hjärta kan förstå,
när det blöder utaf lifvets många sår?
En som tager del i smärtan och kan
gifva oss just då
den hugsvalelse, som bäst af all för-
slår?

Kör: En det kan, endast han,
den dyre, dyre Jesus, endast han.
När dig sorger trycka ner,
ej utväg mer du ser,
han är vännen, som kan hjälpa, en-
dast han.

2. Finns det någon, som kan hjälpa, när
vår börda kännes tung,
när vi digna trötta uti världens larm?
Som i ömhet vill oss lyfta, dela bördan,
gifva lugn
och oss stödja med sin starka, starka
arm?

3. Finns det någon, som kan hjälpa, då
vid dödens flod vi stå,
som vill följa genom vågens hemska
brus?
Som oss tryggt kan bära öfver, tills vi
andra stranden nå,
och i nattens mörker sprida hopp och
ljus?

8.

1. Vik icke för frestarn,
det bär till ditt fall;
hvar seger du vinner,
mer stärka dig skall.
Mod, slå dig igenom,
kväf lustarnas brand.
Vänd blicken till Jesus,
gå ledd af hans hand.

Kör: Bed, och Jesus skall hjälpa,
trösta, styrka, hugsvala.
Han är villig att bistå,
han kan hjälpa dig väl.

2. Om helt du dig lämnar,
gör Jesus dig god;
full frälsning kan vinnas
nu genom hans blod.
Sök blott af allt hjärta,
bed, vaka, var sann.
Vänd blicken till Jesus,
han hjälpa dig kan.

3. Den som öfvervinner,
sist kronan skall få.
Tron leder till seger,
hvi fruktar du då?

Jesus gick i döden
att frälsa din själ.
Vänd blicken till honom,
han hjälper dig väl.

9.

1. Valsigna, Gud, vår här,
snart vajar fanan kär
rundt världen all.
Kläd uti helig skrud
din kämpaskara, Gud!
Segra i striden bjud
din frälsningshär!

2. Döp oss med eld och blod,
gif oss ett himmelskt mod
att stå för dig!
Med oss i striden drag,
fruktan och synd borttag!
Gif seger dag för dag,
Gud, åt din här!

3. Vår general omslut,
öfver oss alla gjut
din Ande, Gud!
Kraft oss i striden gif,
all onskans makt fördrif,
och led till evigt lif
din frälsningshär!

10.

1. På vägen mot mitt hem det höga
jag ledes af en trofast vän;
och hvart jag går hans kärleksöga
mig följer städs på vandringen.

Kör: Jag provvat honom uti nöden
och han har hjälpt i sorg och lust.
Ja, han är trofast in i döden,
ja, ända fram till Kanaans kust.

2. Han tecknat mig på sina händer
och städs uti mitt hjärtas bor;
hvar sorg han uti glädje vänder
och gifver mig sin frid så stor.

3. Han burit mig på örnavingar
högt öfver öknens heta sand.
Snart högre upp min själ sig svingar
till paradiset sköna strand.

4. Han styr min farkost genom natten,
se, han är alltid med ombord;
och hvarje storm på vreda vatten
han stillar med sitt allmaktssord.

5. Hans nåd och godhet skall mig följa
i alla lefnadsdagar här,
och sist igenom dödens bölja
han mig till sälla hemmet bär.

139

3.

1. Jag minnes så väl den tid,
 då utan båd' hopp och frid
 med dyster håg
 jag framåt såg
 mot framtid mörk, som för mig låg.
 Hur bunden i syndens band
 jag stod uppå afgrundsrand,
 då Jesus mig lann,
 mig frihet vann
 och gaf mig lycka sann.

Kör: Hvilken nåd, hvilken himmelsk fröjd
 och ära

Guds färger bära
 och strida lära
 af vår höfding, som för oss sist från
 striden
 till himlafriden! Halleluja!

2. Så gaf han mig andens svärd
 att bruka mot synd och värld,
 och bjöd mig att gå
 i striden också
 att ondskans valde nederslå.
 Att rädda ur syndens garn
 de vilsegångna barn
 och föra dem hän
 till syndares vän,
 som på dem väntar än.

3. Ej finnes en bättre lott
 än den som Guds kämpar fått:
 att kämpa hans strid
 härnere en tid
 och sedan ingå i hans frid.
 Att uti en värld, så arm,
 ge bud om Guds kärlek varm,
 och sist möta dem,
 vi vägledde hem,
 i Guds Jerusalem.

4.

1. Min tro ser upp till dig,
 Guds Lamm, som dog för mig,
 Frälsare min!
 Dig nu anropar jag:
 Hela mitt hjärta tag!
 Låt mig från denna dag
 helt vara din!

2. Nit för din sak mig gif,
 mitt hjärtas kraft nu blif,
 nåd mig bete!
 Du, som gått korsets stig,
 o, kärlek gif åt mig,
 ren, oföränderlig
 och brinnande.

Här uppå villsam stig,
 där sorgar drabba mig,
 städse mig för!
 Bjud mörkret blifva ljus,
 styrk mig i stridens brus
 och här på jordegrus
 mig trogen gör!

4. När slut är lifvets dröm
 och dödens kalla ström
 går öfver mig,
 fruktan och fasa må
 mig ej besegra då.
 Låt mig med fröjd få stå
 frigjord för dig!

5.

1. Mot Jesu starka arm dig luta,
 han leder dig fram,
 leder dig fram!
 Hans kärlek rik kan aldrig svika,
 han är din vän, Guds Lamm!

Kör: Stöd dig mot hans arm,
 på hans kärlek tro!
 Stöd dig mot hans arm,
 haf i Gud din ro!
 Stödd emot hans arm,
 när du himlens bo.
 Stöd dig mot Jesu arm!

2. Mot Jesu starka arm dig luta,
 han skänker dig tröst,
 skänker dig tröst!
 Följ honom blott, hvart än han leder,
 lyd gladt hans milda röst!

3. Mot Jesu starka arm dig luta,
 blott allt honom säg,
 allt honom säg!
 Bär bördan, som så tung dig kännes
 till Gud på bänens väg!

4. Mot Jesu starka arm dig luta,
 ditt allt honom gif,
 allt honom gif!
 Hans hjärtelag är nåd och kärlek,
 hans blick ger hopp och lif.

6.

1. Sjung om Jesu underbara kärlek,
 sjung om hans barmhärtighet!
 I sin boning skön och härlig
 han ett rum åt oss beredt.

Kör: När vi samlas i himlen,
 hvilken stor jubeldag vi skola få!
 När vi där se Jesus,
 vi segerkronan få.

2. Ofta här på pilgrimsfärden
 blir vår himmel mörk och grå;
 sedan striden här är ändad,
 sorg och skugga vika få.

3. Låt oss därför troget kämpa,
 trofast tjäna dag för dag;
 lön för allt vi få i himlen,
 då vi se hans anletsdrag.

4. Gå blott framåt! Lönen väntar,
 snart vi honom skåda få!
 Genom öppna pärlportar
 vi på gyllne gator gå.

25.

1. Framåt till strid, fatten ort svärd, sol-
 dater!
 Svaja högt vårt blodspaner!
 Framåt med mod, vinnen en värld för
 Jesus,
 där ej ondskan råder mer!
 Rustade väl, bryta vi oss framåt,
 lita på vår konung Jesus blott,
 jubla om seger på vår krigarestråt;
 vi vilja strida i den stora frälsnings-
 hären.

Kör: Ständigt på marsch framåt, följande
 vår fana alla;
 ständigt på marsch framåt, medan
 jubelsånger skalla;
 ständigt på marsch framåt, och för
 vårt rop fiender falla,
 då vi tåga fram till seger i Guds
 kraft.

2. Framåt till strid, fatten ort svärd, sol-
 dater!
 Gören fienden besvär!
 Modigt gå på, Jesus oss manar alla,
 hvarje stund jag är er när!
 Färdiga städs uti en blodig strid,
 trogna ständigt korsbanerets färg,
 skola vi sist dock vinna ära och frid;
 vi vilja segra i den stora frälsnings-
 hären.

26.

1. I möda och strider,
 när hjärtat det svider
 och bittert jag lider,
 då är du mig när!
 I motgångens timma
 densamme du är,
 och jag får förnimma
 du troget mig bär.

Kör: Till himmelen, Herre, din nåd räcker
 upp,
 så fast såsom bergen är frälsningens
 hopp.

2. När synden vill snärja
 och otron vill härja
 då vill du mig värja
 och komma hit ned,
 och väl mig försvara,
 när satan är vred,
 och trofast bevara
 min ensliga led.

3. Ditt namn vill jag ära
 och korset här bära;
 du själf vill mig lära
 att lyda ditt bud.
 Du sist mig skall löna
 o, Herre, min Gud,
 med kronan bekröna
 din saliga brud.

27.

1. O, hvad glad och ljuflig hälsning
 om full och härlig frälsning,
 som är köpt med Lammets blod!
 Den går ut till alla länder,
 till slott och mörka gränder
 och förkunnar: Gud är god.
 För båd' fattig, rik,
 är Guds nåd sig lik,
 vi den få af Herrens hand.
 Fröjder, som man ej kan räkna,
 och kronor, som ej blekna,
 vänta oss i ljusets land.

Kör: Frukta ej död! Frukta ej död!
 Modiga gå blott framåt,
 fienden nederslån.
 Frukta ej död! Frukta ej död!
 Modiga gå blott framåt,
 marsch framåt!

2. Låt oss bära af din börda;
 af fruktan oberörda,
 Jesus, följa vi dig åt.
 Låt oss dina fröjder dela:
 att brustna hjärtan hela,
 leda dem på lifvets stråt.
 Våra fötter må
 till de sämste gå,
 att till korset föra dem;
 de förhårdade och kalla,
 de vilselupna alla
 vilja vi församla hem.

28.

1. Trösta på Herren, räds ej någon fara,
 hur än det stormar, båten kan ej gå i
 kvaf.
 Säkert han leder, trygg du städs kan
 vara,
 om du Herren har ombord på stormigt
 och upprördt haf.

Kör: Tag Herren med ut på ödslig led,
 då trygg du är bland de dolda skär!
 När stormen gnyr, vredaskummet yr,
 ej frukta; Herren är när!

2. Trösta på Herren, om än mörk blir
 natten,
 vågen må skölja öfver din farkost
 ibland —
 fäll icke modet, han, som står vid ratten,
 genom stormens brus så tryggt skall
 föra din båt i land.

3. Trösta på Herren, du kamrat, som lider,
 aldrig han sviker den som hans hjälp
 städs begär.
 Skåda blott framåt — land du när om-
 sider,
 då du ankar kasta får och vara där
 Herren är.

0171

nu har jag skrivit upp några minnisaningar om den
förstår dem. Alla de där trästrängarna på gitarren
heter band, jag har skrivit nummer vid hvert och ett
de svarta prickarna är där du skall nedtrycka strängarna

I des: så hälsat att du får ett riktigt stort Guds

jag har funnit Paras blomman	b	a, des	a des
men fört gä av många förtämnästeg	1 b	0	1 0
och jag vandrade dagar och nätter	2	• •	2 • •
Tills rosen jag funnit på min stig	3	•	3
	4		4
	5		
	6		

2

Den skönast i bland blommor

Den i märken är skinnande bler

Den har glädje i sorg och bekymmer

Och frid i all ofröd den har

3

Här du funnit Paras blomman,

Här du i öke så sökt den i dag.

Den är värde mer än guld och diamanter

Des doft givver lifvet behag.

4

Jesus är min Paras blomman,

mera skön än allt annat för mig.

Han det bästa är för evigt hjärtan.

Lag är han det bästa för dig.

Strängens nummer a des g c

1		
2	•	
3	•	•
4		
5		
6		

den skönaste blommor på strängarna
skall du bara skina den för. 1. o. o. o. o. o.
och för kända något för den

Kesfolska

iden sen

Flang min vackra ljelle, ~~gått~~ i gräs
Spring, min raska föe öfver undoch fjell
Hemåt ilav med vindens snabba föer,
Der så vilavi i mjuka armar snar
Och vår lycka ingen mi förtycka
Dua godens nölsken flenta der i sky
Läs hämmans skänkte för vår syn

2. Ransch: acē sprakar nog i frost, ljaska tar
Kransch: cte bruk i skogen budar furus, ^{fäe}
Gaxmens långa skuggar dans län på snön
Ejvög är acē fies, och tvoye quist är grän
Skogens kung är vrigt dunt af gden
Tusen tusen stjernor quister i hans hår
Tusen kung på lor den så dan krans för
Ransch det sprakar nog i frost, etc.

3. Hej, galopp: acē går på in jäms silvertar
Hej da loppet cfför kvargc liten vake
Långa djupa fjerdar busa unnes, oss

Många ljusa världars ljus i stjärnornas ^{blå}
Vackra glimmar uti isens stinnma,
Hajden är så klar, och klar är djupet
Så det är visé godt men bättre lefva dock,
Hög galopp, etc.,

4 Kläng min vackra bjellra glöda i gaveln
Spring min raske fläve af ber fjelca ^{not} ön
Första morgonstråle sandarivå i hem
Så skogar små äte, och vi te ät äm
Om vi stjelpa det kan ingen hjälpa
Ljus et ljus af glimmar i den mörke
Så det hemmet skimmer eller ^{där}
= Stjernans sed?
Kläng min vackra bjellra, etc.,

Jam ~~et~~ minne.

Första af dessa verser.

Anna

771
Och när skörden är slut, sommardagen har flöjt
förstummat ka lönernas Gud

Solen skines ej mer fridens morgon har grytt
och tystrat har frälsningens bud

Och när sommaren flöjt, och när bärgad är skörd
när till doms du skall gå, hus skall du då bestå
säg är du bland agvarne då

Och då sängen om näd ⁺⁺⁺ har förklingat på jord
och sängen om himmelens skall

Skall o syndare du som förkastat guds ord
förgås i den eviga natt.

Då den helige gått ⁺⁺⁺ från det jordiska fri
att dröjas vid konungens haf

O hur klingar då rej uti ljuf harmoni
en sång till vår frälsares lof

Säg o syndare säg ⁺⁺⁺ du som lever så lugn
och fruktar ej kommande tid

Kan din arde väl då bära bördan så tung
att dö utan hopp eller frid.

Jag har lemnat allt för Jesus, världens fröjd mäa
All dess nöjen jag förglömmer, då jag minnes golgata
Om än vänner här mig beruse, och jag världens smålek
Jag har en som står mig bi, då jag vid pärleporten står
Snart vår lefnedsafton ⁺⁺⁺ skymmer och vårt sista klockslag
Då jag fri från allt bekymmer, och vårt sista klockslag
När som Jesu röst mig kallar, och jag englars bruskning hör
Jag vill lita på min herre, han mig genom dalen för
Jag tar fast hans dyra läften, mer än Guld det är för mig
Jag är när dig frukta ej då pärleporten öppnar sig ⁺⁺⁺ med

när till doms du skall gå, hus skall du då bestå
säg är du bland agvarne då
Och då sängen om ⁺⁺⁺nåd har förklingat på jord
och sängen om himmelens skall
Skall o syndare du som förkastat guds ord
föregås i den eviga natt.
Då den helige gått ⁺⁺⁺från det jordiska fri
att dröjas vid konungens haf
O hus klingar då rej uti ljuf harmoni
en säng till vår frälsares lof
Säg o syndare säg du som leper så lugn
och fruktar ej kommande tid
Kan din arde väl då bära bördan så tung
att dö utan hopp eller frid.

Jag har lemnat allt för Jesus, världens fröjd må ä
All dess nöjen jag förglämnar, då jag minnes golgata
Om än vänner här mig lemne, och jag världens smälek
Jag har en som står mig bi då jag vid pärleporten står
Snart vår lefnadsafton ⁺⁺⁺skymmer och vårt sista klockslag
Då jag fri från allt bekymmer, och vårt sista klockslag
När som jesu röst mig kallar, och jag englars brusning hör
Jag vill lita på min herr, han mig genom dalen för
Jag tar fast hans dyra läften, mer än Guld det är för mig
Jag är när dig frukta ej då pärleporten öppnar sig
Till den andra sidan jordan, ⁺⁺⁺far jag snart med fröjdfullt
för att nå den sköna staden, vid den klara lifvets flod
I de bälla andars hemland, lifvets träd i fägring står
Englar jubla då jag salig genom pärleporten går

+++

Hvem kan mig visa vägen hem till min faders hus
Hvem kan i dödens mörker bliwa mitt säkra ljus
Världen är mörk och dyper full utaf synd och nöd
Hvar skall jag finna räddning undan en evig död
Jesus kan visa vägen ⁺⁺⁺ hem till min faders hus
Han kan mig säkert leda ty han är världens ljus
Hvem kan mitt hjärta ⁺⁺⁺⁺ hela gifva mig frid och ro
Läka de sår som blöda, hvem kan jag mig förtro
Synden har svårt mig sargat samvettets dom är hård
Ingen i vida världen kunn om min själ ta värd
Jesus kan hjärtat ⁺⁺⁺ hela gifva dig frid och ro
Läka de sår som blöda, du får på honom tro
Hvem kan mig bära ⁺⁺⁺⁺ öfver dödsflodens hemiska brus
Öfver till andra stranden hem till min faders hus
Döden är hemsk och gryfelig grafven är mörk och ^{trång}
När jag i döden somnar väcks jag väl någon gång
Jesus kan näppa vägen ⁺⁺⁺⁺ tygta dess vilde brus
Väcka dig upp ur grafven åter till lif och ljus
Jesus då vill jag ⁺⁺⁺⁺ bliwa din uti nöd och lust
Din ^{under} uti alla skiften din uti lif och död
Om då än mörkt är natten, hotande flodens brus
Vet jag du skall mig föra, hem till Faders hus
Jesus kan visa vägen ⁺⁺⁺⁺ hem till min faders hus
Han kan mig säkert leda, ty han är världens ljus
⁺⁺⁺⁺

Min väg är lång och hinder stänga den, Och det blir afton,
om och om igen; Och hur jag skrifvar får jag ändå
till starken mer än blott mitt lilla strå.

På talen mysa om när på myskäcksjäs och hon på
losan, ut i vilksam yvel och millioner lita

De gunga ut som hem att i gamla strå. ;;

Den vandringen dem bli ja lång på lång

och födan kött och stark de juten ja, men hvar,
och en drog hemåt med sitt strå. . . ;;

Och millioner strå tillsamman, och
de ligga mest på kullen i en stack

;; när millioner dragi hvar sitt strå
blis det till slut ett jättevort ändå. ;;

På köttena i yppidän vandringstid
ut millioner kupa jämte dig

Den politisk är fören kvatten skymme

att vara brinna med ditt lilla strå

1 Klart lysar solens rista sken
 förin hon i hafvet dyper
 se, daggen glänses på gräs och strå
 och glimmande breder sig i söns blå
 och svalan däröfver stryker

2 Vid stranden, där sken sin krona tät
 som tak emot solen kvälfver
 en riddarborg reser sig kransad af vin
 där ljuda flöjter och violin
 och sång som i natten kvälfver

3 Och hela naturen lyssnar därtill
 medan sakta svart grässlå kvälfver
 en lockande dragande melodi
 som lyckes en dånande skogsmusikbli
 från massslupna murar kvälfver

4 Men inne i salen går dagligt spel
 och fröjd öfver hela borgen
 där båda de färgaste kvinnor dans
 med leende mun och pruktande pans
 och borta långt borta är borgen

5 De dem som här våga komma när
 de gripas och tvingas och dröjas
 de glänsande ögon dem sända bud
 följ öfver de bedja en bän till Gud
 att snart det väl mätte döjas

6 Då kommer en konstnär från främmande land
 han strålar med strålände äga
 Topasens och diamanters prakt
 kristallpokalers vingudens prakt

8 Liguénarns läger han drömmar om
 och tättet där en gång han föddes
 och han har lemnat sitt fadersmjäll
 utan helning utan ett afsted en kväll

9 O hem som af tiderna ödades
 Men ljus och klar dock hans bän blef
 och blädse den mera sig bjöde
 där blangen ljud af hans violin
 där svälde hjärtan där skummade vin
 och själar i längtan sig bjöde

10 Etck konstnärens väg är brant och svår
 men han eger jord och himmel
 han lifvets allvar och fröjd förstår
 och då han där om på harpan blår
 så lyssnar människornas sinnesmel

11 Ty då du ditt dybaste mistatet har
 och teor att du döe af smärta
 då kämpar din genius just sig fram
 och gudsmisgistan från ljuset stann
 ländes som ald i ditt hjärta

12 Men se dig om då dess mannde köst
 af fruktan för verlden du dämpar
 då är det för sent de eviga fly
 och snart sig sänker en äskmärk sky
 med Gud du ej mera kämpar

13 Då låt då det såe som lifvet dig gaf
 den läkande tiden nöta
 och sjung den sång som har vigen
 så länge som himmel och jord består

och glimmande breder sig i söfjans blå
och svalan däröfver stryker
2 Vid stranden där sken sin kröna tät
som tak emot solen hvälfrer
en riddarborg reser sig kransad af vin
där ljuda flöster och violin
och sång som i natten hvälfrer

3 Och hela naturen lyssnar därtill
medan sakta svart gräskrå bäfvar
en lockande dragande melodi
som lyckes en dånande skogsmusikbli
från mossstupna murar väfvar

4 Men inne i salen går dagfjust spel
och fröjd öfver hela borgen
där brada de fägraste skömmar dans
med leende mun och bruktande sans
och borta långt borta är borgen

5 De dem som här våga komma när
de gripas och tvingas och dragas
de glänsande ögon dem sända bud
fågäfves de bedja en bön till Gud
att snart det väl måtte dragas

6 Då kommer en konstnär från främmande land
han stirrar med strålände öga
Sapaters och diamanterst prakt
kristallpokalers vingudens prakt
hans tankar tvinga de lägga
7 Han stirrar och tänker på Ungerns hem
der drufvar sin sensommar glöda
där sagorna vära ur fädernas jord
och cärdas hviska de starka ord
som drömmar till sijtelddad föra

utan hetsning utan ett afsted en kväl

8 O hem som af liderna ödades
9 Men ljus och klar dock har hona blef
och städse den mera sig höjde
där blangen ljud af hans violin
där svälde hjärtan där skummade ver
och själar i längtan sig böjde

10 Etck konstnärens väg är brant och kvar
men han eger jord och himmel
han lifvets allvar och fröjd förstår
och då han där om på harpan står
så lyssnar människornas vinnmel

11 Ty då du ditt dygreste mistat har
och tror att du döe af svärta
då kämpar din genius just sig fram
och gudansgnistan från ljuset stam
ländes som old i ditt hjärta

12 Men se dig om då dess manande röst
af fruktan för världen du dämpar
då är det för sent de sviga fly
och svart sig sänker en äckmärk skog
med Gud du ej mera kämpar

13 Lå låt då det sås som lifvet dig gaf
den läkande tiden möta
och sjung den sång som har sviga
så länge som himmel och jord består
och hjärtan hvarandra möta

14 En allans förstod ej den gamla sång
som ljud från de första dagar
väl hade han längtat mot kvinnans
men kärlek kände han blott till namn
ej hur den jublar och klagar

Men ingen födes i söder och öst
som sjö gudarne den dagen sända
då hjärtebetvingarns starka ord
emot honom klinga från söder och nord
och alla hans tankar blända

¹⁶ Det hände att Maurus med sin violin
inträdde i salen som kvälfde
sig skälände, orodas brusande lag
hans sinne fångret han grät och loj
betagen han viljelöst skälde

¹⁷ Han för honom uti skälände drägt
den skönaste kvinnan sig bjöde
fångt böljar från nacken ett blåsvart
koring spannan den senaste ljusglanta
och läppen till löje sig bjöde

¹⁸ Hon är den fagra han har hänt
som där i sin skänhet hon bevarar
då gripes hans själ af kärlekens maket
i fröjd och i smärta skönhetens prakt
i sång och i skrängaklang tonad

¹⁹ Ett brusande bifall följer hans spel
från barmen hon tager en ros blott
Fursten har guld till sångens par
folket har kransat och bifallsdär
kvinnan en enda ros blott

²⁰ Då hell då mest edes som rösengaf
han gripes fort violinen
och spelar en härlig bedarande sång

Den blommar sig vänder mot solens ljus
på hennes blott Maurus tänker
hvar har honom fast med den vältsamma maket
gud Amor i skönheten en gång lagt
i sinnenas pus honom tänker

²³ Han ser henne tillida ser henne samt
han ser blott henne bland alla
hans tanke svindlar han vet så vil
att han är nu en förtappad själ
han som tigenarne de skall

²⁴ Hon flög förbi i en hvirflande dans
han frasande sidensot hörd
han greps af fasa han måste fly
men drog då hejdfäst stunden ny
mot henne hvars släp honom förde

²⁵ Då trädde han ut där vid injömsstrand
i böljorna månen sig speglar
och arekrossen dränmande ligger så
som om en gata hon tänkte på
och svanen i natten speglar

²⁶ Han hör ifrån slottet en brusande dans
till böljornas dyning han valte as
han blottas sitt hufvud att nattens vind
måsmaka hans panna och brännande kind
den smäktas dock icke svalkas

²⁷ Då ljuda steg och ett saktat slag
med en solfjäder dränmarens väckor
han lyfter ögat framför honom står

och alla hans tankar blända
16 Det hände att Maurus med sin violins
inlädde i salen som kvälfde
sig skälände, mordas brusande lag
hans sinne fängdet han grät och loj
betagen han viljelöst skälfde

17 Han för honom uti skälände drängt
den skönaste kvinna sig böjde
Tungt böjar från nacken ett blåsvart hår
brung pannan den ämaste ljungpannan
och läppen till löje sig böjde

18 Han är den fagra hvar har känt
som där i sin skönhet hon trosas
då greps hans själ af kärlekens maket
i fröjd och i smärta skönhetens praket
i sång och i skrängaklang tonad

19 Ett brusande bifall följer hans spel
från barmen hon tager en rosblott
Fursten har guld till sångens och
folket har kransar och bifallsdån
kvinnan en enda ros blott

20 Så hell då mest eder som rosengaf
han griper fort violinen
och spelar en härlig bedarande sång
som än smälter bort i drömtone's gång
än hatar vildt som lavinen

21 Bedarad han fladdrar i nätet sig triöt
likt fågna fjärln ängslad
att han är boren af furstligt blod
det sygas och hetsar blott än mer hans mod
Ty nu är han ljusad och fängslad

i sinnessar för honom sänkes
23 Han ser henne bittida per henne pent
han ser blott henne bland alla
hans tankar svindlar han vet så väl
att han är nu en förtäpjad själ
han som tigenarn de bralla

24 Hon flög förli i en hvirflande dans
han frasande sidvret hörde
han greps af fasa han måste fly
men drog då hejdfäst stunden ny
mot henne hvars släp han om förde

25 Då trädde han ut där vid injönsstran
i böjorna månen sig speglade
och orokrossen drömmande ligger på
som om en gäta han tänkte på
och beaven i natten speglade

26 Han hör ifrån slottet en brusande dans
Till böjornas dyning han valte as
han blottar sitt kufvend att nattens vind
må smaka hans panna och brännandekind
den smäktas dock icke svalkas

27 Då ljuda steg och ett sakta slag
med en solfjäder drömmaren väcker
han lyfter ögat framför honom står
han sjelf med sitt svartslå böjande hår
som ned öfver axeln sig fläskes

28 Han fäster på honom sin ljusande blick
och läppen till leende brökes
Hvad drömmare tänkes du väl upp å
är det nymfernas skivkningar du vill förstå
är det ljupets gäta du sökes

Löjät hon ser honom lysande blick
 som sköna skimmer blott öga
 han stirrar på henne i själars
 Min längtan min dörm da dörande se
 hvad vill du väl jag skall dig säga
³⁰ Hon viskar tyst som i drömmen blott
 Maurus - i honom det ilas
 då gripes han af vansinne kastar signed
 för henne den värld hvarom han stred
 der perlan i åkern hvilat
³¹ Hon glömmet sig själv han glömmet allt
 han gripes af yrselns villas
 han faller vildt hennes vita hand
 han läser flammande tungans band
 Blott han kan hans längtan ställa
³² Då rynkar hon bryn och rötter sig stolt
 Du hemlöse tiggare vägar
 Lignas hvem jag är vet du väl
 och dock du dristar dig usla själ
 bort förn du min areder mått rågar
³³ Och från hennes öga står bliset på bliset
 men läppen ler ämn och lockar
 den väspar hon upp i den strålande hall
 men Maurus stupar i stånande fall
 hans tankar i beval sig stackar
³⁴ Han fattar icke hvad som händer
 blott kände en gadd i sitt hjärta
 han lyfte armen och poor en ed
 i hjörnan det brände i hjärtat det sved

då grep han sin rikedom sin rikin
 sin enda vän uti bergen
 han pände en lång och dräijande blick
 mot hennes fönster förn bort han gick
 med nedläft kufved från bergen
³⁵ Däruppe hon låg i sin mjuka bägg
 du sköna till rikedom boren
 i drömmen hon tycktes skratta och le
 hvad rörde väl henne hans bittra ve
 som hon hade lackat därem
 Hans barm blef solfjus af lof och sång
 han skattas i kaja och salar
 men aldrig glad blef hans väg och nej
 läppen han småle men hjertat ej
 ty minnet om längtan talar
³⁶ Så många kvinna mot honom lag
 hans ära vill med honom dela
 men vidare gick hans konstvärdig
 han hade sin längtan sin djupa bägg
 och säret ej någon kiam beska
³⁷ Blott tyngde blef på hans konstvärdig
 i märker säg han blott världens
 ja sångens gåfva som var hans tröst
 blef som ett fallande löf i höst
 en slacknande låga på hvar den
³⁸ Till plottet han hejdlöst drogs alltjemt
 som tjusad af starka demoner
 igenom trädgårdens engång han gick
 han såg och lust att fly han gick

om en gång en som du därmed ge
hvad vill du väl jag skall dig säga
30 Han lofvar tygt som i drömmen blott
Maurus — i honom det ilas
då grips han af vansinniga stas signad
för tunne den värld hvarom han stred
der perlan i åkern hvilas

31 Han glömmes sig själv han glömmes all
han gripas af yrselns villas
han föllas vildt hennes vita hand
han läses flammande tungans band

Blott han kan hans längtan ställa
32 Då synkar hon bygen och katar sig stolt
Du hemläse tiggare vägar
Lignare hvem jag är vet du väl
och dock du drist tar dig arla själ
bort förn du min ureds mått rågar

33 Och från hennes öga står blivet på blivet
men läppen var ämnas och lockar
Den svävar hon upp i den strålände hall
men Maurus stupar i stånande fall
hans tanke i kaval sig stöcker

34 Han fattas icke hvad som kändt
blott kände en gadd i sitt hjärta
han lyfte armen och svor en ed
i hjörnan det brände i hjärtat det fröed
han begnade ned i sin smärta

35 På slottet släkteljus efter ljus
och mörkret det sinna låter
men då det grydde ångor mot dag
med dagg på ången och larkens slar
han vaknade ändtligen åter

mot hennes färdar förm varit han gick
med vedhöft hufvud från borgen
37 Däruppe han låg i sin mjuka bädd
den sköna till rikedom boren
i drömmen han tycktes strätta och le
hvad förde väl henne hans bittra ve
sam han hade lockat dören

38 Hans bana blef solfjus af lof och sång
han skottas i koja och salar
men aldrig glad blef hans väg och nå
läppen kan småle men hjertat ej
ty minnet om längtan talar

39 På mången kvinna mot honom låg
hans ära vill med honom dela
men vidare gick hans konstnärsgång
han hade sin längtan sin djupa
och säret ej någon kiam helia

40 Blott tyngde blef här hans konstnärsmän
i mörket sång han blott världen
ja sångens gåfva som var hans tröst
blef som ett fallande löf i bröst
en slacknande låga på händem

41 Till slottet han hejdlöst drogs alltjunt
som tyvad af starka demoner
igenom brädgårdens engång han gick
han såg och hert att fly han fick
Allen tyst det är kända toner

42 På marmortrapporna upp han stred
mot honom klang glädjen röda
Från salen lysa ett bländande sken
af atlas och siden och sammet ler
och kinderna jublande glöda

Öch högt bland alla hon tronade stolt
 den sköna som honom höll därat
 kring pannan hon myrtenkransen bar
 i kväll hon för sista gång jungfru var
 den rike fursten hon koralat

²⁴ Då lyfte digneraren sin violin
 högt bröllopsmarschen han spelar
 tonerna svälla en oneladi
 sin kängtan ville han göra för
 min sorgen den aldrig helar

²⁵ Än ljud den i grafstängens djupa well
 än ljud som brudfacklor tända
 han spelade, spelade af all sin vil
 om henne som honom trädt under sig höll
 och dock var hans allt och hans andra

²⁶ Sen gick han för anarstrappan ned
 sin visnade ros han kyssde
 som han hade fått i Sängarlän
 då kvinnan gaf roses den afton skön
 när plocka ros honom lyst

²⁷ Men nästa morgon då daggjen låg
 som tårar i granskande kragen
 då fann honom blek man med rosen
 i hand

han stilla gått bort till det
 härliga land
 där frid och fröjd är oss mogen

Da lyfte digneraren sin violin
högst bröllopsmarschen hade spelat
tonerna svälla in och ladi
sin längtan ville han göra för
men sorgen den aldrig helar

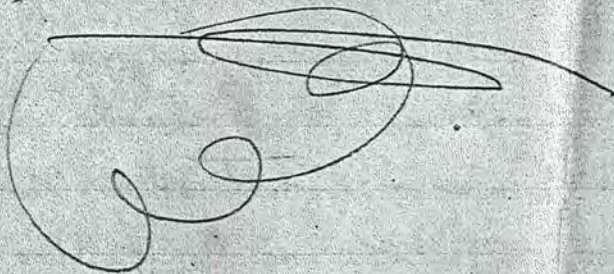
^{2/5} In ljud den i grafvängens djupa mull
än ljus som brudfacklor tända
han spelade, spelade af all sin vil
om hemme som honom trädt under sin höl
och dock var hans allt och hans enda

^{3/5} Så gick han för enarmstrappan ned
sin visnade ros han kyssde

som han hade fått i Sängarlän
då kvinnan gaf roses den afton skön
när plöcka ros honom lyste

^{4/5} Men nästa morgon då daggens låg
som tårar i gränskande strögen
då fann honom blekman med rosen
i hand

han stilla gått bort till det
härliga land
där frid och fröjd är oss mögen

Skrivit av Kristina Flygare
g. Holmberg

En gosse förfövat mitt hjärta
Hvars like jag aldrig har funnit
Han har lofvat att bliwa min make
Men Gud han vet nog om det sker.
6) Döden är bättre än lifvet
Dödskransen en bäst utaf alla
Gråphlockans toner de kalla
Hem till försönings land.
7) Leif lycklig och säll med din make
För gläm, men tänk aldrig på mig
Jag vill min hvila förs aka
Blott för att tänka på dig.

Den förskjutnas klagan.
1) Husvill jag irrar kring jorden
stängt hvarje bröst hvarje hjärta
glädjens dar äro flydda sörjens
i hjärtat bor svar.

2) Ensam glömd och förskjut
står jag här på en strand
och fasten röttern är buren
räcker jag ändå min hand

3) För mig så ensligt är lifet
Allting i lägen förbytes

Allting i grafkransar knytes
För evigt min brudekrans.

4) Kalla som vindar i nordens
Afänniska hjärtat är funnit
Snart är mitt hela förunnit
Grafven blott askan vill ha.

Den ja den som alltid glad vill vara
Hem för aldrig aldrig blifva här
Sj älsklymmen och en barnskara
gör en lifvet allt för stort besvär.

Ar man friska gör man glad i leken
mången ungdomliga för en vacker blisk
men blir man gift så för man lilla ströken
och sig för uti vackert skick

Ar man gift man sig fröjd bereder
konst ledig stund som man har kvar
men blir man gift så blir det andra sater
och sin fröhet man förlorat har

Derför glad som jageta vill jag sjunga
och ej mig beunda utaf kärlekan
O flicka låt den gamla kaden lefva
med utropet "Lafos fröhetens"
kepe nykterheten

Anna lilla rosen.

Au jag sjungit här i dagar
Att jag sjungit här i dagar
Men bruds bärda gör mig att jag klagar
Kärnen min vilde ej lova mig ge.

Stygg en blomman dog i skogen
Och jag sjöt vid hennes bår
Ja den blomman heter Anna lilla rosen
Månd hon vaknar till nästa bår.

Men nu är ej tid att sjöta
Ty i dag jag skan stå bud
Men vi döjer min budgen
Jag står ensam i skäpstkud.

Slig nu upp ertur din bårja
Och gif lova uppri sin lång
Till allars jag sedan dig skan följa
Att ibland skön jungfru mång

Och jag skan skrapa skade skäcke o framme
Och skicka dig ett tekommande brev
Och du skan läse jag de och kanna
För du har varit skalken emot mig

Om stutar bröllopsfärd
Till din prästvald vi gå
Till att lyfelig stunder ifrån bedden
Uppå dina hälsor ~~blå~~

Johanna slaktstion ^{Christina} ~~Stygge~~
Widernisse ~~Widernisse~~

En jag mig ut en aften att spraisa
Spraisade and med min lilla vän
Hon tog småt mig med äppna famnen
Men lilla vän så slapp mig intill dig

En annan aften hände mig den äran
Att samme gosse stod invid min dörr
Hon gick och bad mig med hela läran
Men lilla vän så slapp mig intill dig

O nej o nej det gör jag inte
Ty du har stängt ditt hjärta dörr för mig
Om man du lider det jag har lidit
Så får du vänta för ditt besvär

Men är du sluten och har backen
men jag har du backen för o mor
tyg gäddor inte af smår. di. eger
Men lärk på kammaren som du nuvar har.

Frökens Agnes uti dystra drömmar går, Ut i nattens stillhet ingen ra-
 hon får, Fastän fint i rummet och i sidan klädd, Hennes sömn den flyr i från
 spetsrik kläd. ² Ut i netta kretsar uppså bal och feste, Frökens Agnes måste
 vara med som gäst, Hon spelar dansar men dock ingen par, att hjärtat
 kläder fastän munnen ler. ³ Hon suckar och en tår på kinden rann,
 Hvarför blef jag icke fattig född som han, Att vara glad och fattig hvilken
 härlig lott, mot rike och fridlös bö på gyfne stott. ⁴ O grymma äden hvarför
 blef jag föda uti kvalfull längtan blef min tid förrädd, Hvarför blef jag
 till dessa salar förd som endast vittna om flärd och bänd.

⁵ Torp-arsonen Gustaf jag ej glömma kan, Sex år har flytt sedan han försvar
 sig ett ord till afsked, ej en enda rad kanstee han kvitar i den kalla graf.

⁶ Eller har han stupat i en strid så het genom nöd och armod hvorm ut hvorm
 eller har han glömt den lilla flickan som till hemligt möte honom ofta kom.

⁷ Så som sate i sevällens tygsta aftonstund, då hennes fader kom till hennes rum
 min kära Agnes nu din fader gläd och i svästa minna dig i brudkläd

⁸ Ty greve Reinhold var här i dag på strand och han anhöll då om min dotters hand
 Han är rike och mäktig tilldåd och förenäm, han oblipper nog dig en värdig ämn.

⁹ Hon vikenar först fattas sedan mod, förvinst är vi för mig en fader god.

¹⁰ Förtitt att jag mig ej gifva vill, nej aldrig höra greve Reinhold till

¹¹ Bortskända barn utropar fadern vada skall ej du som andra följa tidens rede
 Det är ej för snart din fröken tid tar slut, det är din plikt att lyda utan prunt.

¹² Det är min plikt att lyda sevens lant pöet, Ty en annans tilld jag bär uti mitte bröst
 Befall mig gärna jag i vöden går för den jag älskat från min vardans är.

¹³ Så som sate i sevällens tygsta ensamhet, hvilka kvad hon led, endast själf hon vet
 Men innan jag en hädat morgonstund kan klädd och färdig stöd på faders rum.

¹⁴ Jag reser nu långt bort till fjärran land, där ett okänt äde nog om mig tar hand
 Jag reser bort dit vänner gått förut, hanhända då min fröken tid tar slut.

¹⁵ Agnes kvatar sig i viltet frisk och sund, uppå Gustaf tänker hon i sist a stund
 Hennes själ svar flyktat emot himlen upp och ur natten drages hennes
 döda kropp

Skrivit av Christina Flyggare
 g. Holmberg

Fröken Agnes uti dystra drömmar går, Utu nattens stillhet inge en ra-
 kem får, Fastän fint i rummet och i sidan belädd, Huru sömn den flyr i från
 spetsrike lädd. ² Utu nobla kretsar uppså bal och fest, Fröken Agnes måste
 vara med som gäst, Hon spelar dansar men dock ingen ser, att hjärtat
 blöder fastän munnen ler. ³ Hon suckar och en tår på kinden rann,
 Hvarför blef jag icke fattig född som han, Att vara glad och fattig hvilke
 härlig lott, mot rik och fridlös lott på gylne stoll. ⁴ Ogrymma äden hvarpo
 blef jag föda uti kvalfull längtan blef min tid förödd, Hvarför blef jag
 till dessa skalar förd som endast vittna om flärd och bård. ⁵
 Torparsonen Gustaf jag ej glömma kan, Sex år har flytt sedan han försvar
 sig till en till afokad ej en enda rad beamer han hörlar i den kalla graf. ⁶
 Eller har han stupat i en strid så det honom nöd och armod hvorm ut hvorm
 Eller har han glömt den lilla fläkkan som till hemligt möte honom ofta kom
⁷ Så kom satta i sevälens tyvta aftonskyma, då hennes fader kom till hennes rum
 min kära Agnes om din fader städ och i svösta minna dig i brudbröst belädd
⁸ Gyrope Reinhold var här i dag på strand och han antöll då om min dotters ka-
 Hon är rik och mäktig bildad och försäm, han obliker mig dig en värdig sän
⁹ Hon utkenar först fattar sedan mod, förminst är mi för mig en fader gade
 Förtütt att jag mig ej gifta vill mig, blidig hära Gyrope Reinhold till
¹⁰ Bortskända barn utropar fadren vred skall ej du som andra följa tidens led
 Det är ej för snart din fröventid tar slut, det är din plikt att lyda ut en pass
¹¹ Det är min plikt att säga till dig, Ty en annan bild jag här uti mitte bär
 Refert mig gärna jag i doan går för en jag älskat från min brudans är
¹² Så kom satta i sevälens tyvta en samhet, hvilka brud han led, endast själ hon vil
 Men innan fågeln hädat marganrotund han belädd och färdig stöd på faders m
¹³ Jag reser nu långt bort till fjerran land, där ett okänt äde mig om mig toshun
 Jag reser bort dit värmen gäll förut hanhända då min fröventid tar slut.
¹⁴ Agnes tänker sig i vintern frisk och sund, uppså Gustaf tänker han i sist a på
 Hennes själ som flyglat emot himlen uppså och ur vattnet drages henne
 döda kropp